

MAX BRAND

TOVARĂȘI LA DRUM



LEI
45+1

ascol
b. 06. 67

TOVARAȘI
LA DRUM

EDITURA
ANUBIU

7

TOVARAȘI LA DRUM

de MAX BRAND

CAP. I

Când după o lipsă de zece ani, fratele meu se întoarse acasă, îi păstraserăm încă porecla cu care fusese botezat: «Strălucitul». Cu toate că petrecuse trei ani între zidurile reci ale închisorii și deși în restul timpului făcuse nenumărate năzbâții, își păstrase neatinsă faima de care se bucura prin împrejurimi. Iar aceasta, pe bună dreptate. Oare nu ieșise el învingător, din toate scandalurile cari se legau de numele lui?

Gurile rele îi mai puneau însă în socoteală multe alte fără de legi: mai multe atacuri de poștalioane și chiar prădarea unei bănci. Dar chiar dacă învinuirile lor ar fi fost adevărate, ei nu ar fi putut schimba întru nimic dragostea pe care oamenii o arătau fratelui meu. Căci cine ar fi putut pune în cumpănă însușirile de netăgăduit ale «Strălucitului»?

Intotdeauna era în frunte. Părea de neîntrecut. Călărea și alerga, dansa și cânta, ca nimeni altul. Mânuiă revolverul sau lațul cu o dibăcie fără de pereche.

Și erau mulți cei cari credeau că fusese hărăzit cu o putere supra-omenească. Oare vitele nu stăteau liniștite când el le însemna cu fierul roșu? Oare nu era el ascultat de caii cei mai năruvași? Oare, însfârșit, nu se dovedise el a fi pe deasupra celorlalți? Și iată de ce lui Bert nu i se lua nimic în nume de rău.

Când părăsise casa părintească, «Strălucitul» nu avea mai mult de optsprezece ani. Încă de pe atunci, nu trecă nici o săptămână fără să provoace câteva scandaluri. Erau minunate prilejuri pentru el, căci ele îi îngăduiau să arate lumii priceperea cu care mânuiă revolverul.

— Desigur, se mulțumea lumea să spună, «Strălucitul» țintește minunat.

Se aflase demult că el adunase în jurul lui o bandă de derbedei și bătauși cari nu se prea aveau bine cu legea. Nimeni nu s'ar fi gândit însă să-l mustre pe Bert pentru aceasta.

«S'a născut prea târziu, gândea fiecare. Ar fi trebuit să trăiască pe timpul cavalerilor jefuitori din Eval mediu».

Totul are un sfârșit însă. Și Bert s'a poticnit la un moment dat. A fost prins. Iar justiția s'a arătat necruțătoare față de el. A fost condamnat la 14 ani închisoare. Noi, cei din casă, furăm foarte mâhniți de această hotărâre pe care o socoteau nedreaptă.

«Tineretea nu este prețuită», ziceau oamenii. Căci sunt mulți cei cari în urma unei judecăți atât de aspre, devin, oricât de blânzi ar fi ei, crimițali feroși.

Slavă Domnului! Bert n'a ajuns până acolo. Totuși închisoarea a avut urmări rele pentru fratele meu.

N'am aflat decât într'un târziu care a fost viața pe care a dus-o el în temniță. Eu și mama mea nu știam decât un singur lucru: guvernatorul vizitase pușcăria. Și mi s'a mai spus că acesta fusese impresionat de privirea mândră și pătrunzătoare a lui Bert. Il cercetă îndeaproape și se convinge de nevinovăția condamnatului. De aceea, el ordonă imediata liberare a «Strălucitului».

M'am bucurat mult de reîntoarcerea lui Bert. Decând plecase—și pe atunci nu aveam decât doisprezece ani—nu-l mai văzusem decât foarte rar. Nu-l uitasem deloc și aceasta cu atât mai mult cu cât el era, din toate privințele, contrariul meu. Eu am un păr roșu ca focul, al lui e castaniu. Ochii lui sunt negrii ca tăciunele, iar ai mei sunt albaștri spălăciți. Nasul e îndrăznet și energic, al meu însă e mic și lipsit de expresie. Linia mătădiaoasă a trupului său e perfectă. Eu însă făceam impresia unui neisprăvit «Strălucitul» era un nume respectat de oricine, pe când mie, în bătaie de joc, mi se spunea: «Cap roșu», «Dop», «Pușt» sau «Riekie». Mă pot prinde chiar că n'au auzit numele meu adevărat — Richard — decât de vreo cinci ori în toată viața mea, iar aceasta numai în împrejurări deosebit de însemnate.

Acum, ne bucurăm nespuse de mult, că «Strălucitul» se afla din nou printre noi. Insuși guvernatorul ne-a

telegrafiat, cu puțin înainte de sosirea lui Bert, această veste. Desigur, prin aceasta el s'a asigurat, pentru alegerile viitoare de cel puțin zece mii de voturi. Toată lumea fu impresionată de mărinimia lui. Câștigase pe toți prin bunăvoința dovedită. Păcat însă că nici el și nici alți funcționari «care vor să fie aleși» nu vor ști cât de recunoscători i-am fost guvernatorului pentru această depeșă.

Mama a dereticat prin casă, iar eu am spălat trăsura și am țesălat caii, căci Bert pune mare preț pe lucrurile acestea.

Plecai la gară. Nu mă gândeam niciun minut că voiu găsi acolo pe toți concetățenii din oraș. Mac și mare ieșise în întâmpinarea lui Bert. Căci mai ales acum, după ce onoarea lui fusese reîntronată, nimeni n'ar fi urmărit să fie socotit drept dușmanul fratelui meu.

Dar și Bert știu să prețuiască această manifestare de dragoste: pentru fiecare avu o vorbă prietenească, o privire binevoitoare, un zâmbet ouceritor.

În sinea lor oamenii erau siguri că tot timpul Bert nu se gândise decât la ei. Iar el nu se prefăcea de fel. Avea o înfățișare plăcută, o privire strălucitoare, o voce caldă, iar pe buze îi flutura un surâs binevoitor.

«Strălucitul» fu dus în triumf prin tot orașul, mai bine spus dintr'o cărciumă într'alta.

E de necrezut! Și totuși acesta a fost adevărul. Insuși Steve Mac Intosh, proprietarul dughenii «La ceasul cel bun», cinsti pe toți cei ce intraseră în prăvălia lui. În orice caz, un sacrificiu greu de înțeles pentru un scoțian.

De abia de curând am priceput smțul de prevedere al fratelui meu: în aceeași cărciumă, el nu bea niciodată mai mult decât un pahar. Acum, mai mult ca oricând, el avea nevoie de o mână sigură. S'ar fi putut ca vreun tânăr ambițios să-l provoace la trântă pe Bert sau chiar să-l impuste pe la spate. Și atunci o minte limpede și un pumn nescăvător i-ar fi fost absolut trebuitoare.

În fiecare cărciumă «Strălucitul» se suia pe un scaun și ținea câte o cuvântare. Toate sunau cam la fel:

«Camarazi,

Decorez din nou închinămintă... (și apoi) în nume hotărâri de îndreptare. Le las până la Anul

Nou. Deocamdată însă nu mă schimb. Voiu fi acelaș ca și în trecut».

Și toți îndemnați mai ales de mine, râdeau pe infundate, căci toți știam cum fusese el odinică.

Am fost fericiți totuși când Bert s'a urcat în căruță. Am dat bice cailor și, am pornit spre casă. Copilele și roțile ridica uouri de praf în urma noastră.

Pe drum, «Strălucitul» nu se arăta a fi prea vorbăreț. Sunt însă mulți oameni cari tac și care-ți dau totuși impresia că te simți foarte bine în tovărășia lor. Iar Bert era un astfel de om. Ținea tot timpul mâna pe umărul meu, iar eu aveam impresia că din vârful degetelor sale isvorăște o putere uluitoare, asemănătoare cu forța electricității, a cărei înrăurire o simțeam în tot corpul.

Se interesă în amănunțime de țarcul nostru de vite, care, deși nu era prea mare, îngăduise tatălui meu să crească animale de soiu. Recunosc că, dealungul timpului, eu însumi aș fi putut să îmbunătățesc starea grajdurilor. Nu mă gândisem însă niciodată la prăbușirea gardului împrejmuit și chiar a zidului. Vină de neiertat!

— Iar acum, îl întreba eu văzând că dădea mare atenție lămuririlor mele, «Strălucitul», ce gândești să faci?

— Dar, de ce mă numești astfel și nu Bert?

— Pentru mine, răspunsei eu, ești și vei rămâne întotdeauna »Strălucitul«, nu pentru că ești fratele meu cel mare, dar pentru că ești într'adevăr un om minunat.

— Rickie, ți-ar place să rămân câțva timp acasă?, mă întrebă el surâzând dureros. Bineînțeles, nu aș sta pe degeaba, ci aș lucra alături de tine.

Urmă o mică pauză.

— Nu sunt decât un îngrijitor de vite, continuă el, și firește poate că șederea mea nu ți-ar conveni.

— «Strălucitul» îi răspunsei eu înspăimântat, oare cum poți întreba un astfel de lucru? Doar creșcătorii e a ta!

Bert încrunță din sprâncene. Surâsul dispăru de pe buzele sale. Dădu din cap și zise:

— Află odată pentru întotdeauna — căci mi-ar fi foarte greu să mai repet această — că totul și casa și creșcătoria nu-ți aparțin decât ție. Când am plecat aveai doar doisprezece ani. Acum, după zece ani de muncă ai câștigat pe deplin aceste acareturi. Nu mă întrerupe,

căci știu ce vrei să spui. Bani pe care-i trimiteam din când în când mamei, nu înseamnă nimic pe lângă cele ce ai făcut tu. Aș vrea să rămân puțin timp la tine, ca să-mi reamintesc de viața cailor și a vitelor. Crescătoria e însă a ta și, sub niciun motiv, nu m'aș atinge de ea.

Văzui o umbră de amărăciune în privirile sale. Ochii lui nu mai erau strălucitori. Acum ei priveau în gol.

Îmi dăduri numaidecât seama că se petrecuse o schimbare în firea «Strălucitului». Cărui fapt s'o atribui însă? Unei mâhniri îngrijorătoare, unei dureri apăsătoare sau unei amintiri neliniștitoare?

Iar cu fui atât de întristat că el renunța la dreptul său, încât gata-gata să plâng de ciudă.

Ajunși acasă, mă așezai într'un colț și priveam cum mama îl alintă pe Bert. La fel ca și în trecut. El îi îngăduia aceasta, deși nu-i plăceau mângâierile.

Și mai adaug că mama mea semăna mult cu mine. Avea pielea de culoare închisă și părul roșu aprins, pe când «Strălucitul» semăna cu tata care avusese o statură foarte impunătoare. Era însă mult mai atrăgător decât fusese el.

Deosebirea dintre tatăl și mama mea, i-a unit mult pe părinți. Neasemănarea dintre mama și Bert, îl făcea să se depărteze de ea. El nu putea suporta ca ea să-i zâmbească în față, dar mai ales nu suferea răzgâierile ei. Întotdeauna, în astfel de împrejurări pleca și mă lăsa pe mine în locul lui, iar mama mă privea ca pe un obiect nefolositor. Acum lucrurile se repetau. «Strălucitul» era mulțumit când o putea șterge și călări pe câmp. Îi dădusem cel mai năruș cal, cu care eu mă căznisem mult înaintea de a-l fi putut domoli. Bert îl potoli însă imediat, iar armăsărușul se supuse fără tăgadă poruncilor lui.

Poate că povestirea acestor lucruri pare camaghioasă, însă pe mine ele mă minunau și mă uimeau.

Unul lângă altul, așezați în secele unor armăsari sprințeni, străbăteam toată moșia. Mă mira spiritul lui de observație. Dela prima dată, zărise spărtura pe care apa ploilor o făcuse în zidul d'gului, stâlpi strâmți și căzuți ai gardului, bălăriile crescute fără rost.

Eram fericit. Mă uitam mereu în Bert și mă întrebam, cum de putusem trăi departe de un asemenea frate.

La ora prânzului, ne îndreptăram spre casă. Ne aș

tepta un adevărat ospăț. Numai «Strălucitul» avea dreptul să vorbească. Eu și mama tăceam și-i sorbeam cuvintele.

Uneori, se întrerupea și privea țintă înaintea lui. Mama nu-și dădea scama de nimic, eu însă simțeam că în aer plutea ceva rău.

CAP. II

Din nefericire, vîtregele mele presimțiri aveau să se adevărească în curând. Înainte de a istorisi toate aceste întâmplări triste, să mai stărui asupra acelor zile fericite pe care le-am petrecut, împreună cu «Strălucitul», la ferma noastră.

Sub privegherea lui, totul lua altă înfățișare. Totul progresa. Totul se schimba în mai bine. Nu trecuse nici o săptămână dela sosirea lui și toată ferma părea schimbată. Gardurile fură îndreptate și balamalele ușilor reparate. Deși el nu prea se lăuda cu munca lui, «Strălucitul» se pricepea să aducă ordine pretutindeni. Deținea un admirabil secret: putea face trei lucruri dintr-o dată. Așa de pildă, el conducea turma la pășune, repara gardul doborît și îngrijea de vitele bolnave, în acelaș timp.

Afară de aceasta, datorită însușirilor sale de preț, el reușea să câștige mulți bani. I se aduceau mulțime de cai năvălași cari nu puteau fi încălecați de nimeni. «Strălucitul» se juca cu ei și reușea să-i imblânzească atât de repede, încât puteau fi călăriți de orice țarancă. Pentru dresarea unui astfel de cal, câștiga mereu între zece dolari. Iar eu și mama, îl priveam uimiți că dăbaciul era. Zilnic, în timpul prânzului sau după terminarea lucrului reușea să domesticească mai mulți cai. Vă închipuiți ușor peste ce sursă bogată de câștig dăduse!

Încercă să mă învețe și pe mine câte ceva din îndelungatele îngrijitorilor de vite. Recunosc însă că nu am reușit să mă obișnuiesc nici cu aruncarea batului și nici cu mănuirea pumnalului. Totuși, în mîna lui o astfel de armă era mai ucigătoare chiar decât un revolver. În schimb însă, datorită lui m'am deprîns să călăresc dar mai ales să țiu hățurile. Fratele meu susținea că adevă-

ratului călăreț este acela care știe să-și stăpânească animalul prin blândețe, iar nu acela care-l chinuiește sau care-l schinghieuiește în bătai.

Tot «Strălucitul» m'a obicinuit cu mânguirea revolverului.

Ca toți vânătorii de seamă, el nu purta armele sale la brâu, ci le ținea într'o tolbă pe care o atârna de umăr. El scoase viziera puștii și cocoșul care l-ar fi putut împiedica să tragă repede. Declanșa arma numai cu ajutorul degetului celui mare, care ridica ciocănașul. Iar când acesta cădea înapoi, glonteile pornea pe țevă.

De obicei revolverul nu conținea mai mult de cinci gloanțe. Existau însă și revolvele speciale care aveau zece cartușe.

Din trei împușcături — trase dela o depărtare de zece metri — «Strălucitul» nimerca cel puțin de două ori ținta. Eu însă, de abea reușeam — dela distanța obișnuită — să nu greșesc obiectivul.

Știam și recunoșteam că Bert mi-era superior în orice privință. La un singur lucru îl întreceam totuși: la înjurături, pentru care fratele meu n'avea niciun fel de înțelegere.

Aproape în fiecare seară, rămânea acasă. Numai câteodată mama stăruia ca «Strălucitul» să iasă la plimbare.

«Păsările nobile, zicea ea, nu pot fi ținute ca într'o colivie».

Așa dar, într'o Sâmbătă seară, mâncărăm mai de vreme ca de obicei, ne dichisirăm cu stratele cele mai bune pe care le aveam și plecărăm împreună — «Strălucitul» ținea neapărat să-l întovărășesc — spre Farmington, unde avea loc un bal.

Nu mă putui împiedica de a nu râde de folul în care Bert privea acea mulțime de fete. Bineînțeles că el, cunosătorul și-a ales-o pe cea mai frumoasă, — o anume Albertina Benchley — care era în același timp și cea mai bună dansatoare.

Era într'adevăr foarte drăguță. Nu era însă o «stren-gărită» căci știa să se facă respectată de oricine și se pricepea de minune chiar să îndepărteze pe cei ce ar fi îndrăzniți s'o jignească. Era iubită de toți și aceasta — s'o recunoșteam — nu numai din cauza frumuseții ei, ci și pentru că tatăl ei, bogatul proprietar al fermei

Benchley—Jerome Benchley, așa după cum îl numeau zăarele, Jerry Benchley, așa după cum îl numeau noi — era într'adevăr un om foarte de treabă.

Dealtfel, Albertina era întovărășită de tatăl ei. Iar după ce «Strălucitul» dansase de câteva ori cu ea, bătrânul — văzând că fiică-sa nu-și ridică ochii dela Bert — veni spre mine și-mi spuse:

— Bănuesc că o să vrea să se însoare cu Al.

Î-am răspuns prietenos, dar el, răsucindu-și mustățile, scoase o exclamație destul de neplăcută mie.

Totuși pe mine mă înveselea mult această petrecere: mai întâiu pentru că-i puteam admira pe Albertina și pe Bert, apoi pentru că-mi puteam bate joc de ceilalți dansatori cari îmi păreau, toți, mai prejos decât fratele meu.

La un moment dat, când orchestra încetase să mai cânte, «Strălucitul», împreună cu domnișoara Benchley se apropiară de mine.

— Iată Al, zise el, acesta e fratele meu, singura persoană de preț pe care o am pe această lume.

Îmi reamintesc că Bert nu mă lăuda niciodată. Își dădea seama că așa făcând luase în derâdere măgulirile lui. Cu toate acestea, de astă dată, cuvintele lui mă făcuseră fericit.

Albertina se uita cu admirație la mine. Nu arăta deloc ca o fată care de abia făcuse cunoștință cu tânărul de lângă ea, ci ca o adevărată mireasă.

Tot timpul se purta foarte frumos cu mine, ba chiar se interesă și de mama noastră.

Puțin după aceea, mă dusei, împreună cu Bert, într-o cameră învecinată, unde bărbații, între două dansuri, obișnuiau să fumeze. «Strălucitul» își aprinse pipa și începu să discute cu mai mulți prieteni.

Deodată Binge Walter intra în acea sală și îndreptându-se spre grupul nostru, i se adresă lui Bert:

— Aș vrea să-ți vorbesc.

— Spune ce te doare, măi băiete, răspunse fratele meu prietenos.

— Nimic, dar trebuie să mă răfuesc cu tine.

«Strălucitul» nu mai surâse.

— Mai bine s'o lăsăm pentru altădată, zise el liniștit. Azi, n'am poftă de cearță.

Urmă o tăcere apăsătoare. Ai fi crezut că poze auzi până și gândurile oamenilor.

— Spune Binge, întrebă cineva într'un târziu, nu ți-e bine, sau nu știți cu cine vorbești?

— Ține-ți fleanca! răspunse el supărat. Știu perfect cu cine am de-a face!

Apoi se întoarse spre fratele meu și adăogă:

— «Strălucitul», Albertina îmi promisese mie dansul din urmă, totuși te-a luat drept partener pe tine...

Rămăsei înmătmurit de spaimă, gândindu-mă la cele ce aveau să se întâmple. Din fericire însă lucrurile se potoliră cum nici n'aș fi sperat.

— Nici n'am știut că ești înțeles cu ea, răspunse Bert.

Binge căuta gâlceavă cu orice preț. Se temea că va fi bătut, dar se încapățâna mereu. Există mulți oameni, cari aleg mai degrabă moartea, decât să asculte de vorba bună.

— Bine, în acest caz voi dansa valsul următor cu Albertina, spuse Walter îndărătnic.

— Fie, dar lucrul acesta trebuie să-l hotărească ea.

— Nu. Aceasta trebuie să i-o spui tu, căci te porți cu ea ca și când ai fi stăpânul ei.

Mă apropiai de zid. Aveam mușchii încordați. Mă așteptam ca cei doi să-și scoată revolverele.

Dealtfel cred că și Binge se gândea la fel ce și mine. Se aplecă puțin, lăsându-și toată greutatea corpului în vârful picioarelor și ridică brațele în sus. Părea întocmai unui atlet gata de luptă.

Toți îl priveau cu milă pe Walter: se temeau de viața lui. Bert păli. Observai în ochii lui aceeași umbră de suferință pe care o zărisem și altădată.

— Trebuie să mă duc să iau puțin aer, murmură el.

— Așa dar, mă provoci? întrebă Binge.

— Nu, nu, răspunse «Strălucitul», vreau să rămân singur.

Se îndreptă spre ușă și ieși afară. Răsuflă ușurat. Iar Binge, care-și pusese viața în pericol, se sprijini de zid. Era alb ca varul și tremura din tot corpul.

Bătrânul Benchley veni în mijlocul acelor tineri și i se adresă astfel lui Binge:

— Dragul meu, mulțumește Cerului că mai trăești încă și că «Strălucitul» nu ți-a sfărâmat oasele. În locul tău, m'aș duce și i-aș cere iertare acestui om de onoare.

Si apăsă asupra cuvintelor «om de onoare».

Walter privi țintă pe Benchley dar nu-i răspunse nimic.

— Ai dreptate, zise el într'un târziu, m'am purtat urât cu el. Mă voi duce să-l cer scuze.

Ieși. Il auzirăm vorbind cu Bert. Apoi intrară amândoi împreună în sală. Se țineau de braț. Erau împăcați de acum.

Rușinat, Binge părăsi în curând balul.

Toată seara nu mă gândii decât la acea umbră de suferință pe care o zărisem în ochii fratelui meu. Mă urmărea protutindenii și mă înspăimânta.

«Strălucitul» mai dansă de vreo două ori cu Albertina, apoi îmi făcu semn că vrea să plece.

Mă îndreptai spre grajd ca să înham caii la trăsură. Când revenii să-l iau pe Bert, el tocmai discuta cu Albertina și cu Jerry Benchley, sub felinarul dela poarta de intrare a hanului.

La lumina becului de gaz, diamantul pe care-l purta bătrânul la cravată, strălucea de-ți lua ochii.

— Bine, măi băiete, zise Benchley adresându-se fratelui meu, mi se pare că ai vrea să-mi răpești fata.

— Asta se va întâmpla desigur într-o zi, răspunse Bert surâzând.

— Sunt gata oricând să mă căsătoresc cu tine, răspunse fata serioasă.

Coborîi de pe capră și o privii cu mulțumire. Era foarte frumoasă. Avea un păr lucios și se potrivea de minune cu frate-meu.

— Ce prostii vorbești, strigă Benchley. Nu-ți dai seama că ești caraghioasă.

— Spune-mi, dragă Bert, sunt într-adevăr caraghioasă?

— Așa dar, lucrul pare să fie serios, nu glumă, adăugă Benchley, întorcându-se spre mine, deși se vedea limpede că vorbele lui nu-mi erau adresate mie.

Cei doi tineri tăceau. Numai din privirile lor puteai ghici sentimentele de care erau frământați.

— Te știu, zise bătrânul cam ușuratic în astfel de chestiuni. Deaceia, iartă-mi te rog întrebarea, vorbești serios sau glumești?

Bert se îndreptă către el.

— În orice caz, vreau să fii cinstit și sincer. N'aș vrea să te întâlnești cu fiică-mea fără știrea mea.

— Desigur, răspunse Bert, uitându-se țintă în ochii lui Benchley.

Acesta se simți mai liniștit.

— Foarte bine, flăcăule, chiar mâine seară, dacă nu ai ceva mai bun de făcut, vino să cîncezi cu noi.

— Mulțumesc! 'Voiu veni'. Noapte bună!

Ii întinse mîna Albertinei.

— Iți îngăduie s'o săruși, zise bătrînul.

«Strălucitul» o sărută cu toate că era văzut de cel puțin cincizeci de oameni, care stăteau pîtiți în dosul pînilor dela intrarea în han.

Eram încă sub impresia acestor fapte, când Bert se urcă în căruță și-mi luă hăturile din mîna.

Lucru ciudat! De câte ori conduceam eu, caii sau se împiedicau la mers sau săreau. Când ținea el hamurile însă, mergeau lin și sprinten, ascultînd de conducătorul lor ca de un vrăjitor minunat.

«Strălucitul» nu prea avea gust de vorbă, dar eu simțeam că tăcerea mă apasă.

— Ce bine te pricepi la cai, îi zisei eu. Ar trebui să te faci gambaș.

— Poate că într'o bună zi, voi deveni într'adevăr un negustor de cai. Dar pînă atunci se pot întîmpla multe, căci mă apasă griji mari.

Aceste vorbe mă întristară mult. Tot timpul drumului, n'am mai fost în stare să scot un singur cuvînt. Mă gîndeam cu grijă la viitor.

Ajunserăm în fața grajdului. Sării jos din căruță și mă pregăti să desham caii.

— Tu, du-te să te culci, îmi strigă «Strălucitul». Voiu face eu tot ce trebuie.

L'am ascultat.

Dar nu intrai în casă, ci mă dusei în grădina de unde rupsei o cracă de smochini. Apoi mă îndreptai spre prispa casei, unde rămăsei mai mult timp. Vroiam să mă gîndesc la soarta lui Bert, dar nu reușeam. Nu vedeam în fața ochilor decît surâsul fericit al Albertinei.

Deodată — nu știu cum — «Strălucitul» se găsi în fața mea.

— Rickie, îmi spuse el, de prisos să te frămîntî pentru mine. Știu că ai vrea să-mi ajuți, dar aceasta ți-ar fi cu neputință. De aceea n'are niciun rost să-ți povestesc ce mi s'a întîmplat.

CAPITOLUL III

Când m'am trezit din somn, a doua zi dimineață — mă deșteptasem foarte târziu căci petrecusem o noapte de nesomn — auzii pe «Strălucitul» întonând un cântec vesel. Fui surprins. La început, nici nu-mi venea să-mi cred urechilor; dar mă convinsei repede că într'adevăr cel ce cânta era Bert. Avea o voce puternică și melodică.

Cu toate că era Dumînică, am ieșit din casă imediat după masa de prânz.

Construiserăm un gard nou și puserăm ordine în mai multe lucruri.

Bert nu vorbea decât despre planurile sale de muncă și despre un cal năruș care-i fusese încredințat acum câteva zile pentru domesticire.

Când reveniram acasă, furăm foarte mirați. Totuși Bert se bucură. Pe prîspă, ședea Albertina Benchley.

Probabil că se afla de mai mult timp la noi și că se împrietenise cu mama care o numea «drăguța mea».

Plecă imediat. Nu fu chip s'o mai reținem. Înainte de a se despărți de noi, se uită lung la mine, și-mi spuse:

— Sper că ne vom înțelege și ne vom iubi.

— Aș fi un netrebnic, dacă n'aș ține la dumneata, răspunsei eu.

«Strălucitul» o petrecu o bucată de drum.

— Vreau să văd cum călărești, zise el.

Mama se pregătea să meargă și ea cu ei, dar eu i-făcuî semn că ar fi mai bine să lase pe cei doi tineri singuri.

Cu ochii înlăcrumați, mama se întoarse spre mine și-mi spuse cu un glas tremurător:

— Mai târziu, Rickie, și tu vei găsi o fată tot atât de frumoasă.

— Eu nu pun prea mare preț pe frumusețe. Prefer, în orice caz, ca viitoarea mea soție să aibă ca zestre vreo zece mii de vite și ceva bani pe deasupra.

Mama surâse și mă privi prelung. Știa că nu vorbesc serios.

Nu mai vorbi tot timpul zilei, decât despre Bert, iar acordă atenție pe care o acorda fratelui meu, nu mă supăra de fel.

Când se întoarse, Bert părea foarte amărît. În timpul mesei însă, se mai înveseli. Mama vorbea despre Albertina și nu încetă să-i laude însușirile, frumusețea și bună creșterea.

Îl priveam țintă pe frate-meu. Simțeam că fiecare cuvânt îl bucura și-l întrista în același timp. Nu-mi puteam explica cauza acestui fapt. Știam atât de puține despre el și despre cele ce se petreceau cu el!

De câte ori, observam în ochii lui acea umbră de suferință — și o observam foarte adeseori — îmi propuneam să-l întreb ce-l neliniștește. Niciodată însă nu îndrăzneam să rostească întrebarea mea, mai ales după ce-mi spusese că nu-l pot ajuta.

Toți oamenii din împrejurimi știau de acum că Albertina Benchley este logodnica «Strălucitului». Și cred că nimeni n'ar fi avut ceva împotriva acestei căsătorii.

Toată lumea năzuia că Bert se va stabili ca fermier la noi — la aceasta avea să-i ajute și bogăția Albertinei — și că va face mari progrese în meseria lui.

Viața noastră se scurgea liniștită și regulată întocmai unui pâraiaș în luncă. Dar deodată, într-o bună zi, se abătă asupra noastră prima lovitură nenorocită.

Tocmai isprăviserăm de cinat. Stăteam de vorbă în jurul mesei, când auzirăm bătăi în poartă. Bert se duse să vadă cine ne căuta la o oră atât de târziu. Mama nu se întorsese încă acasă, așa că el era destul de îngrijorat.

După câteva minute, mă dusei și eu pe prispă. Stătea de vorbă cu un tânăr necunoscut.

— Rickie, zise Bert, întorcându-se spre mine, acesta e Jim Ferrald, un vechiu prieten.

Înainte de a-mi întinde mâna, tânărul mă măsură din priviri. Îmi amintii că auzisem cândva de numele lui. Da! Știam cine e! Odinioară făcuse parte din banda «Strălucitului». Era foarte primejdios, iar trăsăturile feței sale păreau să adeverească aceasta. Era înalt și slab; cu toate acestea era foarte vânos. Avea mâini și picioare neobișnuit de lungi. Se svonise despre el chiar că numai printr-o singură strângere de mână, omorâse nai mulți oameni. Iar acum după ce-mi întinse mâna, eu eram convins de temeinicia acestui svon.

— Îmi face plăcere să-l cunosc pe fratele «Strălucitului», îmi spuse el cu glas aspru.

Mi se părea curios ca un om atât de mare și de puternic, să-l numească astfel pe Bert, mai ales că el nu lua cuvântul de «Strălucit» drept o poreclă, ci drept un renume.

Și pentru că trebuia să spun de ce venisem acolo, îl întrebai pe frate-meu dacă nu cumva o văzuse pe mama, care se reîntorsese între timp, și-l rugai să vină puțin mai la o parte pentru a-i spune ceva.

— Nu mai avem decât foarte puțin de vorbit, zise Ferrald făcând un semn cu mâna care vroia să însemne că trebuia să plec de acolo și să-i las singuri.

Mă uita la Bert și văzui că era foarte îngândurat. Cutele feței sale se adânciseră și părea foarte necăjit.

Mă prefăcu că plec. De fapt mă dusei la fereastra din vestibul care era deschisă și din dosul căreia puteam auzi tot ce vorbeau.

— Când mă gândesc, spunea Ferrald, că nu vrei să mă ajuți împotriva nemernicilor cari l'au omorât pe Jerry, îmi vine să te omor. Înțelege-mă, «Strălucitul», că nu vreau să te ameninț prin aceste cuvinte — cu toate că-ți vorbesc foarte serios — dar sunt convins că singur n'aș putea duce nimic la bun sfârșit. Iar în afară de tine, nu am pe nimeni care m'ar putea ajuta.

Mi-era deajuns, pentru a-mi da seama despre ce era vorba. Jerry, fratele lui Jim, fusese și el în banda «Strălucitului». Cu puțin înainte de arestarea lui Bert, el fusese omorât. Toți spuneau că fusese ucis de Harry Loomis, un criminal periculos.

— Mă m'r Jim, că te poți îndoi un singur minut de prietenia mea. Bineînțeles că te voi ajuta.

Rămăsei înspălmântat la auzul acestor cuvinte, căci știam ce înscamnă ele: moartea sa, sau aceia a adversarului. Dacă totuși, fratele meu ar fi scăpat de răzbu-nare, cugetul l'ar fi chinuit toată viața. Și atunci oare ar mai fi putut el fi fericit alături de Albertina Benchley?

CAPITOLUL IV

Nu fui deloc surprins când Bert îl poartă pe Jim în casă, dar fui mirat când îl prezintă mamei și când îi spuse că înoptează la noi. Il socoteam pe Bert ca pe omul cu cel mai mult bun simț, știam că el pricepea de minune

gândurile și simțirile altora și deaceia nu-mi puteam explica de ce prilejuise întâlnirea dintre maică-mea și Jim. Ar fi trebuit să se gândească că numai numele acestui musafir nepoftit, i-ar fi deșteptat cele mai negre amintiri pe care le avea despre el. Privirile ei îmi dovediră că aveam dreptate. Totuși, dădu mâna cu Jim, dar plecă foarte curând din cameră.

După puțin, Bert îl conduse pe Ferrald până în odaia de musafiri și se întoarse la mine în sufragerie.

— Mă duc la culcare. Noapte bună, Rick!e!

— Așteaptă un moment! îl strigai eu.

— Ce este? mă întrebă el surâzând. Se silea să apară liniștit. Cu toate acestea, eu vedeam cât de tulburat era.

— Te rog să nu mi-o iei în nume de rău, dar cred că ai îndrăznit cam mult, când i-ai prezentat mamei pe acest Ferrald.

— Ce? strigă el.

— N'ar fi trebuit să faci aceasta.

Plecă trântind ușa, dar reveni și-mi spuse:

— Vorbește mai departe, Rick!e.

— M'am furișat adineauri până la fereastra din vestibul și am auzit, în parte, ce ați vorbit.

— Așa dar, m'ai spionat? îmi zise el cu glas dojenitor.

Mă cutremurați de spaimă.

— Știu că nu e frumos ceea ce am făcut, dar totuși sunt mulțumit că am procedat astfel. Sunt sigur că nu te vei alătura lui Ferrald, împotriva lui Loomis.

— Și de ce crezi că n'aș face aceasta?

— Nu, cu neputință să faci una ca asta! strigai eu peste măsură de supărat. Altfel, ai apărea ca un netrebnic în ochii Albertinei. Dacă te vei întovărăși cu Jim, vei fi împotriva legii. Vei fi descoperit. Te vor hărțui și te vor prizoni atât încât nu te vei mai putea însura cu Al.

Îi cuprinsei mâna.

— «Strălucitule», mă rugai eu, nu te lăsa târât în nenorocire de acest Ferrald.

— Nu vorbi atât de tare, îmi zise el. Dacă te-ar auzi Jim, ar fi în stare să te împuște.

Îl privii țintă în ochi.

— Atât timp cât tu ești aici, nimeni nu va îndrăzni să se apropie de mine

— Nu fii chiar atât de sigur! Iar dacă ar putea, eu nu ți-aș putea ajuta cu nimic.

— N'ai putea să mă sprijini? Dar ce înseamnă asta?

— Nu, răspunse el hotărît.

Știam că fiutele meu n'ar fi fost în stare să-mi spună ceva neplăcut. Oare mă disprețuia pentru că ascultasem la ușă? Oare mă dușmănia încă dinainte? Nu. El ținea mult la mine și-mi dovedise aceasta de multe ori. Nu mi-aș fi putut închipui că ar fi fost în stare să mă pă-răsească la nevoie.

— Desigur Bert, că nici tu însuși nu ești convins de ceea ce spui, nu e așa?

— Ba dimpotrivă, dragul meu, sunt foarte serios.

Încerca să suradă. Dar fața îi era palidă, iar în ochii lui zăriră aceeași umbră de neliniște pe care o observasem de atâtea ori. N'am mai stăruît.

— Așa dar, te-ai hotărît să renunți la Albertina?

— Trebuie să mă despart de ea, căci eu plec de aici.

— Din ce cauză?

— Mă e tare frică..., murmură el.

— Frică? De cine?

— De Ferrald.

— Nu pot crede una ca asta. Tu nu te poți teme nici de zece ca el. Amintește-ți că întotdeauna ai fost mai puternic decât Jim.

— Da, dar între timp lucrurile s'au schimbat.

Vroiam să-i răspund dar nu găseam cuvintele potrivite. Aprinsei o țigară și trăseii câteva fumuri pe nas.

Așa dar, iată explicația neliniștei lui Bert: îi era frică și era singur. Numai un asemenea simțământ putea turbura privirea unui om ca el, numai un asemenea gând îl putea îngrijora. Și totuși, cum puteam crede că «Strălucitul» era stăpânit de frică!?

— Ascultă Bert, îi spusei eu, vrcau să te ajut. Iar de va fi nevoie sunt în stare să-mi dau și viața pentru tine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce te apasă?

El clătină din cap. Părea speriat. Niciodată nu voiu putea uita expresia feței lui.

— Am crezut că sunt un om puternic, hotărît, neșovăielnic, dar văd că m'am înșelat.

— Ce și cine au putut să te schimbe atât de mult?

— Pușcăria, murmură el. La început, m'am apărat, mi-am bătut joc de ea, dar apoi m'a doborât.

Se opri puțin, apoi continuă:

— Era acolo un supraveghetor, care s'a jurat să mă distrugă. Mi-a spus că-i voi cere în genunchi iudurare. Și... a avut dreptate.

Îmi ascunsei obrazul între mâini.

— Îl nesocoteam, mai adăugă Bert. Eram atât de sigur de mine, încât eram convins că zece ani de pâine și apă, de bătaii și de torturi fizice, nu vor fi indeajuns pentru a mă doborî. Ei aveau însă și alte mijloace, mult mai îngrozitoare...

— Ce ți-au mai făcut? întrebai eu scârbît de cele auzite.

— M'au închis într'o celulă întunecată și m'au lăsat singur... luni de-a rândul.

Glasul îi era tremurător. Se întrerupse. Eu mă îndreptai spre fereastră.

— I-am cerut iertare în genunchi, dar supraveghetorul mă lovi cu pîciorul în obraz.

— Aș fi în stare să-l omor pe netrebnicul acela, strigai eu.

— Și eu mă hotărâsem la aceasta. Dar cu timpul mi-am schimbat gândul. Ajunsei să cred chiar, că voiu mai putea fi fericit odată. M'am înșelat însă. Ar fi mai bine să nu mai pomenesc despre cele ce s'au împlătit atunci, căci numai amintirea acelor fapte mă face să sufăr cumplit.

«Strălucitul» se așeză pe scaun și începu să plângă așa cum numai un bărbat al cărui suflet e frânt de suferință poate să plângă.

Pentru prima oară în viața mea, mi-am dat seama ce înseamnă un om învins de soartă, căci într'adevăr Bert fusese învins.

«Dacă l'aș întâlni vreodată pe acel supraveghetor, gândeam eu, l'aș ucide fără milă».

Luai dintr'un dulap o sticlă de rom și umplui un paharel pe care i-l întinsei lui Bert. Îl apucă cu o mână tremurândă și-l bău dintr'o singură înghițitură. Se mai potolî puțin.

— «Strălucitul», zisei eu, îți mulțumesc pentru încrederea pe care mi-ai arătat-o. Desigur că vei rămâne aici și că te vei căsători cu Albertina. Îl vei părăsi pe Ferrald. Iar dacă el ți se va mai pune în cale, eu îi voi veni de hac.

Bert ridică capul și privi spre mine. Părea că nu mă înțelege prea bine.

— Nu pot lua încă nici o hotărîre. Mai ai puțină răbdare. Acum sunt stăpînit de «psihoza închisoarei» — așa cum a numit doctorul boala mea — și nu sunt în stare să mă gândesc la nimic.

Amândoi tăcurăm. Fumam în liniște. Iar eu mă gândeam că nu mai exista decât o singură posibilitate de scăpare: să-l omor pe Ferrald.

Dar Bert întrerupse gândurile mele:

— Tu, nu-î poți face nimic. El mănuește revolverul tot atît de bine ca și mine, ba chiar — atunci când nu se gîndește că-i sunt superior — și mai bine.

Îmi dădui seamă că avea dreptate. Eu nu mă puteam măsura cu un om ca Jim.

— Atunci, pentru a-l îndepărta de la planul lui, să cerem ajutorul legii.

— Nici să nu te gîndești la una ca asta. Și apoi el e convins că fapta lui l-ar înălța în ochii lumii.

— Cum, tu numești o crimă, o faptă înălțătoare?

— Vrea să răzbune moartea fratelui său, iar pentru aceasta are nevoie de ajutor, căci banda lui Lor mi este alcătuită din ucigași de meserie. Cât timp am stat la închisoare, Jim și-a amînat hotărîrea. Când a aflat însă că sunt din nou liber, a venit la mine să-mi ceară ajutor. Am încercat să-i schimb gîndurile, dar nu am reușit. Nu-mi mai rămân decât două posibilități: sau îl ajut, sau de nu, trebuie să plec de aici și să mă ascund sub un nume și o înfățișare falsă. Numai astfel aş putea scăpa de mânia răzbunătoare a lui Ferrald. În orice caz însă, rezultatul va fi același: viitorul liniștit și fericit pe care l-am visat, nu se va realiza niciodată.

În timp ce el vorbea astfel, un gând năstrușnic îmi veni în minte.

— «Strălucitule», zisei eu, întotdeauna te-am ascultat orbește, fără să crâcnesc. Azi îți cer să mă asculti și tu pe mine, fără să mă întrebi de ce gîndesc astfel. Și iată ce-ți cer: pleacă de acasă și nu te întoarce decât mâine seară.

— Și apoi...?

— Tocmai aceasta nu vreau să mă întrebi. Fă însă ceea ce îți cer.

— Sunt sigur că nu-i vei putea face nimic lui Ferrald, răspunse «Strălucitul», clătînd din cap. Tu nu-l cunoști pe Jim! Este un criminal înăscut. Nici n-are nevoie să ochiască, pentru a nimeri ținta. Deși uscă-

Ţiv, este foarte puternic...

— Dar nici nu am de gând să mă iau la trântă cu el, Ţi-e deajuns această promisiune, pentru a mă asculta?

— Fie! O voi face şi pe asta!

— Mă duc să-ţi aduc o pătură. Vez! grăbeşte-te,

Şi îl conduse până la grajd. Il ajutai să pună şeaua pe cal şi să-i așeze căpăstrul.

Imi strânse mâna cu putere. Pentru prima oară, mă privea ca pe un adevărat tovarăş. Eram mândru şi fericit de aceasta.

Încălecă şi dădu pînă la calului. Il privii pînă ce dispăru după cotitură. Apoi, mă întorsei în casă şi mă culcai. Adormii imediat.

CAP. V

A doua zi dimineaţa, când mă sculaî, mama mă întrebă îngrozită:

— Dar unde e Bert? Patul lui e neatîns. Nu a dormit acasă azi noapte?

— Linişteşte-te, îi răspunsei eu. Oriunde s'ar afla acum, este mai în siguranţă decât aici. Dar spune-mi, scumpul nostru oaspe s'a sculat?

Dădu din cap în sens afirmativ şi-mi arătă cu degetul înspre prispă.

Mă dusei într'acolo. Jim Ferrald stătea pe un scaun pe care-l trase lângă perete.

— Unde e fratele dumitale?, mă întrebă el, drept orice răspuns la salutul meu.

— A plecat, răspunsei eu.

Ferrald fu foarte surprins. Privi cu spaimă de jur împrejur ca şi când ar fi fost ameninţat de un mare pericol.

— Cum? Aşa deodată?, mai adăugă el.

— O afacere urgentă. Cred că era ceva care vă privea. În orice caz, eu voi merge cu dumneavoastră pînă acolo unde trebuie să vă întâlniţi cu el. Când vom ajunge acolo, va sosi şi el. Ştiţi doar cât de repede călăreşte.

— Atunci de ce nu a aşteptat să meargă împreună cu noi?

Desigur Jim bănuia ceva.

— De unde vrei să ştiu eu aceasta. Când «Străluçitul» face ceva, eu nu-l întreb niciodată care-i sunt motivele.

— Ţi-a spus ceva despre mine?, întrebă Ferrald speriat.

— Știu că aveți nevoie de ajutor. Dumneavoastră știți ce trebuie făcut. Până la reîntoarcerea lui, vă voi ajuta eu.

— Dece nu mi-ai împărtășit gândurile sale?

— Nu știu. Probabil pentru că nu a vrut să vă stîngherească. Înainte de a pleca a deschis ușa camerei dumneavoastră, dar dormeați încă. Era ceva foarte urgent.

— Da, zise Ferrald, recăpătându-și încrederea, am un somn foarte greu. Și apoi, dacă ar fi vrut să mă păcălească sau să plănuiască ceva împotriva mea, nu l-ar fi lăsat pe propriul său frate, pe lângă mine.

— Oare «Strălucitul» a păcălit sau a trădat vreodată un camarad?, îl întrebai eu, cu glas supărăcios.

— Firește că nu! Așa dar vrei să mergi cu mine?

— Din moment ce fratele meu vrea astfel...

— Atunci vom porni degrabă. Ne vom duce mai întâiu la Culver Cannon, unde Bert ne va găsi fără prea mare greutate.

— Și voiu lăsa un bilet, în care-l voiu înștiința despre aceasta. Așteptați-mă vă rog puțin.

Întreai în casă și scrisei fratelui meu următoarele rânduri:

Dragul meu Bert,

Am plecat cu F. Nu încerca să ne urmezi căci nu poți ajuta cu nimic la rezolvarea afacerii lui.

Îți urez mult bine și multă fericire.

Rămâi cu bine!

Al tău, *Rickie*

Am închis acest bilet într'un plic și l-am pus pe masa fratelui meu. Apoi m'am reîntors spre Ferrald.

— Vă rog foarte mult să nu desvăluți mamei mele, planurile noastre. Cel mai bine ar fi să-i spunem că plecăm la o vânătoare de cerbi.

— Bineînțeles, răspunse Ferrald care devenea din ce în ce mai îndatoritor. Eu cunosc femeile. Am fost însurat și știu că aceste ființe nu pot fi câștigate decât prin înșelăciune.

— Dar ce se întâmplă, întrebai eu naiv, dacă ele descoperă înșelătoria?

— Atunci ele sunt atât de mândre de inteligența lor, încât, dintr'un exces de mărinimie, iartă totul.

În timpul dejunului, îi propusei — așa de formă — lui Ferrald, o vânătoare de cerbi. Mama nu spuse nimic la acea oră. Cu siguranță că bănuia ceva, căci altfel s'ar fi împotrivit dorinței mele, după cum făcuse și în alte dăți. Ea socotea doar că orice vânătoare e un timp pierdut în zadar.

Înșeurăm caii și plecurăm. Mama tăcea mereu. Ne luarăm rămas bun de la ea și pornirăm. După ce mă depărtați puțin, mă uitai înapoi la mea. O zăreai stând în picioare pe prispă, ținându-și mâna streasînă la ochi și privind spre noi.

Mă cuprinse un dor nespus de ea. Parcă o vedeam așteptând reîntoarcerea noastră, a mea și a lui Bert, mai întâi în bucătărie, apoi în sufragerie. O vedeam căutându-ne pe stradă sau moțâind pe prispă. Poate că nu o voi vedea niciodată, ea totuși va avea o altă mângâiere: reîntoarcerea lui Bert.

Mă simțeam singur și părăsit. Eram trist și îngândurat! Făceam impresia unui copil care s'a rătăcit prin pădure. Și probabil că trăsăturile obrazului meu, trădau simțurile mele, căci Ferrald mă întrebă:

— Mi se pare, tinere, că nu prea ești în apele tale.

Îi privi mirat. Oare n'ar fi trebuit să-i mărturisesc adevăratele mele gânduri?

— Intocmai, răspunsei eu. Deși mai zăresc încă, căsuța noastră, mi-e totuși dor de satul meu.

Îm surâse.

— Chiar așa trebuie să fie. La vârsta dumitale și mie mi se întâmpla același lucru. Dar numai faptul că mărturisești această nostalgie a locurilor părăsite, vei reuși s'o învingi. Spune-mi însă, te pricepi să împuști?

— Firește că nu sunt un ochitor prea bun. Aș putea cu greu să nimeresc ținta dacă ar fi la o depărtare mai mare de douăzeci și cinci de metri.

— Nimeni n'ar putea nimeri exact la o astfel de distanță. Bineînțeles ar fi cu totul altceva dacă ai avea o pușcă specială cu tragere la semn și dacă ți s'ar da cel puțin o jumătate de minut pentru ochire. Trage te rog spre pomul de colo ca să văd și eu care ți-e priceperea.

Se opri și arătă spre un trunchiu care se afla la o depărtare de vreo douăzeci de metri.

Îmi dădeam seama ce-l interesa mai mult pe el: ar fi preferat să trag repede, decât să nimeresc ținta.

Aşa dar, luaî revolverul din tolba pe care o ţineam pe umăr şi descărcaî toate cele cinci gloanţe în direcţia arătată.

Mî se păruse că mîna îmi tremurase. Mă înşelasem. Nimerisem ţinta cu două gloanţe.

Imi încăronî din nou revolverul şi plecarăm mai departe.

— Ai reuşit foarte bine, îmi spuse Ferrald. Intr'adevăr nu eşti un maestru, dar sunt incredinţat că la o eventuală primejdie ai putea fi folositor.

— Ba eu sunt de părere că a fost cât se poate de prost şi sunt chiar foarte mîhnit când mă gândesc la diferenţa, din acest punct de vedere, dintre mine şi fratele meu.

— Ai dreptate, el ţinteşte minunat. Dealtfel şi eu mă pricep tot atît de bine ca şi el. El e însă mai repede şi mai liniştit. Lui îi place să se lupte numai de dragul luptei, pe când eu nu urmăresc decît reuşita luptei. Odată, în toîul unei bătălii aprîge, Bert a început să cânte în gura mare. Numai el era în stare de un astfel de lucru.

Glasul, tremurător de admiraţie, al lui Ferrald, dovedea că el îl socotea pe Bert ca pe un om supra-natural. Eu însă vedeam cât de înspăimîntat şi de fricos era el. Acest lucru mă scârbi.

M'aş fi bucurat dacă aş fi avut destul timp, să mă pregătesc pentru priveliştea pe care aveam s'o admir. Spre amăză însă, ajunserăm la dealurile ce se întindeau la poalele munţilor. La picioarele lor, curgeau liniştit de pâraiele argintii. Era o privelişte de nedescris.

Ne apropiam de Culver Cannon, unde trebuia să ajungem spre seară.

Imi dădeam seama că acum începea adevărata primejdie. Desigur, că, dacă Ferrald ar fi ajuns acolo după Loomis, acesta şi tovarăşii săi ar fi prins încă dinainte de veste şi ne-ar fi căutat cu atenţie.

Îi spusesei aceasta şi lui Jim.

El surâse.

— Ai perfectă dreptate. Loomis ştie că am pornit împotriva lui. Cu siguranţă că şi-o fi pus oamenii la pîndă. A fost destul de greu până am reuşit să-l prind pe Joe Toole, pe care l-am descoperit la Blauwasser.

— Şi ce i-ai făcut?, îl întrebai eu.

— Ce i-am făcut? Dar ce întrebare mai o şti asta? El

făcuse parte din banda care odinioară l-a ucis pe Jerry. Bandiții ceia l-au atacat pe la spate căci, deși erau zece la număr, n'au îndrăznit să vie în fața lui. L-am întâlnit pe Toole tocmai în fața oficiului poștal, pe când citea o scrisoare pe care o primise dela iubita lui.

— Bună Joe, îi strigai eu. Iată, aici am un dar pentru tine.

Mă privi ținută. Ingălbenise. Căci eu țineam revolverul în mână...

— Ferește-te!, îi mai strigai eu.

— Jim, răspunse el, îți jur că nu eu l-am împușcat pe frate-tău.

— Ferește-te!, stăruî eu din nou.

Ferrald se întrerupse, apoi continuă:

— În cele din urmă scoase și el revolverul, dar chiar în acelaș timp începu să strige după ajutor. Era foarte caraghios: un om în toată firea, având în mână un revolver încărcat și strigând totuși după ajutor. Râdeam din toată inima. Dar și el își dădu seama că orice ar face, ar fi de prisos. Astfel, țipetele sale încetară odată. De atunci, Loomis știe că-l urmăresc. Desigur că bandiții se vor pregăti să mă înfrunte. Probabil că și el au prins de veste că «Strălucitul» a fost liberat din închisoare și că luptă alături de mine.

— Totuși nu-i mai poți lua prin surprindere, iar aceasta este foarte important, mai ales atunci când dușmanul ți-e superior ca număr.

— Dar eu n'aș fi folosit nimic, dacă l-aș fi atacat pe neașteptate. Atunci când uciți un om care habar n'are de soarta ce-l așteaptă, nu înseamnă deloc că-l pedepsești, ci dimpotrivă, că-i faci un serviciu. Celor care isprăvesc pe scaunul electric, nu curentul, ci pregătirea, împrejmuirea trupului cu firele electrice, li se pare mai chinuitoare. Loomis și ai săi se perpelesc, ca un puf pe fugare, de când știu că eu și «Strălucitul» am pornit împotriva lor.

Și spunând acestea, Ferrald râdea și dădea din umeri. Părea întocmai unui vultur care a înghițit un os.

— De un singur lucru, adăugă el, după un minut de tăcere, mă bucur mai mult ca de toate celelalte la un loc: Loomis trebuie să aibă o teamă grozavă, nu de mine, ci de Bert.

Fui înspăimântat! Oare ce va face Ferrald când va afla că «Strălucitul» îl trădase? Desigur, mai întâiu mă va omori pe mine, apoi va porni să se răzbune pe Bert. Dar atunci când îl va vedea pe frate-meu, se va speria atât de tare, încât î^l va cere implorare în genunchi.

Mă gândeam înfricoșat, la toate acestea. Oare Jim avea un temeiu când se arăta atât de neîmpăcat și de crud? Oare într'adevăr Jerry ar fi meritat toate acestea?

— Ce fel de om era fratele tău?, îl întrebaⁱ eu pe Ferrald.

— Cel mai credincios prieten, cel mai desăvârșit oclitor și cel mai vesel tovarăș. Nu avea decât un singur defect: nu putea admite ca alții să câștige la jocul de cărți. Dacă totuși i s'ar fi întâmplat să piardă, atunci el trișa și schimba roata jocului. Iar dacă din nenorocire ar fi fost prins, el l'ar fi împușcat imediat, pe cel ce ar fi îndrăznit să-i aducă vreo învinuire. Imi amintesc că, pe când era copil încă, a legat, într'o noapte, pe un profesor de un copac din curtea școlii și l'a lăsat pe bietul om să degere câteva ore în șir. Din cauza înghețului, profesorul se îmbonăvi și era cât p'aci să moară. De atunci însă a căpătat frică de frate-meu.

Spunând acestea, Jim râdea, iar eu, deși înspăimântat de atâta sălbăticie, surâdeam, căci altfel i-aș fi dat poze de bănuⁱt.

— Odată, continuă Ferrald, intrând într'o cârciumă se întâlⁿi acolo cu Turk Wilder. Îi strânse mâna prietenește, dar în acelaș timp, îi scoase revolverul de la brâu și-l împușcă.

Eram peste măsură de scârbît de această povestire, ba socotcam chiar că banda lui Loomis făcuse o faptă destul de folositoare omenirii omorând un astfel de criminal. Jim însă nu vro^a nici în ruptul capului să părăsească acest subiect de vorbă. Ore întregi îmi povestⁱ despre infamiile fratelui său. Nu părea însă să fie împotriva lor, aceasta poate pentru că nici la el însuși o viață omenească nu prețuia prea mult.

Ne aflam pe o pantă a muntelui Blauwasser, în mijlocul unui luminis, brăzdat de ape. Iarba catifelată ne mângâia picioarele. În vale, vedeam căprioarele sărind sprintene. Iar mai sus, turmele de oi, pășteau liniștite iarba fragedă. Era o vedere minunată, pe care nu te saturaⁱ s'o admiri.

Eu însă nu mă gândeam decât la banda lui Loomis, care se ascundea pe acolo. Eram foarte îngândurat și trist.

CAP. VI

Deabia după amiază, zărirăm un alt călăreț. Era prima flință omenească care o întâlneam dela plecarea noastră.

Străbăteam tocmăi un crâng. Fermald observă primul pe acel călăreț. Se opri și făcu acelaș lucru. Era o fată. Calul ei, un animal minunat, se speria de-o piatră, care strălucea în bătoia razelor de soare. Dar ea știu să-l potolească. După culoarea feței și a părului ei, ai fi putut ușor crede că era o indiană. Totuși nu crezui că o indiană să aibă trăsături atât de regulate, ochi atât de strălucitori și răs atât de fermecător.

Era urmată de un câine cafeniu care zburda vesel în jurul ei. Ea se îndepărtă, dar câinele rămase acolo, căci zărise ceva într-o groapă și scormonea pământul din jur pentru a da la iveală acel lucru. În acest moment, un vultur sălbatic se năpusti asupra bietului câine și înfigându-și ghiarele în el, se înalță iar. Dădui pînă la calului meu, căci îmi dădum seama că aș fi putut nimeri cu un glonte acea pasăre răpitoare.

Țintii. Plumbul porni ca o vijelie. Vulturul se elătină, scăpă prada și căzu la pământ. Câinele se îndepărtă în goană, chelălăind.

Toate acestea se petrecuseră desigur fulgerător de repede. Nici nu-mi revenisem încă bine, când auzii glasul lui Jim, strigându-mă:

— Fata se întoarce. Iscodește-o și vezi ce poți afla dela ea. Cu siguranță că nu se află singură pe aici. Nu vorbi însă de mine. Mă voiui feri să fiu văzut de ea.

Dispăru în desișul pădurii. În curând sosi și fata. Se opri în fața mea, descălecă și se apropie de mine.

Nu era prea înaltă, dar era cu adevărat fermecătoare. Mă simții fericit auzindu-î glasul.

— Minunat! Sunteți un țințaș desăvârșit.

— Totul se datorește mai mult întâmplării, răspunsei eu modest. Dar câinele este rănit?

— Sărmanul Lumpi... uită-te și dumneata.

Mă uitai cu atenție la Lumpi dar nu văzui decât trei-patru zgârieturi făcute de ghiana vulturului.

— Nu are decât doi ani, adăugă fata. Să sper că nu va suferi prea mult depe urma acestui accident.

Mângâie capul micului animal, care o privea trist. Suferea împreună cu el. Ciudată împreunare de sentimente! Dar fata își ridică ochii spre mine. Fui robît de dragălaşenia ei. Mă uitam țintă la ea și mă simțeam nenorocit. Aș fi fost atunci în stare de orice, numai pă capăt o înfățișare mai plăcută.

— Cine sunteți dumneavoastră? o întrebai eu.

— Mă numesc Suzana Carr. Dar pe dumneata cum te cheamă.

— Richard Wells, răspunsei eu grăbit, dându-mi seama că n'ar fi fost prevăzător din partea mea să spun adevăratul meu nume. Aș fi fost, probabil, imediat recunoscut drept fratele lui Bert. Iar eu nu urmăream nici măcar ca această tânără fată—care desigur locuia prin apropiere apropiere — să știe aceasta.

— Trebuie neapărat să mă duc să văd vulturul, spuse ea.

Se apropie de pasăre și o privi cu atenție. Desfăcu o aripă a semețului răpitor.

— Ia te uită acil

Ce neînsemnată mi se păru viața, când privii acel falnic rege al văzduhului — atât de mândru de puterea lui — răpus de glonte ucigaș.

Eram sigur că și ea gândea exact același lucru, deși nu spunea nimic. Cu neputință să descriu în cuvinte, sentimentele care mă năpădiseră sau fericirea care mă cuprinsese în mreșile ei îmbătătoare.

— Vă aflați din întâmplare pe aici?, întrerupse ea tăcerea.

— Da, răspunsei eu, caut lucru.

— La ce te pricepi dumneata? Ești lemnar sau minier?

— Nici una, nici alta. Mă indeletnicesc cu creșterea vitelor.

— Unde ți-ai lăsat arma? Mi se pare că aveai un revolver?

Scosei revolverul din tolbă. Ea îl luă și-l privi cu atenție. Văzu că n'avea nici cocoș și nici ochitor. Mi-l întinse și-mi spuse:

— Desigur, ai fost deprins să țintești atât de bine, nu?

— Nu. Cum de vă puteți gândi la un astfel de lucru?

— Bănuiesc că faci parte din acea categorie de oa-

meni pentru care a ținut este un lucru de cea mai mare însemnătate, nu?

— Nu înseamnă că sunt un criminal sau un bandit, dacă am un revolver special.

— Bineînțeles, spuse ea, nici nu n'am gândit la asta. Te socotesc drept un pușt dornic de aventuri, doar atât...

— Bănuiesc că de data asta vă înșelați, răspunsei eu, vârând revolverul în tolbă.

— Nu mă înșel decât foarte rar, zise ea privindu-mă batjocoritor. Vorbea ca un bărbat.

Eu, socotind că e mai bine să nu continui această discuție, tăcu.

— Cauți într'adevăr un post? mă întrebă ea într'un târziu.

— Trebuie să găsesc de lucru!

— Ceva trecător, sau un angajament de lungă durată?

Roșii. Nu puteam minți. Și-mi dădram seama că aceasta era foarte rău pentru mine,

— Aș prefera unul pentru scurt timp.

Căutam să-i întâlnesc privirile, deși știam că ea mă lua drept un bandit, care din cauza unei gâlcevi, trebuia să stea ascuns câțva timp.

Ea oftă prelung, surâse binevoitor și-mi spuse:

— Bine Dick — diminutivul dela Richard — mă voi strădui să-ți găsesc ceva așa cum vrei tu. Te voi recomanda tatălui meu. Fără îndoială, vei fi angajat. Sunt convinsă că nu ești atât de rău pe cât pari și apoi... nu știu să minți.

Încălecă. Pornirăm amândoi. Mărturisesc că inima îmi bătea cu putere.

Uitasem cu desăvârșire de Jim Ferrald.. Mă grăbeam spre un viitor fericit și strălucit.

CAPITOLUL VII

N'am să povestesc aci plimbarea noastră. Destul dacă am să spun că nicio dată cerul nu mi s'a părut mai albastru, nici soarele mai aurii și nici iarba mai verde. Nu mă gândeam decât la Suzana.

Din cauza mersului său săltăreț, celui său fusese botezat Zickzack. Totuși fata îl striga Zick sau Zack. Găseam că numele i se potrivea de minune și o admiram

pe Suzana pentru alegerea ei. De fapt, o admănam pentru orice. Făcea parte din acele ființe pe care le dorești întotdeauna, iarna, la gura sobei, vara la câmp sau toamna la vânătoarea de urși. Mai ales că Suzana părea să nu cunoască frica. Eram mulțumit s'o privesc numai, cu toate că vederea ei mă cam întrista. Desigur, ea plăcea multor băieți superiori mie. M'aș fi prins că și Bert chiar ar fi fost robît de farmecul ei, cu toate că el o iubea pe Albertina, cu care se potrivea foarte bine.

Străbătuserăm o poiană și ajunserăm într-o vale adâncă, în fundul căreia era un lac străvezîu. De acolo, porneau nesfârșitele și dese păduri de stejari și tot acolo începeau holdele mănoase.

La o mică depărtare înspre pădure, mai exact acolo unde pârâul ce traversa pădurea, se vărsa în lac, zărirăm o colibă de lemn.

— Dumneavocăsi ră locuiți acolo? o întrebă eu.

-- Dar ce-ți trece prin cap? răspunse ea.

Vroiam totmai să-i spun că adăpostul acela î s'ar potrivi foarte bine, dar, din fericire, îmi dădui seama la timp că această părere ar fi putut-o supăra.

Mă gândeam atunci să-i spun că pitorescul acestei văi se potrivește cu frumusețea ei; cuvintele mele ar fi părut însă neadevărate. Preferai așa dar să tac; lucrul cel mai prost pe care l-am putut face vreodată, căci în timp ce eu mă frământam astfel neștiind ce să-i răspund, ea, observând totul, își bătea joc de mine.

Când ne apropiarăm de acea colibă, furăm întâmpinați de peste douăzeci de câini. Erau corcitură de diferite rase. Toți erau însă niște dulăi puternici care te ar fi putut sfâșia la cea mai mică împotrivire. Săreau furioși în jurul colului meu, iar eu țineam b'ciul de capăt, așa încât dacă unul din ei s'ar fi repezit la mine, l-aș fi plesnit peste bot cu coada de plumb. Dar stăpâna lor îi chemă la ea, încât dulăii se depărtară de mine.

— Cu ce-i hrăniți, întrebă eu, că sunt atât de sălbatici? Desigur că le dați carnea curcanilor din curte sau chiar a indienilor sfâșiați.

— Numai ceeace este roșu și crud, răspunse ea, zâmbind.

Nu numai acest răspuns, dar chiar și privirea ei batjocitoare îmi dovedeau că ea nu mă lua în serios, iar aceasta mă supăra tot atât de mult ca și bănuiala că mă aflu în imediată apropiere de Culver Cannon.

Aşa dar, această colibă ar fi putut foarte bine să fie adăpostul bandei lui Loomis.

O negresă grasă ieşi din casă şi vărsă o albie cu lătură. Apoi, fugări o mulţime de găini care vroiau să pătrundă în bucătărie.

— Tata este acasă? întrebă Suzana.

— Da, miss, răspunse bătrâna. Este în camera din fund dar gândurile lui sunt alurea. Iar ne-ai adus pe cineva? adăugă ea privindu-mă pieziş.

Fata descăleacă şi arătă negresei — mătuşa Elise — rănile de pe spinarea lui Lumpi.

— Să ştii că nici tu nici el nu veţi avea noroc, de îndată ce la prima întâlnire v'aţi mânjit mâinile cu sânge.

Rămăsei înmărmurit. De multe ori, mai târziu, aveam să mă gândesc la spusele bătrânci.

Soarele era la asfinţit. Suzana mă poftise să înoptez acolo. Scosei şele de pe cei doi cai şi-i condusei la păşune.

Apoi o urmăi până în odaia din fund, unde un bărbat mare şi gras, cu obrazul tuciuriu şi cu privirea fioroasă, se odihnea într'un fotoliu de pânză. Avea un cioc cărunt şi o mustaţă în furcă, aşa cum purtau vechii cuceritori spanioli ai Americii de Sud. Părul îi cădea peste umeri, iar mâinile şi picioarele îi erau neobişnuit de mari. Purta haine stricate, ba chiar în unele locuri, rupte. Ii dădea impresia unui om leneş şi trândav, dar destul de puternic pentru a ridica un taur.

— Iată pe tatăl meu, îmi zise Suzana. Poate că ai auzit vreodată de Ralph Carr.

Numele lui îmi era cu desăvârşire necunoscut, dar desigur că acel moment nu aveam să-l mai uit niciodată.

— Tată, ţi-l prezint pe Richard Willis. Un vultur a vrut să-l înhaţe pe Lumpi, dar Willis, printr'un glonte bine ţintit a reuşit să doboare pasărea şi să-mi salveze câinele. Caută de lucru. Cred că tu îl vei putea întrebuinţa la ceva.

În timp ce ea vorbea astfel, Ralph deschise ochii şi-mi înfînse mâna fără să se ridice.

— Vulturii sunt uşor de împuşcat pentrucă sunt laşi, zise el. Mult mai periculos însă e uliul care atacă mieii. Am văzut odată o luptă între un astfel de uliu şi un vultur obişnuit. Primul l-a răpus cu mare uşurinţă

pe regele văzduhului. Ia loc Willis. Suzana, dă-ne să bem ceva!

Astfel ura Ralph bun sosit oaspeților săi. Era destul de curios Chiar și Suzana își dădu seama de această căci îmi surâse. Părea că mă roagă să nu mă supăr de ciudățeniile tatălui ei. Apoi fata se duse într-o cameră alăturată pentru a aduce o sticlă cu rom.

Domnul Carr închise din nou ochii și mă întrebă:

— Ce fel de lucru cauți dumneata?

I-am răspuns că mă pricep la creșterea vitelor.

— Iată omul de care am nevoie. Am câteva mii de vite de cealaltă parte a muntelui, dar n'am găsit încă un îngrijitor destoinic. Unii, fiind prea zeloși, sunt împușcați și atunci trebuie să-i îngrop, iar alții, cari nu sunt luptători din fire, se alăpesc criminalilor ce mișună prin această regiune.

— Nu, nu.. nici prin gând nu-mi trece, mă apărați cu foarte mirat.

— Păcat! Am foarte mulți prieteni printre acești oameni.

— Cum? Vă puteți împăca cu cei cari omoară pe îngrijitorii vitelor dumneavoastră?

— Trebuie să judeci omul așa cum este el. Și apoi, nu trebuie să osculți de spusele altora. Eu n'am văzut încă pe niciunul din prietenii mei omorându-mi îngrijitorii sau furându-mi vitele. Așa dar, dacă vrei, poți îngriji de vitele mele. Ți voi plăti cât ți se cuvine. Ți poți orândui orele de lucru după bunul plac.

Era un angajament curios. Oare mai exista vreun alt îngrijitor care să-și fixeze singur leafa sau orele de lucru? Totuși, după mai multă gândire, spusei:

— Bine, primesc.

Carr clătină din cap.

— Acum afacerea este încheiată!, exclamă el mulțumit.

Suzana se întoarce cu sticla de rom. Ralph umplu două pahărele și bău dintr-o singură sorbitură pe el său, în timp ce eu beam înghițitură după înghițitură, dându-mi seama că trebuia să am capul limpede.

— Willis a primit slujba pe care l-am dat-o, spuse Carr fiicei sale.

— Pentru ce vrei, cu orice preț, să-l bagi în bucluc? răspunse ea.

— Asta a fost voința lui. Cunoaște neplăcerile și pe

ricolele îndeletnicirii sale, pe care nimeni nu l-a silit s'o îmhrățișeze.

„Un călăreț se auzi apropiându-se de colibă.

— Vine domnul Mac Lintock, șopti Suzana.

— Cine este acesta?, întrebă Ralph închizând din nou ochii.

— Știi foarte bine. Negustorul din Blauwasser. Vrea probabil să-i achite datoria.

— Foarte bine, zise Carr căscând.

— N'ar fi mai bine să plec?, o întrebai eu pe Suzana.

Ea dădu din cap în sens negativ.

— Nu e nevoie. Toți oamenii știu că avem foarte multe datorii pe care nu le putem plăti.

Părea întristată. Desigur că această datorie o mâhnea, dar ea nu voia să-l ponegrească pe tatăl-său și nici să-l înjosească față de mine. Eu însă nici nu m'aș fi gândit să-l învinovățesc de ceva căci, cu toată mărirea lui uluitoare socoteam totuși că trebuie să existe vreo asemănare între tată și fiică, mai ales în privința caracterului. Iar Suzanei îi atribuiam atâtea calități!

Între timp sosi și domnul Mac Lintock. Descălecă și veni spre noi. Părea un om trecut de cincizeci de ani; era cărunt și avea o privire pătrunzătoare, dar și băjocoritoare.

Trecu pe lângă Suzana fără să o salute și se apropiu de Ralph.

— Domnule Carr, ieri s'au împlinit patru săptămâni de când mi-ai promis că-mi veți plăti datoria. Nu mai pot aștepta. Am venit să-mi iau banii.

— Cum, ou trecut patru săptămâni de atunci?, întrebă Carr deschizând ochii.

— Firește, răspunse Mac Lintock și deaceia îndrăznesc să vă cer dreptul meu.

— Și la ce sumă se ridică datoria?

— Mă amânați de atâta timp și nici nu știți măcar cât îmi datorați?, strigă Lintock furios.

— Hobar n'am, răspunse Carr liniștit.

— Imi datorați 348 de dolar și câțiva cenți.

— Câți cenți?

— Vreți să râdeți de mine?

— Nicidecum, domnule Lintock, căci ar fi trebuit să vă închipuiți că dacă aș fi avut banii, vi i-as fi trimis acasă la dumneavoastră. V-ați pierdut un timp pre-

țios, verînd pînă acii.

Mac Lintock înaintă un pas, nu pentru a amenința, ci pentru a da mai multă căre cuvintelor lui.

— Domnule Carr, trebuie să vă spun că m'am înțeles și cu ceilalți negustori din Blauwasser și dacă, în cel mai scurt timp nu ne înapoiați banii datorați, vom lua măsuri energice împotriva dumneavoastră.

— Aveți dreptate! Totuși ar fi mai bine să primiți atâtea vite, câte trebuie pentru achitarea datoriei.

— În primul rând, eu nu sunt îngrijitor de vite. Și apoi ar fi periculos să ții aceste animale la mîncă, atît timp cît banda lui Loomis cutreeră aceste locuri. Eu nu vreau vite, ci bani peșin.

— De câți bani este vorba?, se auzi un glas în spațele meu.

Mă întorsei. Ceva mai departe de mine, se afla un necunoscut. Cum de putuse să intre fără să-l văd?

Era înalt și firav. Purta haine largi și avea o ținută respingătoare. Se vedea clar că nu era muntean, ci dela șes, căci părul lui era ars de soare. Ochii îi erau adânciți în orbite și înconjurați de multe cute. Avea o voce liniștită, dar foarte energică.

Străinul se îndreptă spre Lintock.

— Cine sunteți dumneavoastră?, întrebă el epăsat. Câți bani vă datorează Carr.

— Trei sute patruzeci și opt de dolari. Dar ce te privește asta pe dumneata?

Necunoscutul scoase din buzunar niște bancnote și începu să le numere. Apoi i le întinse lui Mac.

— Iată, zise el, aici sunt trei sute cincizeci de dolari. Păstrează-ți restul drept dobîndă.

Șovăind, Lintock luă banii și zise:

— În ordine! Dar pot afla cine sunteți dumneavoastră?

— Tată, strigă Suzana supărată, admiti că ei să-ți plătească datoria?

— Și de ce m'aș împotrivi? Avem doar destule vite pentru a-l despăgubi. Bună ziua, domnule Lintock!

Negustorul se simți obligat să se scuze. Ii părea rău că stîngerise liniștea unui client atît de prețios, dar trebuia neapărat să-și încaseze vechile datorii. Zicînd acestea, ieși din odaie, încălecă și plecă.

Rămăserăm cu toții tăcuți. Obrazii Suzanei însă erau roșii ca focul, de mînie și de rușine.

CAP. VIII

Într'un târziu, Ralph întrerupse tăcerea. Privi înspre necunoscut și spuse:

— Tocmai l-am angajat pe băiatul acesta ca păzitor la vîte. Ar fi însă mult mai bine să-l angajezi tu, Harry.

— Poate, răspunse străinul privîndu-mă.

Nimeni nu mă măsurase astfel. Privirea sa scrutătoare părea să pătrundă întreaga mea fire.

— Harry, îți voi înapoia acești bani, strigă deodată fata. Dacă tatălui meu nu-i e rușine...

— Suzana, spuse Carr, du-te în odia ta!

Ea se întoarse spre el. Îl privi drept în ochi. Apoi se rezemă de spatele fotoliului său. Era în mod neîndoelnic o mare asemănare între tată și fiică. Îl admiram pe amîndoi.

— Tatăl tău, spuse străinul, știe că banii n'au nici o importanță pentru noi. Spune-mi Suzano, tânărul acesta ți-e prieten?

— Îl prețuiesc prea mult pentru a-l lăsa să lucreze pentru tine. Totuși el pare obișnuit cu munca.

— Și mă rog, de ce presupui aceasta?

— L-am văzut împușcând din zbor, un vultur.

Străinul, care nu mă pierduse nici o clipă din ochi, se întoarse spre mine și mă întrebă.

— Mă cunoști?

— Nu. Habar n'am cine sunteți.

— Sunt Harry Loomis. Ți-ar place să lucrezi cu mine?

Decînd îl văzusem, presimțisem că voi avea o surpriză. Chiar și purtarea lui era foarte ciudată. Deaceia acum nu fui prea mirat cu toate că eram înspăimîntat și că tremuram din tot corpul. Așa dar aceasta era vestitul Loomis, cel care înflăcărase imaginația atîtor tineri de vârsta mea. Acum, cînd eram față în față cu el, îmi dădeam seama de adevărul legendelor țesute în jurul numelui său. Eram convins că e foarte dibaciu, curajos și dornic de luptă.

Până acum scăpase, fără cea mai mică sgîrietură și deaceia damenii spuneau că este invulnerabil. Și mărturisesc că în momentul de față chiar și eu eram convins de acest lucru.

Mă toteam de Loomis. Cu siguranță că el m'ar fi împușcat numaidecât, dacă ar fi aflat adevăratul meu nume. Trebuia să-l ascund.

— Fîrește că aș fi foarte bucuros să lucrez pentru dumneavoastră. Bineînțeles dacă mă veți putea folosi la ceva....

— Cum te cheamă?, mă întrebă el

— Richard Willis.

— Și ce-ai făcut până acum?

— Am fost păzitor de vite.

— Altcceva n'ai mai făcut nimic?

Zâmbii. Surâsul meu lăsa multe de înțeles.

— În orice caz, înainte de a te angaja trebuie să văd cecace știi să faci. Mă înțelegi, nu?

— Desigur, răspunsei eu.

— Ascultă Dick, spuse Suzana, ar fi mai bine ca dumneata să te convîngi, în primul rând dacă el e în stare de ceva.

Harry se întoarse spre ea.

— Mi se pare Suzano, spuse el batjocoritor, cu tu ai o slăbiciune pentru vânători.

Fata îl înfruntă fără teamă. Mă u'mea faptul că nu avea deloc frică de el.

— Nu. Dar mi-ar părea rău ca Willis să lucreze cu tine.

— Nici n'am ajuns încă atât de departe. Trebuie, mai întâiu, să se arate vrednic să muncească alături de mine.

— Brrr... ce frig e aici!, exclamă Ralph sculându-se din fotoliu.

Și cu toate acestea, nu adia nici cel mai ușor vînt. Dîmpotrivă, coastele munților mai răspîndeau încă căldura dogoritoare a zilei. Soarele apunea și stelele apăreau pe bolta cerească. Dar lui Ralph îi era frig... Ne pofti chiar să înțrăm în casă.

Mă îngrozesc cât era de înalt. Și pedeeasupra mai purta și cisme cu tocuri.

Astfel Loomis, care numai scund nu putea fi numît, părea un pitic pe lângă el.

— Din nenorocire eu nu vă pot urma, îi zise el lui Carr.

— Ba vino! Vom bea un păhărel de coniac ca să ne mai încălzim puțin.

— Cu neputință trebuie să plec la Blauwasser.

Carr şueră prîntre dinţi.

— Ce păcat! Veî regreta!

— Ştiu, dar n'am ce face. Nimeni altcineva n'ar fi în stare să facă în locul meu treaba aceasta. «Micul Charlie» s'a apucat iar de prostii. Trebuie să-l aduc acasă înainte de a putea deveni periculos.

— Dar ăsta nu e un motiv ca să pleci şi să nu bei un păhărel de coniac cu mine.

— Imposibil, răspunse Loomis privind-o pe Suzana.

Ea era foarte gânditoare.

— Totuşi rămâi, stăruie Carr. N'ai decât să-î poruncesti lui Willis să-l aducă pe Charlie acasă. Vei avea cel mai bun prilej să vezi dacă e bun la ceva.

— Cum? Să-l aducă el acasă pe Charlie?

— Desigur! Ce-ai avea împotriva?!

— La urma urmei... ar putea s'o facă.

Banditul se întoarse spre mine, zâmbind răutăcios.

— Willis, du-te până la Blauwasser şi adu-l aci pe micul Charlie. Dacă vei duce la bun sfârşit această însărcinare, te voi socoti vrednic să lucrezi cu mine.

Eram înspăimântat. De fapt propunerea lui îmi convenea de minune. Eu mă hotărâsem să-l împiedic pe Bert de a-l întovărăşi pe Ferrald. Totuşi, mai devreme sau mai târziu, «Strălucitul», ar fi fost silit să-şi respecte promisiunea faţă de Jim. Iar pentru a scăpa complet de obligaţia luată, răzbunarea morţii lui Jerry Ferrald ar fi fost şi în interesul lui. Acest lucru nu putea fi dus la bun sfârşit decât dacă eu aş fi intrat în banda lui Loomis.

Jim, care desigur aştepta prilejul să-mi vorbească, nu putea fi decât mulţumit aflând că am putînta de a intra în banda lui Loomis.

— Desigur că primesc cu plăcere această însărcinare, îi spusei eu lui Harry, dar cum îl voi recunoaşte pe «Micul Charlie».

Carr râse sgomotos.

— După strigătele lui, îmi spuse el, «Micul Charlie» are cam aceeaşi statură ca şi mine şi aceeaşi vîrstă ca şi tine. Cu neputinţă să greşeşti!

Cuprînse de braţ pe Loomis şi intrară amîndoi în casă.

CAPITOLUL IX

Rămăsei încremenit. Eram foarte trist. Mă aflam într-o situaţie deadreptul periculoasă.

Suzana, care se găsea în fața mea, mă privea compătimitor, dar și răutăcios.

— Ce mai aștepti? îmi spuse ea. Nu cunoști drumul care duce spre Blauwasser?

— Nu, răspunsei cu simplitate.

— N'ai decât s'o iei dealungul lacului. Șoseaua duce drept în oraș. Dealtfel nu este prea departe până acolo.

— Vă foarte mulțumesc, răspunsei eu pornind spre livada în care păștea calul meu.

Suzana mă întovărăși până acolo. Eu pășeam foarte agale.

— Charlie este într'adevăr tot atât de mare și de puternic ca tatăl dumitale?

— Exact la fel. Iar acolo unde pune el mâna, nu mai crește iarbă.

Așteptă până ce pusei șeaua pe cal. Apoi, după ce încălecai, veni spre mine și-mi întinse mâna:

— Mult noroc!

— Chiar am nevoie de el, răspunsei eu, pentru a duce la bun sfârșit însărcinarea ce mi s'a dat.

Imi strânse din nou mâna cu putere și-mi spuse:

— Nu trebuie să te gândești decât la un singur lucru: este puternic ca un taur.

— Așa dar, nu-mi dai prea multe speranțe.

— Și totuși ele există. Dacă știi să umbli cu taurii, poți face ce vrei cu ei.

— Cum așa?

— Dacă miști o stofă roșie în fața lor, ți-o înhață, dar cu ochii închși.

Eram destul de uimât, deși înțelegeam destul de bine comparația pe care vroia s'o facă: dacă poți întărâta un om până la o anumită măsură, el își pierde judecata și odată cu aceasta superioritatea pe care i-o dă puterea lui. Dar pentru că urma să am de aface cu un uriaș cât Ralph Carr, care pe deasupra făcea parte și din banda lui Loomis și care desigur nu și-ar fi pierdut atât de ușor rațiunea și sângele rece, o astfel de experiență îmi păru tare periculoasă și lipsită de nădejde.

— În orice caz, voi încerca să scap, spusei eu.

— Intr'adevăr te temi?, mă întrebă ea.

— Oricum, nu mă simt în largul meu.

Își retrase mâna dintr'a mea.

— Păcat! exclamă ea. La revedere și noroc!

Simțeam că mă disprețuia. Imi dădeam seama că cel

mai bun lucru pe care-l mai puteam face era să plec la Blauwasser și apoi să mă reîntorc acasă.

Când ajunsei la trecătoarea pomenită de Suzana, era de acum întuneric. Doar cele mai înalte piscuri ale muntelui, mai străluceau încă de lumina roșiatică a soarelui scânteietor.

Eram frământat de gânduri negre. Călăream mereu, dar nu vedeam nimic în fața ochilor. Deodată, auzii o voce răgușită strigându-mi:

— Măinile sus!

Smulsei revolverul din tolbă și mă plecai, gata să trag în orice moment. Nu vedeam însă pe nimeni. Doar stâncile înalte, cari străjuiau valea.

— Minunat! Ai procedat foarte bine, repetă glasul pe care de astă dată îl recunoscu.

Ferrald ieși de după un dâmb.

— Îți dai imediat seama că ești fratele «Strălucitului», zise el râzând.

Ar fi trebuit poate să-i spun că pe lângă grijile pe care le aveam, spaima aceasta n'avea nici o însemnătate. Dar preferai să tac.

— Ce ai aflat dela fată?, mă întrebă el apropiându-se de mine. Ai stat destul timp împreună cu ea.

— Nu prea multe, răspunsei eu.

Nu-mi putui explica de ce țineam să fiu apreciat de un om ca Ferrald.

— În acest caz ar fi fost poate mai bine să înoptezi acolo.

— Probabil!

— O astfel de afacere pare destul de grea pentru un începător, recunoscui banditul. Dar acum încotro te duci?

— Spre Blauwasser.

— Ce cauți acolo?

— Trebuie să pun mâna pe cineva.

— Pe cine?

— Este numit «Micul Charlie».

— Cum., vrei să pui mâna pe taurul acela? Insuși Loomis n'ar reuși să facă aceasta, decât cu foarte mare greutate.

— Aceasta e și părerea lui.

— Cine ți-a spus-o?

— Chiar Loomis, răspunsei eu liniștit.

— Loomis?.. Ce glumă mai e și asta?.. Și când a spus Loomis aceasta?

— E convîns că e singurul om care ar putea-o scoate la capăt cu Charlie. Totuși m'au lăsat și pe mine să mi încerc norocul.

Jim apucă căpăstrul calului meu și-l opri.

— Susții că acolo în casă ai vorbit cu Loomis?

— Chiar asta am vrut să spun!..

— Deee tacî atunci?.. Dece nu mi-ai spus aceasta ...mai decît?.. Dau cum îl vei aduce aci pe «Micul Charlie»?

— Este o încercare pentru mine. Dacă reușesc, voi fi primit în banda lui Loomis.

— Minunat!, strigă Ferrald bucuros.

— Numai atunci ar fi posibil să-i prindem pe bandiți.

— Ești un băiat admirabil! Dar cum vei proceda cu Charlie? Ar fi în stare să ne bată pe amândoi deodată.

— Poate că-l voi speria cu revolverul meu.

— Nicî prin minte să nu-ți treacă un astfel de lucru. Ar putea să te silească să-ți înghiți revolverul. Nu, nu, trebuie să ne unim amândoi împotriva lui.

— Cu neputință! Dacă nu voi reuși, înseamnă că nu sunt vrednic să lucrez alături de Loomis.

— Ai dreptate!, admise Ferrald. Ai vreun plan de luptă?

— Tocmai mă gândeam cum să procedez.. Dar cred că ar fi mai bine să te întorci și să supraveghezi puțin casa ceea. Acolo locuiește Ralph Carr. Momentan bea coniac împreună cu Loomis.

Ferrald era foarte bucuros.

«Poate, gândea el, că la adăpostul întinericului, va reuși să-l împuște pe Harry Loomis».

În scurt timp însă își schimbă hotărârea: Harry trebuia să știe că e sortit morții și să afle motivul pentru care va fi ucis.

După o scurtă tăcere, Jim se întoarse spre mine și mă întrebă:

— Mă mir că Bert nu ne-a ajuns încă. I-ai scris precis unde-l așteptăm?

— Desigur, răspunsei eu. Foarte ciudat că n'a venit până acum. Poate că-i pare rău de toată această afacere.

— Se vede că nu-l cunoști pe Bert. Probabil că el caută acum și alți tovarăși, cari să ne ajute.

Nu-i puteam spune mai multe. I-aș fi dat de bănuît. Cu siguranță că Suzana m'ar fi lăudat pentru accusta. Fără sfaturile ei înțelepte nu aș fi ajuns aci.

— Bine... Atunci te las să-ți încerci singur norocul. Eu mă voi apropiia de casă și voi vedea ce se mai întâmplă. Drum bun! Vino sănătos!

Zicând acestea, întoarse calul și se îndepărtă. Mă uitam după el. Nu eram în stare să iau vreo hotărâre.

Singur, calul mă grăbi. Incepu să galopeze înspre oraș.

«Așa dar, gândii eu, iată calea pe care trebuia s'o aleg. Voi vedea în curând dacă soarta îmi este favorabilă sau nu.

Ajunsei în preajma unui lac, în apele cărui se oglindeau luminile din Blauwasser. Când trecui de primele case, auzii, așa după cum îmi spusese Carr, glasul «Micului Charlie» care țipa cât îl lua gura. Bubuia ca un tunet îndepărtat.

Dintr-o cârciumă, ieșiră șapte-opt bărbați beți. Căzură. Se ridicară. O zbughîră în lături. În urma lor venea un uriaș. El ținea în fiecare mână un om. Săracii de ei! Se svârcoleau cumplit. Li ciocni cap în cap și-i zvârli în drum. Apoi scrută zarea. Se gândea dacă trebuie sau nu să-i urmărească pe fugari.

Nu știu din ce cauză, calul meu se îndreptă spre el. Charlie mă zări și se dădu la o parte din calea mea. Intră din nou în cârciumă, trântind ușa în urma lui.

CAPITOLUL X

Cei doi oameni căzuți în șantul șoselei zăceau ne mișcați. Credeam că sunt morți. Dar când ajunsei lângă ei, se ridicară ținându-se de cap. Unul se plângea că-i fusese spart capul și spunea că simte cum i se freacă ținările oaselor, iar altul țipa că va telefona celei mai apropiate garnizoane să trimeată soldați, care să-l prindă și să-l omoare pe Charlie.

Ideia n'ar fi fost atât de proastă. Aș fi putut cel puțin să-i predau lui Loomis trupul uriașului. Dar îmi dădeam seama că e vorba numai de o amenințare de șartă, care nu va fi niciodată pusă în practică. Nu aveam deci nici o nădejde.

Coborâi din șea și legai calul de stâlpul din fața cârciumei. Trebuia să pornesc la realizarea scopului meu.

Depărtarea dintre stâlp și poarta cârciumei nu era mai mare de zece metri. Totuși îmi trebuiră mai bine de cinci minute pentru a-i parcurge. Firește, mai aveam de făcut multe lucruri: să-mi îndrept pălăria, să-mi strâng

cordonul, să-mi potrivească fularul la gât și să-mi scutur hainele de praf.

Dar toate acestea nu ajutau la nimic. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să intru în dughiană. Ușa scârțâi în urma mea.

Doamne Dumnezeule! Ce glas avea vlăjganul acela! Ceeace auzisem eu încă înainte de intra în oraș nu erau decât foșnete de frunze, pe lângă cele ce auzeam acum.

Dar ce înfățișare! Era tot atât de înalt și de lat în spete ca și Ralph Carr. La el însă nu se zărea nici o urmă de grăsime. Nu avea decât mușchi.

Întrecea pe toți cei de față cu cel puțin un cap, astfel că, deși era înconjurat de oameni, eu îl zărim.

Poate că forța lui se datora — întocmai ca biblicului Samson — părului, altfel nu-mi puteam explica lungimea pletelor sale. Înfârșit, deasupra buzii de sus, îi creștea un smoc de păr, fiecare fir având de fapt grosimea unei adevărate sfori. Până și dinții lui te înfiorau, erau atât de colțuroși. Dar ce mâini! Ca niște laba de urs.

Iată pe cine trebuia să duc eu în casa lui Carr. Surâsei amar.

Îmi făcui drum cu coatele și ajunsei până la tejghea. Aveam într-adevăr nevoie de o băutură tare.

Mi se părea foarte ciudată și cu totul nelalocul ei atracția, pe care acest uriaș o exercita asupra celorlalți oameni. Pe mulți din ei îi zvârlise afară, dar ceilalți roiau ca muștele în jurul lui și-l iubeau, cu toate că le era frică de el. Fiecare sorbea cu nesăț din păhărelul de rachiu, cu care-i cinstise «Micul Charlie». Desigur însă că nu bucuria îi împingea să rămână acolo, ci o senzație asemănătoare cu aceea care provoacă pe unii oameni să mângâie un leu care se odihnește, prin grațiile custii sale.

Când ajunsei în fata tejghelei, îmi văzui obrazul în oglindă din față. Fui mirat că era tot atât de pârlit ca și altădată și nu alb ca varul, așa după cum mă așteptam.

Lucrul acesta îmi dădu curaj. Mă hotărâi prin urmare să urmez sfatul Suzanei și să-l întăresc pe acest uriaș până când mânia lui atâtăată avea să-l orbească.

Prin oglindă mă uitai furios spre el. Asemănarea pe care o făcuse Suzana era mai mult decât nimerită. Ochii lui bulbucati, erau foarte îndepărtați unul de altul. Păreau a fi ai unui taur.

Charlie n-avea decât un singur lucru m'le: fruntea,

care era neobișnuit de îngustă. Nu părea deloc inteligent. Așa dar, merita să încerc.

Ceru, un rachiu cârciumarului, dar el îmi răspunse:

— «Micul Charlie» mi-a confiscat toate băuturile.

Dacă vrei să comanzi ceva, trebuie să i vi adresați lui.

Deci, puteam să-mi punediat planul în aplicare.

Respirai adânc pentru a da glasului meu cât mai multă tărie și strigai disprețuitor:

— «Micului Charlie»? Nu, niciodată! Nu stau de vorbă cu indivizi de teapă lui.

Cârciumarul tresări. O tăcere apăsătoare domnea în toată cârciuma. Dar Charlie o întrerupse:

— Care-i derbedeul care nu vrea să vorbească cu mine? Aș vrea să-l văd mai îndaproape pe acest păcătos!

Se îndreptă amenințător spre mine. Cei ce ne despărțeau se risipiră ca frunzele vestei, măturate de vânt.

Recunosc că apropierea lui mă neliniștea. Vedeam totul în oglinda din fața mea. Fără să mă întorc strigai:

— Poftim!, apropie-te dacă ai curajul.

Cuvintele mele îl uluiră într-atât încât rămase înmurmur un moment. Apoi scoase un țipăt sâlbatec și se repezi spre mine cu pumnul întins.

Scosei revolverul din tolbă și-l pusei pe tejghea, în fața mea. Un murmur de groază străbătu toată cârciuma.

«Micul Charlie» se opri din nou și apucă de mâner revolverul pe care-l ținea la brâu. Atunci mă adresai cârciumarului:

— Ia arma mea, căci de nu, aș putea fi ispășit să-l plesnesc în cap pe uriașul acesta cu ea. Eu n'am de gând să termin atât de repede cu el. Vreau mai întâiu ca el să simtă greutatea pumnilor mei... Și apoi vreau să bea un rachiu. Dacă ți cârciumă, trebuie să servești pe orice client.

Cârciumarul luă revolverul și-l ascunse cu băgare de seamă sub tejghea.

Atunci îl auzii pe Charlie strigându-mi:

— Intoarce-te, căci altfel îți crăp capul pela spate.

— Lașule! Iată cum răspunzi tu la o provocare. La altceva nici nu ești bun însă. Numai să atac pe la spate! Nici nu îndrăznești să-i înfrunți în față... la spune, jupâne, îmi dai odată rachiu sau nu?

— Ați auzit ce spune? zise Charlie, întorcându-se spre prietenii săi. El susține că eu atac oamenii pe la spate. Dar voi ați văzut ce am făcut cu ceilalți, nu? Să-mi ter-

min numai rachiful, ticălosule, și-ți voi arăta cum procedează oamenii ca mine cu derbedei de teapa ta!

În timp ce-mi umpleam paharul silindu-mă să par cât mai liniștit, auzii în spatele meu un zgomot ciudat. «Micul Charlie», cu brațele întinse, intona un cântec războinic.

— Întoarce-te, întoarce-te numai, zicea el și te voiu gătui ca pe un cocoș.

Gâfâia de mânie. Iar eu, îndreptat spre oglindă, spusei:

— Vei plânge amarnic de îndrăzneala pe care ai avut-o numindu-te «om».

Apoi, mă adresai hangîului:

— Iată banii, domnule cârciumar. Sper că nu-ți voi face prea multă murdărie, cu stârvul acestui netrebnic.

Cârciumarul mă privi, mai întâiu pe mine, apoi pe potrivnicul meu și începu să râdă.

Charlie se dete un pas înapoi. Își închipui se că negustorul își bate joc de el. Cu toate acestea, bietul om nu era vinovat. Râsul lui era înconștient.

Urișul se înalță pe picioare vrând să vadă dacă și ceilalți râd. Pletele sale, luate de curentul de aer produs de mișcarea lui bruscă, se rotiră în jurul capului său. Păreau întocmai ca rochia unei dansatoare, involvurată de vânt. Era atât de caraghios, încât într'adevăr și ceilalți clienți începură să râdă.

Un moment fui ca amețit. Imaginea din oglindă dispăruse chiar din fața ochilor mei. Atât de curios mi se părea acest lucru!

Se vedea limpede că toți oamenii aceștia suferiseră de pe urma puterii lui Charlie. Iar acum nădăjdulau că poate eu voi pune capăt îndrăzelii lui fără de margini. Deaceia își îngăduiau să-și bată joc de el. Râdeau din toată inima, dar mai ales atunci când îl vedeau pe Charlie, înnebunit de acest lucru!

— Așa dar râdeți de mine? sbieră el. Vă voi arăta eu ce înseamnă aceasta după ce voi isprăvi cu «purștiul» acesta. Vă voi veni eu de hac vagabonzilor, bandiților, Tâl..

— Da mai taci odată, îl interrupsei eu. Mai păstrează-ți puțină putere. Vei avea nevoie de ea.

— Adevărat, răspunse unul din mulțime, mai cruță-te puțin. Adversarul tău pare să fi fost cel puțin boxeur.

— Poate că este chiar un maestru de ju-jitsu, își dădu cu părerea un altul.

— Nu-mi pasă ceea ce a fost sau ceea ce este, strigă

Charlie. Aș putea Late doisprezece ca ăsta. Il volu face bucăți. Il, eu,,

— Nu te bâlbâi, îi zisei eu. Mai bine începe, căci îți pierzi timpul de pomană.

Sării deodată în fața lui Era uimit. Apoi se năpusti spre mine, dar alunecă și căzu pe podea.

Era îngrozitor la înfățișare. Era tare mâniat că oamenii îndrăzniseră să se îndoiască de puterea lui.

Când ridică pumnul să mă lovească, eu tocmai scoteam haina. Dacă m'ar fi lovit, aș fi trebuit să primesc izbătura fără să crâcnesc.

Dar aceasta nu e în obiceiul vestului. Acolo oamenii sunt cinstiți și chiar cel mai fioros criminal este un răzvrătit devărat luptător. Dacă m'ar fi atins, eu totmai rană că unul din cei cari se aflau acolo. Dar fi zădărnice.

bit capul cu un scaun. Intr'devăr, ma multe.

— Charlie, nu te atinge de el strigam. Nu bănuia că el era un criminal.

Și «Micul Charlie» ascultă. Brațele sale se roteau prin aer.

mențină echilibrul. dezbrac liniștit.

Lupta ar fi putut fi mai întârziată dacă el nu se bălăbăni pe podea. Cei de față începură să se agite. El nu înțelesese încă ce se petcea. Apoi se întoarse și văzu că micul Charlie se ridicase și se îndreptase spre el.

— Charlie, nu te atinge de el strigam. Nu bănuia că el era un criminal.

mențină echilibrul. dezbrac liniștit.

Lupta ar fi putut fi mai întârziată dacă el nu se bălăbăni pe podea. Cei de față începură să se agite. El nu înțelesese încă ce se petcea. Apoi se întoarse și văzu că micul Charlie se ridicase și se îndreptase spre el.

— Charlie, nu te atinge de el strigam. Nu bănuia că el era un criminal.

mențină echilibrul. dezbrac liniștit.

Lupta ar fi putut fi mai întârziată dacă el nu se bălăbăni pe podea. Cei de față începură să se agite. El nu înțelesese încă ce se petcea. Apoi se întoarse și văzu că micul Charlie se ridicase și se îndreptase spre el.

— Charlie, nu te atinge de el strigam. Nu bănuia că el era un criminal.

mențină echilibrul. dezbrac liniștit.

Lupta ar fi putut fi mai întârziată dacă el nu se bălăbăni pe podea. Cei de față începură să se agite. El nu înțelesese încă ce se petcea. Apoi se întoarse și văzu că micul Charlie se ridicase și se îndreptase spre el.

— Charlie, nu te atinge de el strigam. Nu bănuia că el era un criminal.

mențină echilibrul. dezbrac liniștit.

Charlie se repezi la mine ca o vijelie. Pumnul lui era atât de mare încât mă înspăimântă. Reușii însă să mă ferească din calea lui.

Îmi puneam întreaga nădejde în prima lovitură pe care aveam să i-o dau. Și trebuia să-l nimeresc drept în ochi. Numai astfel aș fi putut susține acoasta luptă neegală. Căci dacă îl orbeam, însemna că-i iau jumătate din putere. El nu avea sprâncene prea stufoase care să-i acopere ochiul.

Recăpătai nouă speranțe, mai ales atunci când îmi dădăi seama că pumnul meu nimerise osul lui frontal.

«Micul Charlie» trecu ca o furtună prin fața mea și din cauză că eu mă ferii din nou — se izbîi, cu toată puterea, de tejghea. O dărâmă.

Sticlele și paharele se spurseră în țandări. Sgomotul pe care-l produsese în cădere, nici nu se putea asemui însă cu acel al rumorii făcute de ceilalți consumatori, când văzură ochiul umflat al lui Charlie și sângele care-i curgeau șiroaie pe obraz.

Charlie nu spusese nimic, însă era atât de furios, încât părea un leu în cușcă.

Mă atacă din nou. Eu mă aplecai puțin, iar lovitura lui nimeri în gol. De data aceasta însă pumnul meu nimeri ochiul lui stâng.

Căzu și se lovî de o masă pe care o sfărâmă. Rămase nemișcat pe podea.

Cei ce se aflau acolo începură să sburde de bucurie. Unul din ei strigă chiar:

— Un adevărat knock-out!

Din încheietura mâinii drepte îmi curgea sânge. Curios! Nu resimțeam nici o durere. Îmi dădeam însă seama că mi-aș frânge toate oasele mâinilor, dacă aș trebui să mă lupt mai des cu acest uriaș.

Totuși Charlie, deși rănit de țandări, se ridică. Din amândoi ochii îi curgea sânge. Încercă să se șteargă. Dar suferea atât de mult, încât se tăvăli pe jos de durere. Se ridică din nou și se năpusti asupra mea. Fața îi era erispată de suferință și de mânie. Ținea gura întredeschisă, dar nu zicea nimic.

Din felul cum mă apucă, îmi dădeam seama că — orbît pe jumătate — adversarul meu nu mai putea fi periculos. Nu mă mai izbea cu pumnii, ci mă loven cu palmele. Știam că dacă m'ar fi atîns, ar fi putut să-mi zdrobească oasele. De aceea mă feream, ceeace, recunosc mi-a fost mult mai ușor decât gândeam.

La rândul meu, îl nimeni, atât de bine încât fu nevoit să se îndepărteze. Dar și el se pregătea să strângă brațul lui vânjos în jurul pieptului meu.

Mă aplecai însă. Reuși să-mi rupă cămașa. Totuși mă lovise cu atâta putere, încât, fără să vreau, fui împins spre perete. Nu sunt prea înalt, dar nici prea scund, nici prea greu, dar nici prea ușor. Vă dați seama deci cât de mare trebuie să fi fost puterea lui Charlie dacă eu alunecai ca o coajă de nucă spre zid. Mă ridicai, dar mi-era tare frică de dușmanul din fața mea. Vroiam chiar să-i rog pe cei de acolo să mă ajute în lupta mea, căci colosul se pregătea pentru un al patrulea atac. Deodată, avui însă o idee năstrușnică.

Ochiul stâng al lui Charlie era atât de umflat încât, de bună seamă el nu mai vedea deloc prin el, iar dreptul nu-i permitea, desigur, o vedere prea limpede. Așa dar, el nu ar fi putut aprecia exact distanțele. Deci, în loc să plec de lângă zid, rămăsei acolo, prefăcându-mă că nu mă pot ridica. Era o încercare îndrăznească căci riscam să fiu nimicuit în momentul următor. Indoisem puțin genunchii pentru a mă putea ridica imediat; cei de față crezură că mă voiu prăbuși, deaceia îmi strigară să plec de lângă perete.

Când Charlie, sigur de victorie se repezi spre mine, mă ferii într-o parte. Mâna lui îmi atinse fața, totuși se izbi cu putere de zid. Lovitura îl ameți. Il puteam socoti definitiv învins. Nici nu-și mai putea ridica brațele. Recunosc că, în acel moment, am fost brutal, dar nu puteam fi altfel cu un adversar care nu cunoștea nici o îngrădire, oricât de rușinoasă ar fi fost ea. Mă apropiai de el și-l lovii cu pumnul peste bărbie. Se izbi atât de tare cu capul de zid, încât peretele trosni din încheieturi. Charlie părea că fusese lovit de două măciuci: de una mai ușoară, sub bărbie, iar de alta mai grea în cap.

Dar uriașul nu se prăbuși. Se clătina doar pe picioare întinzând mâinile pentru a-și ține echilibrul.

Era încă în picioare. Da, dar falca de jos îi atârna, ochii îi erau umflați, iar obrazul lui nu mai avea nimic omonesc. Fața lui părea a fi desenul unui copil nepriceput.

Oare nu se prăbușea încă? Nu. Dimpotrivă. Mă ține-

tea cu privirile și-și îndoaia genunchii. Se pregătea să sară încă odată asupra mea?

Dar rugămintea mea fu auzită de Atotputernic: un tremur străbătu trupul uriașului. Zgomotul de bucurie făcut de cei de față, îmi mai țiuie încă și azi în urechi.

«Micul Charlie» se prăbuși la pământ cu trosnet asurzitor. Stejarul cel falnic fusese înfrânt.

Spectatorii erau în culmea entuziasmului. Cerui o frânghie dela cârciumar și tocmai mă pregăteam să-l leg de mâini și de picioare pe Charlie. Îi veni însă în minte o idee mai bună. Il învinsesem pe uriaș, datorită sfaturilor Suzanei care-mi spusese că nu voi reuși să-l aduc acolo pe Charlie, decât dacă dovedeam că nici acum și niciodată nu mi-a fost frică de el. Inapoi ai deci frânghia cârciumarului și porunci oamenilor să-l culce pe spate pe uriaș. Intre timp îmbrăcai haina și ridikai revolverul meu și cele două arme ale învinsului, punându-le pe tejghea. Aproape toți cei de față voiau să mă cîntească. Dar nici nu isprăvi bine să beau primul păhărel, că Charlie, care-și revenise, se sculă.

Sprijinindu-se pe brațele vâjnoase, dar încă tremurând încerca să se ridice. Clipea din ochi și se silea să-i deschidă. Clătină din cap mirat: probabil că nu prea vedea bine.

Cerui un prosop ud și îl pusei pe frunte. Mârâi mulțumit. Răceala îi făcea bine.

Îl luai de mână și-l ajutai să se ridice. Nu putea însă să vorbească. Îi ștersei sângele închegat depe față și de pe frunte, îi aruncai haina pe brațe și-i pusei revolvele în cingătoare. Aceste revolve erau vrednice de toată admirația. Fuseseră croite după măsura lui. De abea puteam apuca cu mâna patul armei.

Unul din spectatori ținu o cuvântare.

— «Singurul lucru pe care-l avea de făcut, zicea el, este să-l spânzurăm pe uriașul care ne-a terorizat atât timp. O frânghie au-i de ajuns pentru el, să luăm două. Să dăm un exemplu, ca nimeni altul în viitor — bazându-se pe puterea lui — să nu mai îndrăznească să se poarte față de cetățenii acestui oraș, așa cum s'a purtat el în ultimile zile».

Ceilați încuviințară această propunere și se pregăteau chiar să pună în practică acest gând. Dar eu mă împotrivii.

— Să nu vă atingeți de Charlie, strigai eu. Pentru azi

este destul de pedepsit. Acum îl voi conduce acasă. Dacă cuiva dintre dumneavoastră nu-i convine aceasta s'o spună!..

Toți tăcură însă... Căci ei nu observaseră că bietul om, în furia lui oarbă, se făcuse singur knock-out.

Dar și eu eram atât de istovit, încât cu greu reușeam să nu trădez prin tremurul glasului meu, slăbiciunea de care eram cuprins.

Nimeni nu crăcnî, când îl dusei afară pe Charlie. Cineva îmi arătă calul lui, pe care l'aș fi recunoscut de altfel prin mărimea sa. Il ajutai să încalece, apoi prinsei căpăstrul bîdiviului său, de șeaua calului meu și amândoi călare părăsirăm orașul Blauwasser.

O singură privire asupra uriașului și-mi fu ajuns pentru a-mi da seama care mi-ar fi fost soarta, dacă m'aș fi lipsit de sfaturile înțelepte ale Suzanei.

CAPITOLUL XII

Mai mult de o jumătate de drum, «Micul Charlie» fu cufundat într'o tăcere desăvârșită. Deodată însă mă întrebă:

— Mi-ai pus amândouă revolverele la loc?

— Desigur!

Puțin mai târziu, pe când treceam pe lângă un pârâu, auzind susurul molcom al apei, îmi spuse că ar vrea să descalece. Mă oprii și el coborî de pe cal. Iși udă din nou prosopul și și-l trecu peste ochi. De câte ori își punea cărpa cea udă peste rănî, gemea, dar îi era și plăcut căci răcoreala îl potolea.

Mai merserăm o bucată de vreme. Tocmai treceam pe o potecă îngustă. Îmi spuse că acum vede din nou foarte bine. Îi dădui căpăstrul. Călăream unul lângă altul.

M'ar fi putut ușor împușca pe la spate, dar eu eram convins că nu o va face. Creerul său mă încerca desigur să-și explice ciudata înfrângere din acea zi.

— Ai fost vreodată boxeur?.. mă întrebă el confirmând presupunerea mea.

— Nu, răspunsei eu.

Părea foarte surprins. Tăcu. Numai când zărirăm în depărtare ferestrele luminate ale casei lui Carr, îmi spuse:

— Nu s'ar crede, după statura ta, că poți lovi atât de puternic.

Firește că, cel puțin pentru moment, nu-î puteam explica adevărata stare a lucrurilor și deaceia mă mulțumii să nu-î răspund.

Dar când ajunserăm aproape de casă îi spusei prietenos :

— Ascultă, Charlie, ai o înfățișare destul de respingătoare. Cred că ar fi mai bine să nu fi văzut de cineva. În afară de Carr și de fiica lui, se află și șeful tău aci.

— Aceasta este destul de neplăcut, spuse el gânditor. Dar spune-mi cum s'au petrecut lucrurile?

— Foarte simplu! Loomis auzise că faci cam multe năzbâtii prin oraș și că nu vrei să te întorci acasă. Atunci m'a trimis pe mine să te aduc.

— Ai fost trimis de el? Așa dar, bănuia că vei reuși?

— Nu știu, răspunsei eu șovăelnic. În orice caz, el mi-a poruncit aceasta.

— Atunci totul se explică. Dacă el a știut că ești în stare să mă aduci până aici, atunci și-a dat seama de ceea ce ești capabil. Aș fi curios să văd și sfârșitul. Ce vei face atunci când te vei lupta cu Loomis. Nu sunt sigur dacă și va bate sau nu, joc de tine și nici dacă va fi sau nu, învingător.

Surâdeam.

Charlie se împăcase cu soarta lui.

Descălecasem și intrarăm mai întâiu în bucătărie pentru a ne scutura de praf.

Negresa se sperie grozav de sângele dela mâna mea dreaptă, precum și de ochii umflați ai lui Charlie. Imi spălă rana și mi-o pansă. Il îngriji și pe Charlie, cu tot atâta râvnă ca și pe mine.

— Asta te va învăța minte, zise ea uriașului, să nu-ți mai cauți gâlceavă cu oricine. Ce ai mai făcut? Sau poate că de astă dată te-a lovit un cal cu copita în obraz?

— Nu. m'a izbit ăsta cu pumnul lui, răspunse Charlie arătând spre mine.

Ingrijitoarea holbă ochii.

— Prichindelul acesta?, întrebă ea neîncrezătoare.

— Pare mic, atunci când stă liniștit, dar când vrea, devine din ce în ce mai mare, până ce ajunge cât o casă.

Privea acum înfrângerea sa ca pe ceva normal, de care nu trebuia să se rușineze. Fusesse învins doar de unul trimis de șeful lui, așa dar de unul pe care Loomis îl socotise vrednic să-l biruiască.

După ce ne păsă cum se cuvine, negresa ne sfătui să mergem cât mai repede în sufragerie, înainte de a se termina friptura de cerb pe care o pregătise.

Pătrunserăm acolo. Nu voiu uita niciodată tabloul care mi s'a înfățișat înaintea ochilor. Cea mai mare parte a mesei era ocupată de Ralph Carr. În fața lui nu ședea nimeni. Pe cele două margini înguste, luaseră loc Suzana și Loomis. Brațele uriașe ale stăpânului casei îi atingeau din când în când.

Când intrarăm acolo, toți trei se ridicară deodată. Rămaseră înmărmuriți. Apoi se grăbiră spre noi, mai întâi Suzana, apoi Ralph și însfârșit Loomis care mă privi țintă mai întâi pe mine, apoi pe «Micul Charlie».

— Bună, Harry, zise el. Tânărul acesta pe care l-ai trimis după mine este un băiat de valoare. M'a snopit în bătăie. Orice împotrivire ar fi fost de prisos.

Suzana, Carr și Loomis auzind aceste cuvinte, părură mirați. Se uitară cu admirație la mine.

Suzana surâse. Uitați atunci de durerile umărului, sau de tăetura dela încheieturi. Nu vedeam decât ochii ei strălucitori, nu simțeam decât nevoia de a fi fericit, nu mă socoteam dator decât față de soarta care-mi fusese atât de binevoitoare. Ea îmi adusese în cale această fată care deși nu era atât de legată de mine ca Albertina de frate-meu, părea să mă îndrăgească. Imi dădea speranțe pentru viitor.

Ralph începu să râdă sgomotos. Pereții tremurau. Aveai impresia că bubuie tunul.

— Așezați-vă zise el. Luați loc! Trebuie să vă fie tare foame. Ce ai la mână, Willis? Cum de ai fost bătut, Charlie?

Întrebarea aceasta n'avea niciun rost, mai ales că era adresată direct învinsului. Charlie o primi însă cu voioșie.

— Și ce găsești de râs la aceasta? Chiar și un urs este mai puternic decât mine și poate fi învins.

— Nimic... absolut nimic... Dar ce înseamnă asta? Halna ți-e ruptă de sus până jos.

— Nu-mi mai pot aminti de mici amănunte, răspuse Charlie scurt.

Aceasta însemna că eu îl bătusem atât de strașnic încât el pierduse cunoștința. Ba reușisem chiar să-i rup haina lui cea groasă. Incercai să neg toate acestea. Dar portarea mea fu socotită drept o modestie rău înțeleasă.

Mi se părea foarte ciudat să stau lângă Suzana, Carr

și Loomis, omul pe care, după dorința lui Ferrald, trebuia să-l ucidă.

În fața mea, se așeză Charlie, care începu să infulece ou lăcomie. Sfărâma cu mare ușurință orice os între dinți.

Eram surprins că felul lui de a mânca nu supăra pe nimeni și nici măcar pe mine. Toți surâdeam mulțumiți.

Când se sălură, Charlie se sculă de la masă și se duse imediat la culcare. Cinci minute mai târziu auzirăm sforăitul lui puternic.

Cu toate că nu era deloc frig, Ralph ceru fiică-să-i facă focul. Ea îl ascultă. Apoi îi întinse un fotoliu în fața vetrei. Carr se așeză în el.

Suzana se aciuise într'un colț. Eu, îngândurat priveam flăcările. Numai Loomis părea nerăbdător. Cu toate că purta cisme grele de călărie, mersul lui nu făcea niciun sgomot, talpa nu scârțâia, iar pintenii nu zângăneau. Nici o stafie nu ar fi mers mai ușor.

Într'un târziu se apropie de mine și-mi spuse:

— De acum ești al meu. Să fii gata căci mâine disdiminează plecăm.

Iată dar hotărârea lui: mă primea în banda sa de criminali.

Iși luă rămas bun de la Carr și de la Suzana. O privi cercetător și-i spuse ceva care mă mânie mult.

— Nu vrei să mă îmbrățișezi?, o întrebă el.

Cu toate că nu mă zăreau, nu îndrăzneam să privesc spre ei.

Ea măsură din ochi pe Loomis, apoi pl că privirile.

După o scurtă tăcere, se ridică deodată în picioare. Il îmbrățișase!

Harry părăsi odaia cu pași înceți.

CAP. XIII

Suzana rămase acolo. Stătea nemișcată cu capul răsturnat pe spate și cu ochii închiși.

Desigur că s'ar fi auzit până și bătăile inimei mele, dacă lemnele arzânde n'ar fi trosnit. Eram foarte surprins și nu știam ce am de făcut.

— Vino-ți în fire Suzano, spuse Ralph, și nu lua lucrurile prea în serios.

El fusese tot timpul cu spatele întors la ea. Cum văzuse că fiică-sa îl îmbrățișase pe bandit. Ea deschise ochii, plecă capul și privi în jos.

— Nu te-ai săturat oare de romantismul bandiților?, mni adăugă Carr.

Ea nu răspunse nimic. Se uita spre mine.

— Mă duc, afară, zisei eu ridicându-mă.

— Ba rămâi acil, strigă Carr poruncitor.

Nu îndrăznii să mă împotrivesc.

— Vino mai aproape de foc. Făcu-i întocmai. Mă rezemaî de vatră. Căutam să

fiu liniștit și nepăsător.

— Apropie-te și tu ordonă Carr fiicei sale.

Dar ea nu se mișcă.

— Te rog... zise tatăl ei cu glas prietenos.

— Nu, răspunse Suzana aspru.

— Nu cumva ți-e frică de el?, întrebă Ralph.

— Frică? De cine?

— De Dick Willis, spuse el cu o voce batjocoritoare.

— Nu, nu mă tem de el.

Era luminată de vâlvătaia focului. Respira adânc și repede.

— Ai vrea să-l părăsești pe Loomis și să te măriți cu Dick?

— În primul rând, aș dori să nu mai vorbești astfel.

— Cu toate că nu e prea frumos, continuă el, neluând în seamă dorința ei, pare a fi un tânăr de mare viitor. Așa dar, îl preferi?

— Da, răspunse fata liniștită.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Atunci, draga ma, ți se va împlini voia. Ii voiu spune mâine lui Loomis hotărîrea mea. Bine, însfârșit, că pot face și eu ceva pentru tine.

Carr srrânse pumnii.

Imi dădeam seama ce însemna aceasta: explicația pe care i-o va da lui Loomis se va transforma într'o luptă asemănătoare celei dintre un șarpe și un urs. Chiar ursul, deși mai puternic nu era atât de sprinten și de veninos ca șarpele.

Mi se părea ciudat că tatăl și fiica, hotărâu soarta mea fără să mă întrebe care-mi era dorința. Cu toate că aveam eu încă un rol în această afacere și nu se

sîchiseau de mine, și lăsau la o parte gândurile și simțirile mele.

— Nu-l vei putea învinge pe Loomis, zise Suzana deodată.

— Vom vedea? Dar spune-mi, tu l-ai iubit pe Harry vreodată?

— Aceasta-î treaba mea și nu te privește pe tine.

Ralph întredeschise ochii, o cuprinse pe fiică-sa de braț și o trase spre el.

— Cred că întotdeauna ți-a fost frică de el și că l-ai urât, nu-i așa?

Suzana nu răspunse.

— Te-ai prefăcut că-l iubești, numai pentru că pănuiai că mi-ar folosi să fiu în termeni buni cu Loomis, nu?

Suzana tăcea.

— Bine... Mă voi socoti u mâine cu domnul Loomis.

— Te voi împiedica, răspunse fata.

— Asta s'o crezi tu!

Ținea ochii mari deschiși. Ii străluceau ca doi tăciuni aprinși. Imi dădeam seama că trîndăvia lui era de fapt numai o mască în spatele căreia se ascundea, dar că era foarte hotărît și curajos.

Suzana surâse și-i mîngăie fruntea lui lată și puternică, dovada cea mai bună că ei se înțelegeau de minune și că vor fi împreună orice s'ar întîmpla și la bine și la rău.

— Am mai uitat un lucru, spuse ea.

Inconjură scaunul lui Ralph și se apropie de mine.

— Spune, Dick, tu vrei să te însori cu mine?

Reușii să îngân câteva cuvinte. Ea se întoarse din nou spre tatăl ei, dar îmi întinse mîna ei moale și catifelată. O cuprinsei cu ardoare.

— Pare de acord, spuse ea zîmbind.

— Bine, răspunse Carr, mă voiu îngriji eu ca toate să fie în ordine. Însfîrșit sunt iar stăpîn pe mine.

— Poate aș putea să vă ajut eu ceva, domnule Carr, spusei eu.

Aveam o voce stînsă și întretăiată.

Suzana mă privi. În ochii ei, nu se vedea nici o so-

imi dădui seama că mi-era cu neputință să fac un astfel de lucru.

Serășniți din dinți de ciudă și mă abținui de a spune ceva. Totuși mai exista un singur lucru pe care trebuia neapărat să-l mărturisesc.

— Am să vă nui spui ceva, începui eu. Nu l-am învins pe «Micul Charlie» printr'o luptă cavaleriească. M'am folosit numai de sfatul Suzanei. L-am întăritat atât încât era orbit de mânie. Nu mi-a fost deci greu să-l dobor prin câteva lovături bine ținute. Așa dar victoria mea se datorește în cea mai mare parte unui șiretlic. Charlie ar putea însă să învingă ușor, oricând.

La început, Carr și flică-sa mă priviră cu mirare, mai apoi însă începură să râdă.

Ralph se ridică și-mi zise prienește:

— Noi doi știm ce trebuie să credem despre tine. Acum, mă duc la culcare... Bună seara!

Plecă. Eu o priveam pe Suzana.

— Vrei să-mi spui ce cauți pe aici, pe la noi?, mă întrebă ea.

— Din nefericire nu-ți pot spune încă nimic.

— Ne-ai spus cel puțin adevăratul tău nume?

— În parte... numele este exact.

— Cel puțin un început... Sper că-ți dai seama atunci că, în astfel de condiții, nici eu nu-ți pot spune nimic, nici despre mine, nici despre taică-meu. Bună seara, Dick!

Depe pragul ușii îmi strigă:

— La etaj, vei găsi mai multe odăi cu paturile făcute. Ia-o pe care vrei!

Aveam foarte puțină deprindere în ceonțe privește dragostea. Dar credeam că atunci când două ființe mărturisesc că se iubesc, în primul moment, rămân tăcute, iar apoi încep să-și făurească planuri de viitor.

Dar aici, în munții de la Blauwasser, dispăruse orice romantism, aci totul se făcea cu chibzuială.

Totul mi se părea ciudat. Mă înăbușeam în această cameră închisă. Trebuia să ies la aer.

Luna tocmai răsărise. Razele ei argintau două piscuri semete pe vârful cărora mai strălucea zăpada.

Rămăsei mut de admirație. Deodată, îmi veni în minte figura lui Jim și a lui Bert. Ce soartă amară?

Simțeam că voiu începe o viață nouă. Tot ce se întâmplase până acum, mi se părea îndepărtat. Ființa

mea îmi părea mică, iar viața mea trecută, deșartă.

Numai soarta fratelui meu avea importanță pentru mine. Era o realitate amenințătoare.

Auzisem un zgomot. Poate o picică care umbla pe casă. Nu, era un om care se strecura pe fereastra dela etajul al doilea.

Pusei mâna pe revolver, dar mă răzgândi la timp. Nu avea nici un rost să trag. Și nici n'am trezit pe cel ce dormeau.

Oare dece n'am tras? Poate pentru că mă gândeam că bărbatul acela, era vreun tovarăș de al lui Loomis care întârziase și care, bănuind că la această oră poarta e închisă, alesese această cale pe care desigur o cunoștea foarte bine.

Când ajunsei pe malul lacului, auzi un șuierat prelung. Un om înalt îmi ieși în cale.

— Jim!... strigai eu speriat.

— Da, eu sunt. Te-am văzut adineauri venind cu «Mioul Charlie». Cum de ai reușit să-l aduci aici?

Dădui nepăsător din umeri.

— Aceasta n'are nici o însemnătate. Mi se pare însă mult mai grav că «Strălucitul» nu se află încă aici.

— Nu te neliniști. Planul lui Bert nu poate fi pus în aplicare la repezeală. Probabil că el nu vrea să-l ucidă numai pe Loomis, ci să facă ceva mai mare, să treaga banda. Așteaptă cu răbdare.

Aceasta îmi convenea de minune. Făcui, dare de formă, câteva observații. Până la urmă însă mă lăsa convins de el.

Îi povestii pe scurt — și numai atât cât îmi convenea — cele ce se petrecuseră în casa lui Carr.

Era foarte bucuros că Loomis mă petrecuse în banda lui.

— Lucrurile se potrivesc strașnic, zise el. Trebuie să face ce-ți voi porunci eu sau Bert, vom merge fără îndoială.

Ochii lui străluceau. Setea de sânge! Mă împănă mântă!

Vroia să mă urmărească — și apoi, dacă mi fi putut afla unde se adăposteste banda — să se întoarcă la Culver Cannon și să-l aștepte acolo pe fratele meu.

Înouăvîntai planul lui. Se îndepărta, nu fără să mă lăuda mai întâiu de reușita mea.

— Ești vrednicul frate al «Strălucitului» lui și al

Numai faptul că î-ai venit de hac «Micului Charlie» este deajuns.

Mă întorsei în casă. Mă urcai la etajul al doilea și-mi ăutai un culcuș. M'am culcat în primul dormitor gătit liber.

Nu doream decât să-l mai întârziu puțin pe Jim.

CAPITOLUL XIV

În munți, nopțile sunt deobicei răcoroase. Când mă sculai a doua zi însă, sufla un vânt rece, înghețat.

Mâinile mă dureau. Capul îmi ardea. Aveam febră și mă simțeam foarte prost. Cu toate că de abea crăpase de ziuă și stelele luceau încă pe cer, când mă dușei în fața grajdului, Loomis se afla de acum acolo. Imi răspunse la salutul meu rotind mâna în aer și făcând să vâjâie prîn văzduh lațul pe care-l avea. Caii se împrăștiară, totuși Harry prinse pe cel pe care-l țintise. Înainte de a avea timp să-mi prind calul, el și încălecase. Își aprinse o țigară.

Tocmai când isprăvisese de fumat, sosi și «Micul Charlie». Își ceru iertare pentru întârziere și sări deasupra gardului.

Peste câteva minute plecarăm cu toți trei.

Străbăturăm mai întâiu o pădure de pini. Era atât de deasă și de întunecoasă încât ni se părea că suntem în toată noaptea. Mă mira faptul că deasupra mea vedeam un cer albastru și un soare strălucitor. Ne îndreptarăm apoi pe poteci neumbrate de oameni și ajunserăm — după două ore — pe un platou, în mijlocul căruia se afla un lac.

Calul lui Loomis începu să necheze. Presupuseci deci că nu suntem departe de capătul călătoriei.

Pe drum, vorbirăm puțin. Întâlnind o circadă mare de vite, l-am întrebat pe Loomis dacă ea aparține lui Carr. Banditul îmi confirmă bănuiala mea și-mi spuse că Ralph nu se interesează niciodată de animalele sale.

— Singurul lucru care-l mai interesează este vânătoreea și pescuitul.

Fică-sea urmasa o școală aleasă, așa că el se socotea achitat de datoria de tată. Acum el nu se mai îndeletnicea decât cu două lucruri: sau hoănărea săptămâni în-

tregi prin creierul munților, acasă și se prăjea la soare. Iar când avea nevoie de bani, împrumuta de la Loomis.

Harry mi-l înfățișase pe tatăl Suzanei ca pe un om foarte ciudat. Dar observațiile mele despre Ralph, adevăreau întocmai cele spuse de el.

Pe când coboram un povârniș, Loomis se simți dator să-mi dea mai multe sfaturi:

— Willis, începu el, tu ești desigur un tovarăș prețios. Astfel nici n'ai putea lucra cu mine. Te vei întâlni însă cu mai mulți «băeți» pe lângă cari nu știi încă nimic. Bineînțeles că la început — pentru a te pune la încercare te vor lua puțin în bătaie de joc. Amăță-te nepăsător și primește totul cu surâsul pe buze. Mai ales ferește-te să vorbești prea mult, altfel să știi că nu-ți va merge prea bine. Când este vorba de astfel de lucruri eu nu mă amestec; las pe oamenii mei să hotărască singuri. Dacă totuși vreodată se întâmplă ceva neplăcut, cred că cel mai bun lucru e să pun capăt cerței, odată pentru întotdeauna; sper că înțelegi ce înseamnă aceasta.

Răspunsei printr'un semn al capului. Mă pregăteam să îndur orice și să nu răspund nimic. Desigur că voiu putea răbda aceste neajunsuri o singură zi, căci nu vroiam să rămân acolo mai mult. Nădăjduiam că voi avea prilejul să dispar fără știrea lor.

Vreo iscondă vestise probabil sosirea noastră, căci când ne-am apropiat de coliba dela marginea pădurii, noii mei tovarăși ne ieșiră în întâmpinare.

Ne făcură semn cu ochiul să-l înconjurăm pe «Micul Charlie» al cărui obraz umflat și ochiul vânăt producea râsul tuturor.

După ce Charlie le povestî cele pătimate, ei se uitară încruntați la mine. Aveam impresia că sunt un porumbel rătăcit într'un cuib de ulii.

Deși erau toți slabi și pîperniciți, fiecare s'ar fi putut lupta în acelaș timp cu zece ca mine. Mar fi putut «sfîcia» cu revolverul sau cu pumnulul cu cea mai mare ușurință. Căci desigur aci n'at mai fi putut întrebuința acele șiretlicuri pe care le folosisem cu o zi mai înainte împotriva uriașului. Dându-mi seama de aceasta, ei trăiesc cât mai puțin pe bandiți căci ei știau

că frica și nesiguranța se trădează, în primul rând prin priviri.

Îmi dusei bocceaua în colibă și o arunceai pe un pat nefolosit de nimeni, după ce mai întâiu avui grijă să întreb dacă altcineva nu dorește locul acela. Apoi mă dusei afară și legai picioarele din față ale calului, căci văzusem că și ceilalți făcuseră la fel.

Ce că minunați aveau bandiții! Se vedea că lipsa de bani nu stîngherise întru nimic cumpărarea lor. Se aflau printre ei și cai de rasă. Pe lângă aceste animale, calul meu părea o gloabă râioasă.

Din nefericire, nu avui prea mult timp să admir aceste frumoase animale, căci fui chemat la muncă.

Banda nu avea bucătar. Așa dar, fiecare membru al ei — în afară de Loomis trebuia să îngrijească, cu schimbul, de mâncare.

Șefului bucătar i se dădea un ajutor care făcea drumurile și lucrurile mai ușoare. El era întotdeauna cel mai proaspăt membru al bandei. Acesta trebuia să care apă, să curețe cartofii, să așterne masa, într'un cuvânt să facă toate serviciile mărunte.

Pentru că acum eu eram cel mai tânăr membru al bandei, cel care-l ajuta pe bucătar — un tânăr de vreo optsprezece ani, cu priviri sălbatice — îmi predete mie acest serviciu. Il chema Emory, însă toată lumea îl striga Em. Își bătea joc de mine căci eu nu știam să curăț cartofii și nici nu mă pricepeam să pun masa.

Bucătarul de serviciu era, cu cel mult doi-trei ani mai vârstnic decât mine. Era însă atât de întunecat la față încât părea cu mult mai bătrân. Suferise probabil, de curând, un accident, căci schiopăta însă. Obrazul lui exprima un amestec ciudat de durere și de batjocură, și îți făcea impresia că el singur râdea de suferințele sale. Nu vorbea aproape deloc cu mine. Doar din când în când, cu un glas aspru îmi porunceă ceva, iar eu mă grăbeam să execut ordinele lui fără șovăire.

Tot eu servii masa. Recunosc că mâncarea era foarte proastă, dar niciunul din noi nu se plânse de ea, căci cel care ar fi făcut aceasta, ar fi fost silit să facă de jurnă la bucătărie, trei zile în șir.

După masă, ieșiră cu toții afară și se culcară pe iarbă, în bătaia razelor de soare sau la umbra pinilor. Făcui la fel. Rezemat de trunchiul unui copac cu pălăria trasă peste ochi, adormii imediat.

rui trezit de lovitură unei cisme. Astfel, erau treziți oamenii aci. Acest obicei mă scârbi.

Când deschisei ochii, lângă mine se afla Sammy Went. Nici până azi nu știu dacă acesta era adevăratul lui nume, sau dacă era numai o poreclă. Părea să aibă cel puțin treizeci de ani. Deci, după Loomis, era cel mai bătrân din bandă. I-ar fi foarte greu cuiva să-și închipuie cum se înfățișa Went.

Era scund și părea a fi un întârziat. Tot obrazul îi era presărat cu bubulițe. Avea o bărbie ascuțită și o frunte teșită. Buza superioară îi era resfrântă în sus, iar nasul îi era lung și coroiat. Avea ochi foarte mici și priviri pătrunzătoare. Toate aceste amănunte, la un loc, îi dădeau o înfățișare respingătoare. Avea doar o singură calitate: era un țintaș minunat. Deaceia, în bandă, deținea un rol însemnat. Era dealtfel foarte prost, dar extraordinar de priceput în uciderea oamenilor. Pe el nu-l interesa dacă luptă cinstit sau nu. Nu dorea decât sânge; era toată lăcomia lui. Și tocmai acest netrebnic mă trezise în mod atât de grosolan, spunându-mi:

— Vasele nu sunt încă spălate, cară-te la lucru.

Mă ridicai în cot și mă uitați de jur împrejur: toți mă priveau curioși și nerăbdători. Charlie stătea cu gura căscată și nădăjduia că acum va fi răzbunat. Totuși el se mai îndoia puțin: nu era sigur dacă vreun muritor, m'ar fi putut învinge sau nu.

Speranța mea de a isprăvi ziua cu bine era astfel distrusă, căci dacă aș fi răbdat mai departe, fiecare și-ar fi bătut joc de mine.

Mă hotărîi repede asupra oclor ce aveam de făcut și răspunsei printre dinți.

— Dacă vrei ceva, n'ai decât să-ți flueri câinele. Tu n'ai dreptul însă să-mi poruncești mie.

Went fu surprins. Pe de altă parte însă era încântat că primisem provocarea lui. Râzând, el se adresă celorlalți:

— Ce îndrăzneț e pușlamaa asta?! Să chem pe câinele meu? Dar nici n'am de făcut altceva! Tu, Willas, nu ești decât un câine și mă tem că, în curând, vei fi un... câine mort.

La auzul acestor cuvinte, simți cum mi se urcă sângele în obraz. Banditul plănuia desigur să mă ucidă.

Mă ridicai repede și răspunsei:

— Să-mi iau doar revolverul și-ți stau la dispoziție.
 — Foarte bine, răspunse Went rânjind.

Ceilalți mă priveau ținută fără a rosti un singur cuvânt. Mă îndreptai spre colibă. În fața ei mă poticnii de un mușuroi de pământ. Mă întorsei uimit.

Singurul care nu împărtășea veselia celorlalți era «Micu! Charlie». Dădea sceptic din cap. Părul lui lung flutura în bătaia vântului.

CAPITOLUL XV

Firește că nu m'am dus în colibă pentru a căuta revolverul, ci pentru a fi un moment singur și pentru a mă mai liniști puțin.

Observând că nimeni nu se afla acolo, mă trântii pe pat și sprijinindu-mi capul între mâini, încercai să mă gândesc:

Mi se perinda pe dinaintea ochilor imaginea «Strălucitului» a Suzanei Carr, ba chiar a luptei dintre mine și «Micul Charlie».

Mă cuprinse un dor nespus de maică-mea și de ferma noastră. «S'o mai văd cel puțin odată, înainte de a fi răpus de glonte de acestui bandit fioros!»

Deodată, auzii un zgomot ciudat. Ridicai capul. Din pragul ușii, Em mă privea ținută. Imi strigă :

— Ce stai aci, lașule !

Se întoarse și porni spre ceilalți. Toți râdeau de mine.

«Bestii setoase de sânge», gândeam eu. Sunt nerăbdători să mă vadă mort.

Unde s'o fi dus Loomis? Până mai adineauri se afla acolo, iar acum dispăruse. Dar nici el nu mi-ar fi putut ajuta cu nimic, căci mă prevenise că el nu se amestecă în certurile dintre oameni lui.

Mă ridicai și începuî să încerc revolverul. Berii mă învățase cum să trag repede. Dar degetele mele erau ca paralizate.

Când ieșii afară, văzui că întreaga bandă topăia întocmai unor sălbatici în jurul unui pîn. Numai Charlie rămase deoparte. De bună seamă că se străduia să facă o legătură între impresia pe care o făcusem cu o zi mai înainte și aceea de acum.

Dealtfel nici Went nu se afla printre cei ce topăiau. El ședea pe un buștean și fuma liniștit o țigară.

Mă îndreptai către el, dar mă poticnii din nou.

Fiecare își bătea joc de mine. Nu mai aveam niciun curaj.

Cel mai bine ar fi fost să fug cât mai repede. Cu neputință! Aș fi căzut pradă unui sfârșit care n'ar fi putut fi înlăturat.

Deodată — mi se părea că nu văd bine — Sammy Went se ridică și dispăru în desigurul unui tufiș.

Ce însemna aceasta? Oare nu se mulțumea numai să mă împuște? Sau poate că vroia să se lupte în felul indienilor, adică să se ascundă și să fie căutat de către adversar.

Dar aceasta nu era deloc pe placul camarazilor săi, căci ei îi strigară să se întoarcă și să nu-i lipsească de spectacolul pe care-l așteptau cu atâta nerăbdare.

Went nu reveni însă. Nu mi rămânea decât să-l urmez, căci eram hotărât să primesc lupta.

Tipetele bandiților se mai auzeau încă, când îi întâlnii pe Sammy care-mi spuse:

— Așa, aici ne putem răfuî în liniște!

Went ținea revolverul spre mine. Pusei mâna pe armă.

Nu putea fi vorba de o luptă dela egal la egal. Mă uimea faptul că el mă atrăsese aci și că nu mă ucisese pe la spate. Probabil că vroia, de data aceasta, să lupte cinstit.

Îl priveam țintă fără a scoate un cuvânt. În umbra pădurii, fața lui părea și mai lădoasă.

— Ce rost au toate acestea, Went?, îl întrebai eu cu o voce tremurândă. Eu nu ți-am făcut nimic doar.

— Este foarte adevărat! Eu n'am nimic împotriva-ți, căci nici nu te iau în seamă. Dar Loomis nu prea te are la inimă și nu vrea să te aibă în banda lui. Altfel nici nu mi-ar fi poruncit să am grijă de ceeace faci tu cu revolverul.

Așa dar, Loomis pusese la cale toate acestea. Dar, dacă nu vroia să-i fiu tovarăș în bandă, de ce mă luase cu el? Ce avea împotriva mea?

Toate aceste întrebări mă frământau cumplit. Nu eram în stare să găsesc vreun răspuns la ele.

— Fă-ți rugăciunea și pregătește-te de moarte, zise Sammy ironic. Înainte!

Navui timp să răspund, căci se auzi focul unei arme. Went nu trăsese, ci altcineva din tufiș. Nu eu eram cel vizat ci Sammy.

Fața lui se crispă și glasul îi deveni răgușit. Îngână câteva cuvinte cu glas tremurător.

— Așa dar, totul s'a sfârșit.

Arma îmi căzuse din mână. Mă plecai s'o ridic. Un al doilea glonte îmi vâjâi pe lângă ureche.

Sammy trase la rândul-i. Dar glonte care-l rănise mai înainte, îl făcu să-și greșească ținta. Proectilul îmi smulse pălăria din cap și mi-o asvârli cât colo.

Sammy scăpă revolverul și se prăbuși la pământ.

Înainte, am spus-o, îmi făcea impresia unei bestii setoase de sânge. Acum părea însă că doarme liniștit. Nu mai mișcă.

— Foarte bine! strigă Jim Ferrald, ieșind dintr'un tufiș.

Mă întorsei. Ținea încă revolverul în mână.

— Dealtfel, trebuie să-ți mulțumesc, mai adăugă el. Datorită ție l-am putut ucide pe banditul acesta care a luat parte la omorîrea fratelui meu. Ai fost foarte viteaz și curajos, dar nu te puteai lupta cu un individ de teapa acestuia.

— Deaceea trebuie chiar să părăsesc toată afacerea. Ai auzit doar: Loomis mă bănuște.

— Tocmai acum? Când totul a reușit atât de bine!.. Probabil că lui Loomis nu i-a plăcut aerul tău cinstit — el întâlnește foarte rar astfel de oameni printre slujitorii lui — dar cu siguranță că nu va mai îndrăzni să plănuiască ceva împotriva ta, atunci când va afla că l-ai doborât și pe Sammy Went.

— Dar nu eu l-am...

— Scoate un glonte din revolverul tău, îmi porunci el.

Mă supusei.

Îmi dădă un proiectil de al lui și puse glonte pe care î-l dasem eu în pistolul său. Am înțeles imediat ce avea de gând: numai astfel puteam da impresia că-l ucisese pe Sammy într'o luptă cinstită. La început, mă împotrivi dar el îmi șopti.

— Suie-te pe bușteanu acela și fumează o țigară. Fă-te că-ți încarci din nou revolverul. Impușcarea lui Sammy te va face celebru. Loomis te va respecta de acum înainte. Iar când va veni și Bert, vom pune mâna pe toată banda.

Se îndepărtă.

Tovarăși la drum

Vroiam să fug după el, căci nu mă doream cu nici un chip, să rămân mai departe ou acești netrebnici, pe care-i auzcam venind înspre tufiş. Imi dădă însă seama că ar fi fost de prisos să fug. Eu nu aveam cal, iar ei m'ar fi ajuns foarte repede.

Il ascultai așa dar pe Ferrald. Mă urcai pe acel trunchiu și aprinsei o țigară.

Charlie era în cap. Când îl văzu pe Sammy întins fără răsuflare la pământ, ridică brațele înspre cer și strigă a atât de tare, încât îmi țlui urechile:

— L-a învins pe Went., L-a învins pe Went.: Știam că va fi astfel.

Fui înconjurat de șapte-opt oameni. Ei îl întoarse pe Sammy, care zăcea cu fața în jos.

— Dar bine l-a mai nimerit!, exclamă unul din ei.

Un altul ridică pălăria mea. Se minună când descoperi, gaura făcută de glonte. O dădu pe rând și ceilalți.

Un al treilea îmi ceru revolverul și-l cercetă cu deamănuntul. Mi-l înapoiă și-mi spuse:

— Imi pare că am fost cu toți niște nătărăi.

Trebuia firește să răspund ceva, căci numai astfel aș fi putut avea liniște de acum încolo.

— Exagerați... În orice caz aveți un fel foarte ciudat de a saluta pe noui camarazi. Dealtfel nici nu vroiam să-l ucid pe Went, dar el m'a atacat pe la spate și stătea în umbră. Nu mi-a rămas altă țintă decât nasturele lui strălucitor.

Nu mi-a părut niciodată rău că am mintit atunci. Față de astfel de bandiți nu trebuia să-mi fie rușine. Totuși cred că toate relele care mi s'au întâmplat mai târziu, n'au fost decât o pedeapsă cerească.

Ceilalți bandiți mă respectau acum. Charlie era încântat. Râdea și-și freca mâinile ca scos din mîinți. Băteau prietenos pe tovarășii lui pe spate.

Bucuria lor era ușor de înțeles. Era o cinste să te supui unui om care reușise să-l doboare pe Sammy Went, banditul temut de toți.

CAPITOLUL XVI

Cadavrul fu dus în luminișul din fața colibe și așezat lângă aceea movilită de pământ, de care eu mă împiedicaser de două ori.

— Sunteți de acord să-l înmormântăm lângă Jake?, întreabă Em.

Astfel aflai eu, că acolo fusesse înmormântat de curând un alt bandit. Mulți erau de părere să se amâne ceremonia până la reîntoarcerea lui Loomis.

— N'are niciun rost, spuse Em, credeți că Șeful ar mai vrea să-l vadă odată? Nu arată mai frumos acum când e mort, decât atunci când era în viață.

Toți îi dădură dreptate. Patru oameni începură să sape groapa.

Buzunarele lui Sammy fură răscolite. Cele câteva sute de dolari și briliantul care fură găsite la el urmau să fie dăruite celui care va fi rănit în viitorul atac. Se mai găsi și un talisman mexican de aur. Dar nimeni nu avu curajul să-l ia. S'ar fi putut ca el să fie vrăjit. Așa dar fu îngropat împreună cu talismanul și cu revolverele.

Când Sammy fu coborât în pământ, bucătarul din aceea zi, îi aruncă pe față fularul său.

— Cel puțin să nu-ți intre pământ în ochi!

Prin aceasta, ceremonia luă sfârșit.

Stăteam de o parte. Mă simțeam foarte stingher. Desigur că nimeni pe lume n'ar fi putut deplânge moartea unui asemenea bandit. Totuși n'ar fi meritat poate o înmormântare atât de haină.

Lucru curios. Toți luară parte la netezirea pământului de deasupra mormântului. Ba chiar bucătarul — un anumit Stackel-Ray, sau mai pe scurt Ray, așa cum îi spuneam cu toții — turnă pe deasupra și două treli zăleți de apă. «Ca să crească iarba», spunea el.

Era mult mai trist decât îmi puteam închipui. Cu toții eram înduioșați. Nu se mai vorbea decât despre nemurirea sufletului și despre viața viitoare, în care toți credeau.

— Cu neputință cu totul să se sfârșească dintr'odăă, spuse unul gânditor.

— Dacă milioane de oameni spun că e astfel, trebuie să fie adevărat, adăugă un altul.

— Ești un blestemat, îi spuse Ray vroidnd să-l provoace.

— Nicidecum într'atât precât ești tu, i se răspunse.

— Îmi amintesc de o poveste minunată, zise Charlie.

— Spune-ne-o și nouă, se auziră mai multe voci.

— Dîncolo de Arizona trăia un om. Se numea Iosef Twitcher. L-a cunoscut careva dintre voi?

Nimeni nu răspunse. Atunci, «Micul Charlie» continuă:

— Fusese poreclit Sfântul Iosef. Desigur, pentru că nu avea nimic sfânt în el. Se căsătorii cu o indiană și avu doisprezece copii. Toți erau cât se poate de urâți, dar mai ales cel mare era un adevărat monstru. Jurați că e o adevărată maimuță.

«Intr'o bună zi, Iosef se luă la harță cu un mexican. Acesta îi împlântă un cuțit în piept. Iosef descărcă toate gloanțele revolverului său asupra mexicanului, fără să-l nimerescă însă. Dar totuși, mexicanul nu scapă teafăr. Twitcher îi sfărâamă țeasta cu patul armei.

«Iosef însă pierdu atât de mult sânge încât căzu în nesimțire. Unul din cei ce asistasă la această bătălie, fugi până la Twitcher acasă și-i povesti nevestei cele întâmplate. Spre marea lui mirare, femeia fu foarte bucuroasă că scapă astfel de un bărbat care-i pricinuisse întotdeauna numai necazuri. Insuși copii — cari de atunci înainte nu mai aveau să fie bătuți — erau mulțumiți de această veste.

«Numai fiul cel mare al bătrânului, cel cu înfățișarea de maimuță, încălecă și se duse la cârciuma unde zăcea Iosef.

«Twitcher se plîngea că-i este frig și se rugă să-l acopere cu ceva sălduros. Grămădîră fel de fel de țoale și de haine peste el, îi dădură să bea rachiu, dar nu era chip să-l încălzească câtuș de puțin.

«Iosef simțea că va muri și ceru ca un preot să fie chemat lângă el. Cei ce se aflau acolo fură foarte mirați la auzul acestei rugăminți, căci singura legătură pe care «Sfântul Iosef» o avusese până acum cu biserica, era că el spărsese mai multe geamuri dela ferestrele sfântului lăcaș.

«Twitcher stăruia însă. Ba chiar porunci cârciumarului să se grăbească, dar fiu-său striga într'una că mai are timp deoarece tată-său nu e chiar atât de aproape de sfârșit precum se crede.

— Dar de unde știi tu asta, nenorocitul?. îl întrebă Iosef.

— Ți-e încă frig. Iar dacă te-ai apropia de iad ți-ar fi din ce în ce mai cald.

Toți cei de acolo răseră la auzul acestor cuvinte. Și, intradevăr când Twitcher fu aproape de moarte, cepu să se vaite de căldură, să arunce toate păturile de pe el și să strige:

— Aer! Aer!

Povestea înduioșătoare a «Micului Charlie» făcea desigur legătura dintre întâmplarea din cursul zilei cu monotonia și uniformitatea vieții.

Cineva aduse o pătură pe care o întinse pe iarbă. Câțiva bandiți se așezară pe ea, cu picioarele încrucișate și începură să joace cărți. ceilalți îl priveau pe Ray care se căznea să încerce un cal nou. Mă apropiat de aceștia. Trebuie să mărturisesc că rar mi-a fost dat să văd pe cineva călărind mai bine. Cu toate că multe gloriile și numeroase lovituri de copită zdrobiseră oasele lui Ray, talentul lui de călăreț nu fusese întru nimic știrbit. La început, calul se împotrivi stăpânului său, necheza și sărea în două picioare, mai apoi însă Stackel reuși să-l potolească atât de bine, încât îl putea stăpâni după voia sa. Totuși această încercare îl obosea atât de mult pe bucătar, încât atunci când se întoarse în colibă mergea pe două cărări.

Il urmaî în bucătărie, căci după cum mi se spusese trebuia să spăl vasele.

Tocmai isprăvisem și mă uitam pe fereastră, când îl zării pe Loomis întorcându-se. Era întovărașit de doi călăreți. Într-unul din ei recunoscu numaidecât pe Suzana Carr.

Ray, care auzise tropotul copitelor, mă întrebă:

— Cine vine?

— Loomis împreună cu Suzana Carr și cu încă cineva pe care nu-l pot recunoaște.

— Așa dar tu recunoști pe fata aceasta?

Ray mă măsură din priviri: simțeam cum sângele îmi îngheța în vine.

— Ascultă, băiete, îmi spuse bucătarul, să bagi de seamă, să nu fi obraznic cu fata. Fiecare dintre noi o îndrăgește, dar nimeni nu îndrăznește să se apropie de ea. Suzana este promisă lui Loomis. Pe Sammy ai reușit să-l dobori dar să fii sigur că nu ai avea nici o posibilitate de reușită cu șeful.

— Sunt convins de aceasta și bineînțeles că eu nu sunt atât de prost încât să mă măsoar cu el.

— Foarte bine! Nimeni nu-l poate învinge! Singurul care-i era superior a stat trei ani la pușcărie, unde

mâna lui a pierdut deprinderea, iar ochiul său privirea pătrunzătoare.

Imi dădui imediat seama că vorbește de «Strălucitul» și eram foarte impresionat, mai ales de dreapta lui judecată asupra influențelor pe care închisoarea le avusese asupra lui Bert.

Când ieșii din casă, Loomis care ajunsese la colibă, întreba totmai ce rost avea acel mormânt proaspăt. Iar «Micul Charlie» se grăbi să-i dea toate informațiile convenite.

Nu ascultam cu prea mare atenție la cele ce spunea el. Privirile mele erau îndreptate spre Suzana care, țintea spre mine frumoșii ei ochi strălucitori.

Dar eu tot nu știam cine era călărețul care-l întovărășise pe Loomis. Stătea cu spatele spre mine. Avea părul roșu și era scund.

Charlie îi povestea șefului său, lupta dintre Went și mine. Bineînțeles, că făcea foarte multe înflorituri.

La un moment dat, Loomis se întoarse spre mine și împreună cu el și acel tovarăș străin. L-am recunoscut atunci pe Johny Dill, un fost coleg de școală, cu care nu fusesem niciodată prea bun camarad.

Dar și el mă recunoscuse numidecât, căci înainte de a rosti vreun cuvânt scoase revolverul dela brâu și-l îndreptă spre mine.

— Dar pe ăsta, exclamă el, nu-l chiamă Dick Willis, ci Rickie Willard. Este fratele «Strălucitului». Ne va trăda pe toți.

Simțeam cum pământul se scufundă sub picioarele mele. Imi părea că cerul se prăbușește deasupra capului meu. Și n'aveam decât o singură dorință: să mă fac nevăzut.

CAPITOLUL XVII

Nu mai exista nici o scăpare. Chiar dacă ar fi fost iatuneric, n'aș fi putut fugi, căci numai pomenirea numelui lui Bert, puse toată banda în mișcare. Și nici să mă împotrivesc lor nu mi-ar fi fost cu putință, căci toți îndreptaseră armele spre mine. Totuși, șovăiau și se uita mereu cu grijă îndărăt. Se temeau ca nu cumva «Strălucitul» să se năpustească deodată asupra lor. Sunt sigur că dacă el s'ar fi ivit atunci, toți ar fi fugit ca potârnicile, bineînțeles în afară de Loomis. Probabil însă că și el era puțin înfricoșat căci atunci

când îmi strigară să ridic mâinile în sus, glasul lui nu mai era atât de energic ca mai înainte.

Cât despre ceea ce mă privește, eram mai mult descurajat decât înspăimântat.

— Ce rost ar avea să ridic mâinile în sus? zisei eu șefului bandei.

— Faptul că eu nu mă numesc Dick Willard nu te îndreptățește să te porți atât de dușmănos cu mine.

— Chiar și un mic șarpe cu clopoțel, poate fi blestemat, îmi spuse Loomis apropiindu-se de mine și l'pind-mi țeava revolverului de spate.

— Charlie, vino de-i ia armele... Ba nu... Em, apropie-te tu și fă asta, căci «Micului Charlie» îi este atât de frică de acest nătărău, încât l-ar săruta mâna cu care l-a lovit.

Emmory execută atât de bine porunca, încât numai luă numai revolverele și cuțitul, ci și toate obiectele — fără valoare de altfel — pe care le aveam prin buzunare.

În timp ce eu căutam din ochi pe Suzana, unul din bandiți îmi puse la mâini o pereche de cătușe. Am aflat mai târziu că și Loomis purtase același căușe. Ce prost a fost polițistul care a pus unui asemenea bandit niște simple brățări de fier, în loc de a-l împușca pe loc! Sărmanul!... A plătit aceeași măruntie cu viața. Iar acum cătușele banditului, înconjurau închieturile mâinilor mele.

De afară, auzii glasul lui Em:

— Domnișoară, nu puteți intra înăuntru șeful vrea să fie singur numai cu prizonierul.

— Întră Suzano, îi strigă Loomis.

Fata intră și se îndreptă spre masa la care ședeam. Mă privi lung și apoi se adresă banditului:

— Așa dar, numai pentru că e fratele «Strălucitului», a îndrăznit să fie atât de obraznic și de curajos.

— Și tocmai de aceea poate, îți place atât de mult, răspunse Loomis.

— Ce?, întrebă Suzana.

— Vrei să te măriti cu el, zise Harry, scrâșnind din dinți.

Îmi amintii că văzusem — pe când mă aflam la Carr, cu o seară înainte — un bărbat ieșind prin fereastra dela etajul al doilea. Acesta nu putea fi decât Loomis care ne spionase probabil tot timpul.

Oare el auzise discuția noastră? Sau și-a dat seama

de însemnătatea ei după gesturile noastre ? Desigur el ne-a zărit printre crăpăturile ușii. În orice caz, soarta mea era pecetluită. Loomis mă va omorî fără părere de rău, mai ales acum când știa că Suzana mă iubește.

Banditul părea foarte liniștit. Dar fața roșt.

— Harry, strigă ea, nu mă cunoști!... Cum poți crede că m'am îndrăgostit de copilul ăsta? Ți dau mai curând impresia unui tânăr, decât a unui bărbat.

O priveam țintă fără a spune nimic. Loomis respiră greoiu. Suzana, furioasă adăogă atunci :

— Așa dar, în timp ce eu căutam să-l iscodesc pentru a afla de unde vine și ce caută la noi, tu mă bănuiai — și mai pretinzi că ai încredere în mine ?

Rămăsei înmărmurit. Imi ascunsei obrazul între mâini. O iubeam doar atât de mult ! Și-ce voce duioasă avusese ea ieri, când vorbise cu mine !

— Totuși, eu am încredere în tine, îi șopti Loomis.

— Nu mai am nevoie de încrederea ta. Nu îngădui să fii insultată și spionată. Orice legătură între noi s'a rupt odată pentru totdeauna.

Se îndreptă spre ușă. Harry o ajunse și întinse brațele pentru a împiedica să iasă.

— Suzana, se rugă el; te rog liniștește-te. Rămâi aci !

— Nu mai stau nici o clipă cu tine. Să nu mai calci pe la noi pe acasă, căci nu te vom mai primi.

— Am foarte multă încredere în tine, Suzana. Dar ieri seară era ceva în privirile voastre...

— Da... Din privirile puștului ăsta puteai ghici ușor cât de amoretat era. Ce neghiob ! Imi dădeam însă seama că mă mințea și deaceia vroiam să-l iscodesc. Iar tu mă bănuiai !

— Eram nebun de gelozie...

— Deci numai pentru a-l putea omori l-ai adus aci și l-ai însărcinat pe Sammy Went să-l «fîtuască»?, întrebă ea cu glas batjocoritor. Oricine ar fi fost el, chiar și fratele «Strălucitului», nu ai procedat frumos. Mi-e rușine de tine.

Loomis îi cuprînse mâna și-i zise liniștit, dar rugător :

— Ți cer iertare în genunchi Suzano. Auzi... în genunchi...

Imi dădeam seama că era în stare să se umilească orcât de mult. O iubea chiar cu atâta pasiune

— Dă-mi drumul' îi răspunse ea dârză, deși era impresionată de cuvintele lui.

El se supuse. Suzana traversă odaia în lung și în lat. Apoi se îndreptă înspre bandit:

— Chiar dacă, de data asta, te-aș ierta... La ce mă pot aștepta eu în viitor dela un om care e în stare de un asemenea fapt?

— Numai la bine, Suzano, căci te iubesc nespus de mult.

Dădă gândul că ar fi putut-o convinge cu asemenea cuvinte, putea să mă scoată din sărite.

— Se pare că într'adevăr n'ai fost în toate mințile tale. Privește-l pe acest netrebnic. Cum ai putut crede că vorbeam serios cu el? Te-ai teme de un asemenea rival?

Fiecare din vorbele ei îmi străpungeau inima întocmai tăişului unui cuțit. Prostul de mine! Imi pusesem nădejdia în această femeie, nedându-mi seama că pentru ea nu eram decât un «netrebnic».

— Recunosc greșeala mea, răspunse Loomis. Ți promit că un astfel de lucru nu se va mai întâmpla, mai ales când vei fi soția mea.

— Ceeace mi se pare criminal din partea ta, e modul în care ai vrut să-l înlături.

— Așa dar, crezi că mi-era frică de el?, întrebă Loomis înspăimântat. Îi voiu libera mâinile și mă voiu lupta cu el ca un adevărat cavaler de Ev mediu...

— Curios!, întrerupse ea. Lupta nu va fi egală. Tu vei avea în jurul tău toată banda, iar el va fi singur. Privește la el cât de palid și de înfricoșat este. Nu ți-ar fi prea greu să-l învingi. Zău Harry, încep să mă îndoiesc de curajul tău!

— Atunci, spune-mi tu ce să fac cu el. Numai să nu-mi ceri să-l las liber, căci atunci îl va asmuți pe frate-său și toată banda acestuia împotriva noastră.

— Poți face ce vrei cu el, spuse ea. Mie nu-mi pasă! Ucide-l, înjunghie-l... Mie tot una! În tot cazul se vede cât de frică vă este de Bert, dacă până și de fratele lui cel mic vă temeți. Tu crezi că nu v'am văzut adineauri când John a pronunțat numele «Strălucitorului»? Ați pălit cu toții. Mie tare rușine că am fost îndrăgostită de conducătorul unei bande de lași.

— Te rog nu pleca astfel, se tângui el. Te voiu lăsa singură. Liniștește-te și caută să judeci situația unui nepărtinitor.

Se îndreptă spre ușă.

— Imi îngăduieți să viu și eu? îl întrebat ea.

— Ce?, întrebă el uluit.

— Am auzit destul păreri pe care această domnișoară le are despre mine și n'as vrea să rămân singur cu ea.

— Ei drăcie!, exclamă el, dar tu nu ai dreptul să vroiești ceva.

Și dispăru.

Mă așezai din nou. Suzana străbătu odată camera. Apoi veni lângă mine și-mi șopti:

— Am vorbit cu Bert. Te va scăpa... Ce crezi că ar fi bine să facem acum?

CAPITOLUL XVIII

Rămăsei oă trăznit. Nu știam ce să cred. Cu un minut mai înainte, spusese atâtea rele despre mine și iată că acum voia să mă salveze.

Suzana se plimba prin odaie tropăind. Prin zgomotul pașilor ei, înăbușea, pe de o parte, sunetul vociilor noastre, iar pe de altă parte, l-ar fi făcut pe Loomis să creadă — în caz că el ne-ar fi spionat din nou — că ea mai e încă infuriată.

— Ei, mă întrebă. Ce ai hotărât?

— Nu-mi pot aduna gândurile, răspunsei eu. Sunt încă prea zăpăcit.

— Încercă... Dă-ți osteneala... Dacă te-ai deslega, ai putea fugi? Calul meu e la poartă. Fuge iute ca vântul. Cu nepuțință să te ajungă.

— Mă voi nimeri însă cu gloanțele lor.

— «Strălucitul» și taică-meu vor veni cu mulți oameni... Dar mei astfel nu va fi bine, zise ea, căci de îndată ce bandiții vor vedea pe călărești apropiindu-se de colibă, vor trage. Doamne! Ce e de făcut?

Îmi venea foarte greu să cred că era sinceră. O mai bănuiam încă, deoarece îmi suna în urechi cuvântul «netrebnic».

— Dar calul meu, adăuga ea într'un târziu, poate duce doi oameni. Dacă eu mă voi așeza în spatele tău, bandiții nu vor avea curajul să tragă. Vrei să încercăm?

— Nu. Tu ai făcut tot ce ți-a stat în putință pentru mine. Desigur că Loomis nu se va mai grăbi acum și va mai aștepta o zi sau două. Aceasta numai pentru a-ți dovedi că nu-î e frică de mine. Firește că, dacă va fi ataout, mă va împușca numaidecât.

— Totuși trebuie să gădesc o posibilitate de a te salva. Dacă mi-ai fi vorbit ieri seară de Bert, te-aș fi împiedicat să vii aci cu Loomis.

— Am trebuit să mă port astfel. Nu-ți pot explica acum motivul meu. Dar dacă-l vezi pe Bert spune-i că eu mă aflu aci pentru că așa am vrut și că totul e în perfectă ordine.

Ochii i se umplură de lacrimi. Când Loomis intra din nou în odaie, ea se rezemă de perete și începu să plângă.

Banditul se apropie de ea și-i puse mâna pe umeri.

— Sunt aci Suzana. Mă ierți?

— Nu mă atingel, strigă ea.

Eram convins de sinceritatea ei. Cu neputință ca liniștea ei să fie fățurnicie.

Loomis făcu un pas înapoi și privi țintă spre ea. Fără dor și poate că se gândea că el era pricina acestor lucruri.

Dar fiindcă fata nu se potolea, el o rugă stăruitor:

— Nu mai plânge.. Eu nu merit să-ți strici frumoșii tăi ochi pentru mine.

Ea se potoli puțin. Iși șterse obrazul cu o batistă. El încercă s'o apuce de mână, dar ea îl împiedică.

— Bine, Harry, spuse ea. Acum te rog să mă lași să mă duc acasă. Singură însă...

— Cu neputință, răspunse el. Te voiu întovărăși.

— Nu pot fi singură nici atunci când vreau?

— Dacă vrei, eu voiu merge călare în spatele tău, însă...

— Nu. Nu pot primi o atare propunere.

— Bine. Atunci te voiu lăsa singură. Dar să știi că este foarte periculos. În munți, sunt oameni cari...

— Știu, întrerupse ea, oameni cari pun în fiare pe cei proști, pentru a se gândi în liniște, cum să-i omoare. Iar acum, vreau să plec...

— Aceasta înseamnă, întreabă el, că nu te voiu mai vedea niciodată?

— Nu știu. Mă voiu mai gândi. Inima mi-o zdrobită Harry.. Te rog, lasă-mă să plec.

El se dete în lături, iar ea ieși. Din pragul ușii, Loomis se uită după fată.

Când banditul se întoarse, văzu cât de strălucitori erau ochii lui. Era bucuros și mulțumit.

Surâdea. Străbătea camera cu pași mari.

Îl priveam Suzana își atinsese țința. Loomis credea că lacrimile și suspinele ei, fuseseră pricinuite de el.

Veni în fața mea. Cu mâinile sprijinite de masă, îmi zise:

— Măi Rickie, îmi pare rău de tine! Așa te numești tu, nu?

— Da. Mai mă strigă însă și «Dop», «Strâmbătură», «Roșcovan»,... alegeți-l pe care-ți place.

Zâmbi batjocoritor.

— Și tu ai crezut într'adevăr că o fată ca Suzana Carr s'ar și putut îndrăgosti de tine?

— Chiar și tu însuși ai crezut aceasta.

— Intocmai! Ea poate robi inima oricărui bărbat. Dar să lăsăm acestor și să vorbim mai bine despre tine.

— Nu voiu avea prea multe de spus.

— Totuși... Din pricina ei, vreau să mă port mai frumos cu tine. Firește că nu voiu face prea multă ceremonie pentru un Willard. Suzana crede că tu ai ajuns până aici din cauza ei: deaceia întotdeauna se va căi dacă se va întâmpla ceva. Vorbește-mi deschis și voiu vedea ce pot face pentru tine... Mai întâiu ce cauți pe aici?

Oare să-i fi dezvăluit adevărul? Să-i fi spus că «Strălucitul» plănuise să se întovărășească cu Loomis împotriva lui? Ar fi însemnat o adevărată sinucidere. Trebuie, așa dar, să inventeze o minciună, care să pară câtuș de puțin adevărată.

— Ca să fiu cîns'it, răspunsei eu, toată vina o poartă numai «Strălucitul».

— Va să zică el te-a trimis ca spion?

— Nu. Nici nu m'a trimis el.

— Cum așa? Ei băiete, astfel de minciuni nu se prind la mine.

— Credeți că sunt atât de prost, încât să vă mint?

— Sper că nu... Aceasta spre binele tău. Dar spune mai departe.

— Lucrurile se prezintă astfel: în timp ce Bert lipsea de acasă, eu am muncit foarte mult la fermă. Dar când s'a întors acasă, m'am propus să-mi fac viața mai ușoară și i-am propus să câștigăm bani pe altă cale. Dar Bert nici nu voia s'adă de un astfel de lucru. Ei spunea că o singură zi în dosul grațiilor, e mult mai grea decât o lună de muncă la fermă.

— Sunt de aceeaș părere, zise Loomis.

— Atunci m'am hotărât să lucrez singur. Deoarece știam că dumneata nu mă vei primi în bandă, dacă vei afla că sunt fratele «Strălucitului», mi-am schimbat numele. Aceasta e toată greșala mea. Imi pare rău că ai descoperit această pungășie chiar din prima zi. Dacă aș fi lucrat o singură săptămână ți-ai fi dat seama că eu nu am nimic comun cu Bert. Și atunci, desigur, n'aș mai fi purtat aceste brățări.

Loomis se ridică și-mi zise zâmbind:

— Tribunalul se retrage pentru a delibera. Vei afla mai târziu verdictul.

Și într'adevăr plecă din colibă.

CAPITOLUL XIX

Toată seara, toată noaptea și toată dimineața următoare, «Tribunalul» deliberă. Eram sigur că Loomis îmi hărăzise un glonte și o înmormântare ca aceea a lui Sammy Went.

Ceeace întârzia punerea în aplicare a acestei hotărâri era curiozitatea fiecărui membru al bandei. Niciunul din ei nu scăpa nici cel mai mic prilej pentru a mă iscodi despre Bert. Pentru cei mai mulți dintre ei, el trecea drept un personagiu legendar, dar chiar și cei cari îl cunoșteau erau curioși să afle amănunte despre viața lui.

Credau tot ce le spuneam. Deaceia începui să le povestesc multe din «Minunățiile» lui. Ei erau convinși că le spun purul adevăr, mai ales că știau că Bert e un țintaș minunat, un călăreț desăvârșit și un om de o putere herculeană. Imi părea destul de rău că trebuia să născocesc astfel de povești, căci îi dădeam seama că, decând mâna legii tăiașe avântul «Strălucitului», el nu mai era cel de odinioară. Așa dar, eu lăudam faptele unui om, demult mort. Imi plăcea însă să-l văd pe Loomis ascultându-mă atent.

Când, seara târziu, ne-am dus la culcare, mi se puse cătușe și la picioare. Harry avea multe «brățări» de acestea. Era mândru că însuși el le purtase odată. Ar fi fost de prisos să fiu puzit de cineva. Mai întâiu, fui trimis să mă culc într-o cameră dela etaj, iar apoi, scârțâitul podelelor și zăngănitul lanțurilor — în caz că aș fi încercat să fug — i-ar fi trezit pe cei ce dormeau sub mine.

Nu așipi decât mult timp după ce toată lumea s'odorea. Mă gândisem tot timpul la posibilitatea unei evadări.

Dar când deschisei fereastra, observai că dădea spre o prăpastie adâncă, de vreo cincizeci de metri. Peretele colibei era lipit de marginea stâncilor. Cu să cobor mi-ar fi trebuit o frânghie mult mai lungă, decât cea pe care aș fi putut-o răsuci din păturile de dormit. Orice fugă era cu neputință.

Când mă trezii, a doua zi, soarele răsărise. Razele lui aurii reflectau pe acoperiș. Prin chepengul deschis al podului se zărea o scară ce ducea la oamerele de jos. Băzăream chiar și capul lui Emmory.

— Coboară, Rickiel! Am vești bune pentru tine. «Strălucitul» este pe urmele tale.

Coborâi în goană acea scară. Nici nu simțeam durerea cătușelor.

Toată banda era sculată. Toți aveau de acum ciamele trase și pintenii puși. O singură excepție totuși: fostul meu coleg Dill, cel care mă trădase. El era întins pe o laviță, înfășurat într'o pătură groasă.

Loomis, cu țigara în gură, stătea într'un colț, de vorbă cu un vlăjgan pe care nu-l cunoșteam.

— Nat, îi spunea el, nu-i nevoie să-mi șoptești acestea, vrea s'audă toți cele ce-mi spui.

— Se făcuse cam frig, începu el. Mijea de ziuă. Deodată, de cealaltă parte a lacului, printre pomi, zării o coloană subțire de fum care se ridica încet în văzduh. M'am îndreptat într'acolo. Pe pomul de lângă foc, fuseseră săpate mai multe cuvinte adresate lui Loomis. Le am copiat întocmai.

Nat scoase din buzunar o hârtie mototolită și citi:

«Loomis,

Sunt gata să-ți plătesc o răscumpărare, în schimbul eliberării fratelui meu. Dacă convii la aceasta, voi veni spre tine până la distanța dela care mă vei putea auzi vorbind. Ca semn că accepți propunerea mea, aprinde un foc în fața colibei tale. De îndată ce voi vedea fumul ridicându-se spre cer, voi veni spre tine.

Willard».

Toți se priveau uluiți. Oare cum îndrăznea Bert Wil-

lard — care nu mai era decât o epavă omenească — să se apropie atât de mult de coliba lor?

Se țină pe loc o consfătuire. Puțin le păsa dacă eram de față sau nu.

Cei mai mulți dintre ei fură de părere să se aprindă focul, apoi să se împrăstie prin desișul de pomi, iar când «Strălucitul» s'o apropia, să-l împuște. Drept să spun, dela o bandă de criminali nici nu mă puteam aștepta la altceva.

Totuși Loomis se împotrivi.

— Doar nu sunteți sălbateci, cu toate că de multe ori vă purtați mai rău decât ei. Știți ce s'ar întâmpla dacă v'aș lăsa să procedați după voia voastră? Bert ar descoperi pe cel puțin unul dintre voi, l-ar urmări, l-ar înjunghia cu cuțitul și apoi ar dispărea. Ar povesti tuturor, în urmă, rușinea noastră. Nu, dacă vrem să-l prindem trebuie să ne arătăm mult mai dibaci. Deocamdată aprindeți focul... Restul îl vom hotărî mai târziu.

În timp ce unii îndeplineau porunca șefului, «Micul Charlie» și Dill, care erau de jurnă la bucătărie, se dușeră să pregătească mâncarea.

Ședeam în pragul ușii și vedeam fumul care se ridica molcom spre cer. În fața mea se întindea lacul.

...Charlie îmi dădu și mie de mâncare. Mi-era însă imposibil să înghit ceva. Eram prea supărat și înfricoșat.

Soarele era la amiază. Loomis și ceilalți bandiți așteptau cu nerăbdare. Vorbeau în șoaptă și fumau neli-niștiți. Nădăjduiau că Bert nici nu va mai veni. Deodată însă, dinape desiș, se auzi un glas bărbătesc:

— Loomis! Harry Loomis!

Câte doi oameni, de ficcare fereastră, pândeau cu arma la ochiu, gata să tragă la col mai mic semn. Loomis porunci astfel.

El însuși stătea astfel, încât nu putea fi văzut.

— Hallo, «Strălucitul» tu ești?

— Da.. Vreau să mă înțeleg cu tine. Loomis.. Apropie-te puțin ca să putem sta de vorbă.

Tremuram de spaimă.

— Nu sunt chiar atât de prost, strigă Harry.

— Cât ceri drept răscumpărare?

Glasul lui Bert se apropiase

— Vreau trimitere pe cineva la tine. Ți va spune totul. Se întoarse spre mine și îmi porunci:

— Scoală-te!

Mă ridicăi.

— Vei merge dealungul desişului. Nu uita însă că vei fi tot timpul în bătaia armelor noastre. La cea mai mică încercare de fugă, vei fi împuşcat.

Ştiam că nu e de glumit cu astfel de bandiţi, dar mai ales cu astfel de ochitori.

— Vei merge, continuă Loomis, drept înainte, până ce-ţi voi striga «halt». Atunci te vei opri şi vei striga fratelui tău că dacă nu se predă, vei fi împuşcat înainte de apusul soarelui, în schimb dacă admite să se predea tu vei fi liberat.

Cu toate că mâinile îmi tremurau, reuşii să-mi aprind o ţigară. Trăgeam adânc în piept. Loomis îmi ordonă să pornesc. Mă îndreptam spre partea de desiş care se apropia cel mai mult de colibă.

Ajunsesem aproape de marginea pădurii, când Loomis îmi strigă:

— Halt!

Mă oprii imediat, căci ştiam că altfel aş fi fost împuşcat pe loc. Pomii, după care m'aş fi putut ascunde, dacă aş fi vrut să fug, erau numai la câţiva paşi înaintea mea.

Totul fusese însă numai bătaie de joc, căci tot ceea ce trebuia eu să spun fratelui meu, îi strigă Loomis însuşi. Sau poate că el bănuia că nu voi executa ordinul lui?

— Iată pe omul cu care te poţi învoi! Îţi va spune că nici o sumă de răscumpărare n'are vreo valoare pentru noi, însă că-l vom elibera dacă primeşti să iei locul lui.

Prîntre frunze se auzi un foşnet uşor. Nu vedeam nimic, căci desigur «Strălucitul» nu se arăta. Altfel cu siguranţă, cei dela fereastră l'ar fi zărit şi l'ar fi împuşcat numaidecât. Dar auzi vocea lui care-mi şoptea:

— Rickie, pentru ce ai făcut aceasta?

— O întâmplare nefericită, răspunsei eu. De fapt nici n'am plănuit aceasta. Nu vroisem decât să te ferească pe tine.

— Dela sine înţeles că mă voi duce în locul tău. Mai înainte însă, vreau să-mi iau rămas bun dela tine...

— Nu vorbeşti prostii! Ar fi în stare să te taie în bu-

căp. Se tem de tine... Astfel de oameni pot fi de o sălbăticiie neînchîpuită.

— Trebuie să mă potolesc puțin, spuse el cu vocea tremurândă. Dar fii sigur, Rickie, că te voi salva. În data... voiu fi atât de departe!

La auzul acestor cuvinte, pricepu că frate-meu jurase să procedeze asifel.

Un singur lucru mă mai liniştea şi mulţumea, cel puțin nu vedeam fața lui Bert, în timp ce el se lupta între viață şi moarte.

CAPITOLUL XX

Pare ciudat ca un om care a pătimit cele ce am pătimit eu, să păstreze încă amintirea unor lucruri neînsemnate. Astfel, parcă şi azi mai văd în fața ochilor acel desiş umbros. Aş putea şi acum să desemnez linia acelor pomi sau să descriu înfăţişarea lor.

Nu mă gândeam decât la soarta fratelui meu.

— Nu trebuie să te temi de soarta mea «Strălucitule». Loomis este îndrăgostit de Suzana Carr. Ea este foarte inteligentă. Mă place însă pe mine. Datorită ei, vreau scăpa. Gândeşte-te la tine şi... şterge-o! Dacă Ferrald a pierdut răbdarea de a te mai aştepta la Culver Cannon, va veni aici.

— Dacă înr'adevăr, îmi răspunse el, fața te iubește. Loomis va afla acesă foarte curând şi atunci va fi mult mai rău de tine. Nu, nu, în orice caz eu trebuie să...

Era atât de surexcitat, încât începu să plângă.

— Rickie, roagă-te şi pentru mine. Imploră cerul să-mi dea curajul necesar pentru a duce la bun sfârşit ceea ce am de făcut.

Aş fi murit bucuros pentru el. Aş fi făcut orice ca să-l scap. Din nenorocire, nu puteam decât să-l povăţuesc să plece şi să fie liniştit.

Deodată auzii vocea lui Loomis:

— Rickie, întoarce-te, vino pe drumul cel mai drept, spre colibă.

Mă întorceam cu paşi mărunţi. Eram foarte trist. Il auzeam pe Bert cum gemea.

— Rickie, Rickie, murmura el, iartă-mă...

Eram foarte mâhnit. Simţeam că Bert se frământa tumult. Loomis îi zdrobiese sufletul.

Tovarăşi la drum

— Bert, mă! strigă Loomis, dacă nu ieși din ascunzătoare și dacă nu-l urmezi pe frate-tău, Rickie va fi împușcat imediat ce va ajunge aici.

O altă infamie!

Il auzi pe Bert făcându-și rugăciunea.

— Atotputernicule, zicea el, dă-mi putere. Lasă-mă să cinstesc numele de om.

Mă mângâia doar faptul că glasul lui era atât de stins, încă: nici Loomis, nici tovarășii lui, nu l'ar fi putut auzi.

— Ii e frică! se auzi vocea lui Loomis. N'are curajul să se apropie. Il lasă pe frate-său să moară în locul lui. Lașul! Netrebnicul! Băgați bine de seamă băeți, când se va apropia, împușcați-l Vreau ca «Strălucitul» să vadă cadavrul lui.

Ajunsei la scara ce ducea la etaj. Mai aveam de urcat doar două trepte. Apoi armele, care erau îndreptate spre mine, aveau să slobozească gloanțele lor ucigătoare.

Deodată, în urma mea, glasul unui om ce mi se părea cunoscut. Eram bucuros, dar în același timp și îngrozit. Se auzea vocea lui Bert.

— Oprește-te Rickie. Sunt aici... Loomis poți face cu mine ce vrei.

Mă întorsei. Frunzele din marginea pădurii se dădură la o parte. «Strălucitul» ieși din desiș.

Fața lui era palidă, dar pasul său era ușor și hotărît. Veni spre mine răzând. Iată pe adevăratul Bert, de care aveau o teamă nespusă, ucigașii din colibă.

Imi vine foarte greu să povestesc ce s'a întâmplat atunci: am uitat totul. Mă prăbuși și leșinai.

Când mi-am revenit în simțiri, «Micul Charlie» mă ridică și mă sprijini. Primul pe care l'am văzut fu Bert care, deși cu cătușe la mâini și la picioare, ținea capul mândru în sus. Un surâs disprețuitor flutura pe buzele sale. Cerceta fețele bandiților cari îl pândeau.

Mă gândeam cu jale că un om atât de prețios, care ar fi putut face atât de multe în viața lui, va fi trimis pe lumea cealaltă, numai din cauza unui neghiob ca mine.

— Nu tremura, băiete, îmi șopti Charlie, vădit turburat și el. Ceilalți vor crede că ți-e frică.

Nu mă putui împiedica să nu surâd, căci era tare caraghios.

Teama lui era de altfel neîntemeiată: nimeni nu mă lua în seamă. Toți priveau cu neliniște spre Bert. De bună seamă, ei nu erau încă siguri de succesul lor. Se mai așteptau la o surpriză.

— Lewis... Thomason, porunci Harry, cercetați de-sisul! Cu siguranță că prietenii lui Willard sunt ascunși printre arbori.

— Nu vă osteniți degeaba, le strigă Bert. Nu se află nimeni pe acolo.

— Susții că ai venit singur pe aci? întrebă Loomis.

— Firește! Pot sorie mamei câteva cuvinte pe care să le trimit cu Rickie?

— Îți dau voie să scrii, dar trebuie să-ți găsești un alt mesager, căci fratele tău va rămâne aci.

«Strălucitul» își dădu seama că se sacrificase în zadar. Il privi disprețuitor pe Loomis și-i spuse:

— De fapt ar fi trebuit să-mi închipui că un mincinos ca tine nu-și va respecta cuvântul dat.

Loomis tresări. Făcu un pas înapoi. Dar își dete seama cât de rușinos era să se retragă în fața unui prizonier încătușat. Se apropie de Bert și amenințându-l cu pumnii, îi spuse:

— Principalul este că tu te afli la dispoziția mea. Nu-mi pasă dacă ai ajuns aci printr'un șiretlic sau nu. Dar nu te am numai pe tine în mână. Singurul care ar fi putut să te răzbune se află aici, e prizonierul meu. Nu ești de părere că am chibzuit totul foarte bine?

Il lovi cu pumnul în obraz, dar Bert nici nu clinti.

— Ascultă, Loomis, îi zise «Strălucitul» banditului, cu mine poți face ceace vrei, dar gândește-te că fratele meu este încă tânăr, că n'are niciun fel de deprindere, că n'a ridicat niciodată mâna împotriva cuiva și că nu este obicinuit cu mânguirea armei. Dacă-i redai libertatea, el îți jură că nu va întreprinde nimic împotriva ta și că nu va spune nimănui cele ce a auzit sau a văzut aci. Și apoi, gândește-te că dacă oamenii tăi vor vedea că nu-ți respecti cuvântul, nici ei nu și-l vor mai respecta pe al lor față de tine.

Cuvintele lui îi impresionară pe toți. Bandiții susțineau între ei. Numai din privirile lor și ai fi putut ghici că-i dădeau dreptate «Strălucitului». Până și Loomis își dădea seama de aceasta.

Print'r'un singur răspuns, însă el șterse această impresie:

— Tu pretinzi că Rickie e neexperimentat? Că nu

ştie să se bată? Bine! Dar atunci cine l-a zdrobit pe Charlie, Cine l-a ucis pe Went? Cine s'a furisat până aci şi a încercat să-şi bată joc de noi toţi? Frăţiorul tău nevinovat?... Nu dragă, să nu crezi că suntem atât de proşti, încât să-l lăsăm să ne scape printre degete... Trebuie să vă omorim pe amândoi. Dar mai mă gândesc încă cum să văucid, căci trebuie s'o fac astfel, încât nimeni să nu mai îndrăznească pe viitor să uneltească ceva împotriva mea... Stackel, Em. duceţi pe aceşti netrebnici în pod. Să-i păziţi bine căci la cea mai mică neatenţie a voastră, vor fugi.

CAPITOLUL XXI

Soarele răsărise de vreo oră. În pod era o căldură înăbuşitoare. Prin fereastră, vedeam lacul şi munţii dimprejur, toropiţi de zăduful zilei.

Stăteam — Bert şi cu mine — sprijiniţi cu spatele de perete. Astfel toată lumina cădea asupra noastră şi păzitorii noştri puteau să ne aibă încontinuu sub vâzul lor.

Podul era lung şi jos. Nu avea o înălţime mai mare de trei metri. Drept grânzi se întrebuiţaseră trunchiuri de copaci tineri cărora li se tăiaseră ramurile. Totuşi, din loc în loc, se mai vedeau mici crenguţe. De una din ele era prinsă o frunzuliţă.

Aceasta e metoda condamnărilor la moarte: să observe mici amănunte, pe care nici nu le-ar fi băgat în seamă în alte ocazii. El ascultă până şi bătăile inimii sale, îşi numără bătăile pulsului şi se gândeşte cu admiraţie la perfecţiunea maşinei omeneşti.

Emmory şi Stackel, aşezaţi pe scaune fumau în linişte. Din când în când, luau în gură puţin tutun şi-l mestecau. La intervale îndepărtate ei se plimbau dar aproape imediat cei de jos îi certau că fac zgomot şi praf. Atunci ei răspundeau că Loomis ar face mai bine să-i schimbe, căci ei nu mai pot îndura căldura.

Deodată, Em trase chepengul şi strigă:

— Ar fi bine să-i «fituim»... Nu importă în ce mod, dar să-i ucidem...

— Ai puţină răbdare, îi răspunse unul din bandiţi. Loomis se gândeşte la o soluţie. Moartea pe care le-o pregăteşte el, va fi mult mai groaznică, decât oricare alta.

Noi vorbeam atât de încet, păzitorii noştri n'ar fi

putut auzi nimic, mai ales că erau împiedicați de murmurul vocilor celor de jos, cari plănuiau cum să ne chinuiască mai bine. Câteodată răzbeau până sus și zgomotele hohotelor de răs; cu siguranță că unul din bandiți făcuse o propunere nostimă.

...În povestii lui Bert tot ce mi se întâmplase. Stăruii mai mult asupra întâmplărilor ce se legau de fiinta Suzanei și-l asigurai pe frate-meu că ea va veni, atunci când va afla că suntem prizonieri — și aceasta se va întâmpla foarte curând — să ne scape.

Bert mă privi compătimitor. Nu vroia să mă lase să-mi fac speranțe deșarte.

Deaceea îmi spuse:

— Vezi numai, că aici prin munți, distanțele sunt oam mari.

Avea dreptate. Totuși eu presimțeam că cel puțin unul din noi — dacă nu amândoi — va fi salvat. Soarta nu putea fi atât de vitregă încât să distrugă viața «Strălucitului». Dela sine înțeles că nu gândeam aceste lucruri cu sânge rece. Aș fi fost oare în stare să am mintea limpede?

«Chiar dacă Suzana, gândeam eu, ar fi aflat de nenorocirea noastră, va avea nevoie de mai mult timp ca să-și adune oamenii cu cari să ne poată veni în ajutor».

Iar acest lucru ar fi fost cu neputință la Blauwasser. Toți locuitorii de acolo trăgeau foloase depe urma banditului Loomis.

• Gândurile mele fură intrerupte de glasul răgușit al lui Bert. Îmi spunea cele ce se petrecuseră cu el, dela despărțirea noastră.

— În prima zi, începu el, m'am simțit foarte bolnav. Nu mă gândeam decât la tine. Când m'am întors acasă, o găsi pe mama care adormise în verandă. Am întrebat-o de tine. Mi-a răspuns că ai plecat la vânătoare de cerbi și că mi-ai lăsat un bilet. M'am dus imediat în camera mea spre a-l citi. În timp ce mă aflam acolo, mama veni după mine și mă întrebă:

— «S'a întâmplat ceva rău cu Rickie?»

— «Da, ceva foarte rău», răspunsei eu.

— «Presimțeam aceasta. El, ca și mine, s'a născut într-o zodie rea. E ceva în legătură cu Ferrald?»

— «Da, dar nu acesta e principalul. Mă gândesc cum să-l scap pe Rickie».

Mama plecă ochii și ieși din cameră.

«Strălucitul își închîpuse că plecasem împreună cu Jim împotriva lui Loomis, despre care știa că locuiește în regiunea Blauwasser. Își dădu seama că ar fi de datorită lui să vină după mine, dar nu era în stare să ia aici o hotărîre. Își dădu seama, că astfel fiind, nu mi putea fi de niciun folos. Vrei atunci să fugă peste graniță.

Se duse mai întîiu la Jerome Benchley, vrînd să-și ia rămas bun dela Albertina.

Toți dormeau de acum. Bătu la poartă de mai multe ori pînă când bătrînul, ținînd într-o mîna o lampă, ar în cealaltă un revolver, veni să-i deschidă.

«Strălucitul» îi spuse că trebuie să plece într-o călătorie foarte lungă și-l întrebă dacă-i îngăduie să-și ia rămas bun dela Albertina.

— «Vrei să ne părăsești pentru totdeauna?» îl întrebă Benchley.

— «Da», răspunse Bert.

Jerry îl privi prelung, apoi îi spuse:

— «La urma urmei, aceasta nu e treaba mea, ci a Albertinei».

Plecă. După puțin timp coborî și Al.

Bert se pregătea tocmai să-i vestească și el tristul devăr, dar aceeași nehotărîre bolnăvicioasă îl curîinse.

Atunci logodnica lui îl duse pînă la un scaun din verandă și se așeză lângă el. Alinările ei reușiră să-i înlesnească «Strălucitului» posibilitatea de a-i povesti cele ce-l apăsau. Ea îl sfătui să plece numaidecît în căutarea noastră, a lui Ferrald și a mea. El îi răspunse că din cauza nehotărîrii sale nu mi-ar putea fi de niciun folos. Albertina se uită țintă în ochii lui și-i spuse:

— «Dacă nu poți reveni la vechea ta fire, ar fi mai bine să mori. În orice caz, nu trebuie să-l lași pe fratele tău să moară pentru tine».

Incurajat, Bert porni în căutarea mea. Numa datorită ei a reușit să învingă nehotărîrea care l-ar fi dus la pieire.

...Nici nu rostise bine ultimile cuvinte, când auzirăm în fața casei mai multe voci: Se auziră pași, pe scară, cari se îndreptau spre noi.

Chepengul se deschise. Se văzu fața batjocoritoare a lui Loomis.

— Te vei bucura, se adresă el fratelui meu, când vei auzi că astentăm o vizită simandicoasă. Va veni aci,

un om care te urăște tot atât de mult ca și mine. Lefty Payson se întovărășește cu noi. Imi pare bine că-i pot oferi oaspetelui meu, un spectacol de seamă: execuția voastră. Poate că va avea o idee mai bună ca a noastră, în ceea ce privește modul în care trebuie să fiți omoși. În orice caz, până sosește, puteți fi liniștiți: nu vi se va întâmpla nimic.

Și zicând acestea, se îndepărtă râzând.

CAPITOLUL XXII

Celor cari sunt condamnați la moarte li se pare că ceasurile se scurg cu o repeziciune uimitoare. Pentru noi însă, ele se scurgeau prea încet.

Până și păzitorii începură să se plictisească. Emmory își împinse scaunul înspre perete și începu să moțăie. El își îngădui aceasta pentru că era sigur că Ray ne va păzi cu atenție. Bucătarul era foarte mândru de încrederea care i-o acordase Loomis. El se uita cu atenție la noi și căuta să se convingă dacă suntem sau nu, stăpâniți de frica de moarte.

Din când în când, el controla închizătura cătușelor noastre. Surâsul său mă scolea din sărite. Numai Bert rămânea liniștit și nepăsător. Em încerca să intre în vorbă cu noi:

— Oare de ce te urăște acest Lefty Payson?, îl întrebă el pe fratele meu.

«Strălucitul îi răspunse șovăitor:

— Este o poveste foarte veche.

— Imi închipui, răspunse rânjind Emmory, toate poveștile tale durează de cel puțin trei ani.

— Dacă te interesează și-o pot povesti. L-am surprins odată pe Payson furând un cal. M'am repezit spre el, l-am luat animalul și l-am înapoiat păgubașului.

— Dar Lefty nu s'a împotrivit?

— Ba da. De atunci Payson e tare supărat pe mine. Cel mai mult l-a infuriat faptul că-i luasem revolverele și calul și că a trebuit să meargă pe jos acasă. Cred că astă seară când mă va vedea, va fi foarte mulțumit.

— Dacă te-ai fi purtat tot atât de urât și cu mine, eu te-aș fi omorât.

«Strălucitul» surâdea. Zâmbetul lui îl făcu pe Em să roșească de mânie. Vru chiar să se năpustească asupra lui Bert, dar nu îndrăzni să ridice mâna împotriva unui dezarmat. Se reazează.

Intâmplarea cu Lefty Payson, care-mi fusese și mie necunoscută până acum, micșorau speranțele mele de salvare, căci deși, se scursese mult timp de atunci, mânia lui Payson, crescuse și mai mult.

La asfințitul soarelui, Em coborî în camera de jos unde se aflau și ceilalți bandiți.

— Trebuie să mă schimbaji, le zise el. M'am săturat să-i păzesc pe prizonieri.

Neînduplecatul Loomis îi răspunse:

— Cu cât vei rămâne mai mult timp cu ei, îi vei uti mai mult și-i vei păzi mai bine. Du-te iar sus și nu te mai întoarce aici până ce nu-ți voi îngădui eu aceeași.

Em era furios. Reîntorcându-se în pod se lăsă greu pe un scaun și exclamă:

— Mă voi răzbuna eu într-o zi pe acest câine!

— Nu te cred, îi răspunse «Strălucitul». Nici nu vei îndrăzni să te apropii de Loomis.

Em se pregăti să sară asupra lui Bert, dar Ray îl opri zicându-i:

— Tembelule, nu te face de râs.

Emmory se dete înapoi.

— Nu-ți dai seama, continuă Stackel, că el vrea să te ațâțe, numai. Ar fi mulțumit să-l împuști și să-i economisești astfel chinul pe care i l-a rezervat Loomis.

— Așa? Atunci așteaptă până va veni Lefty și atunci vei vedea un lucru foarte interesant.

«Strălucitul» dete din umeri nepăsător. Se întinse și se prefăcu că doarme.

Imi dădui seama că era treaz, dar nu-l stîngheri totuși, căci eram sigur că se gîndește la un plan de salvare.

Nu bănuiam care ar fi acest plan. Și nici nu cutezam să-l întreb pe Bert despre el, căci desigur, nu mi-ar fi răspuns, de teamă ca nu cumva să fie auzit de paznici.

Spre seară, sosi și Lefty, se urcă imediat la noi și se apropie de Bert.

Era groaznic la înfățișare. Il privia furios pe fratele meu. Apoi plecă fără a rosti un singur cuvânt.

Em folosi prilejul și coborî și el.

Stackel se duse și el până la chepeng. Apoi se întoarse. Când trecu însă prin fața «Strălucitului», el îl lovi cu picioarele atât de puternic, încât Ray se prăbuși la pămînt. Înainte ca să se poată ridica îl lovi cu cătușele în cap. Rămase nemîșcat.

— Dar ce s'a întîmplat acolo sus?, strigă Loomis.

Dela sine înțeles că un primî nici un răspuns.

Bert luă cheile din buzunarul¹ lui Ray și-mi desfăcu cătușele. Eram liber. Il slobozii și eu pe fratele meu de acele fiare. Fiecare ne înarmară cu un revolver. Deodată îl auzirăm pe Loomis strigându-i lui Em:

— Du-te numaidecât acolo unde ți-e locul.

Emmory, neavând încotro, începu să urce scările cari scârțâiau sub picioarele lui grele.

Bert se repezi spre chepeng. Fără îndoială că Ferrald avusese dreptate când susținuse că Bert se luptă numai de dragul luptei.

Il apucă pe Em de umeri și-l ridică în sus. Corpul lui se bălăbăni prin aer. Cei de jos observară lucrul acesta, după cum o dovedea strigătele lor sălbatice.

— «Strălucitul» e liber, urlă «Micul Charlie». Ray a înebunit sau s'a dat de partea lor.

...Li luarăm și lui Em cele două revolvere. Ne depărtară de chepeng, sigur că nimeni nu va îndrăzni să se urce în pod, știindu-ne înarmați.

— Să dăm foc casei propuse unul din bandiții de jos. Altfel nu vom mai putea pune mâna pe ei.

«Strălucitul» scoase câteva scânduri și reuși să facă o deschizătură destul de mare, prin care reușirăm să ne strecurăm pe acoperiș. Apoi, îl aduse acolo și pe Em. Vroia să-l ucidă sau să-l folosească drept ostatec? Nu știam.

Bert îl împinse pe bandiț spre mine. Dar tocmai în momentul în care mă pregăteam să-l prind, o făclie aprinsă căzu lângă mine. Mă speriai atât de tare, încât îl scăpai pe prizonier, care se prăvăli în gol.

Gloanțele șuerau în jurul nostru. Bert reuși să arunce jos făclia. Dar altele fură aruncate în loc. Nu ne rămânea altceva de făcut decât să ne reîntoarcem în pod.

CAPITOLUL XXIII

Tocmai când mă strecuram în pod, îl văzui pe Ray ridicându-se cu mare greutate.

Bandiții deschiseră focul asupra noastră. Bert le răs-punse prin gloanțele revolverelor sale. Doborî pe câțiva dintre ei. Totuși împușcăturile lor deveneau atât de dese încât ne-ar fi fost cu neputință să mai rezistăm. Il luarăm pe Ray cu noi și coborîrăm scările. Ací însă era și mai prost. Flăcările ne înconjurau din toate părțile, iar fumul ne îneca. Coliba era din lemn; ar fi fost

deci imposibil ca focul să fie stins. Nu mai eram în stare să mă gândesc la o salvare. Singurul lucru ce-mi rămânea de făcut era să-l urmez pe Bert care, cu Ray în brațe, încerca să-și croiască drum printre flăcări.

Ajunserăm în bucătărie. Focul nu se întinsese încă până acolo. Probabil că Loomis, care împrăștiase petrol prin toată casa, ieșise prin bucătărie.

Stackel-Ray părea foarte liniștit. Era în aceeași situație disperată ca și noi, dar el se resemnase. Își revenise complet. Se apropie de mașină și începu să mestece fasolea care fierbea într-o oală mare, gustând din ea din când în când.

— Chiar dacă Charlie e prost, zise el, totuși știe să gătească.

Ne oferi și nouă câte o lingură de fasole. Il refuzarăm.

— Dar este o prostie, ne spuse el, să nu mănânc!, pentru că știți că peste vreo zece minute veți muri.

Îmi părea rău ca un om care privea moartea cu a'âta nepăsare, avea să sfârșească atât de trist.

«Strălucitul» gândea probabil acelaș lucru, căci se apropie de bucătar și-i zise:

— Dacă sperî că mai poți scăpa ieși repede afară. N'are năciun rost să mori aci împreună cu noi.

Stackel îl privi țintă pe frate-meu. Il impresionase mărînimia lui Bert. După ce înghiți fasolele pe care le avea în ură, îi răspunse:

— Bănuești că voi ieși afară pentru a-ți ajuta să vă împuște? La ce folos, căci voi veți fi arși de viu? Cu un țintaș mai mult sau mai puțin, rezultatul va fi acelaș.

Ray se apropia de Bert. Se măsurară din priviri. Într'un târziu, bucătarul întrerupse tăcerea.

— Până azi am păcătuit foarte mult. Vreau să mă pocăiesc acum. Să nu credeți că numai din întâmplare am zăngănit cu cheile pe cătușele voastre. Mai bine mor împreună cu voi, decât să le ajut nemernicilor ăcia.

Eram foarte înduișoși de cuvintele lui. Bert îi strânse mîna cu prietenie. Apoi «Strălucitul» îi întinse bucătarului un revolver.

— Îți mulțumesc, zise el. Acum să mor luptînd. Să căutăm să fesiș prin ușa din dos. Să împușcăm cât mai mulți bandiți.

Focul cuprinsese grinzile tavanului. Nu mai lipsea mult, ca toată casa să se prăbușească. Bert se întoarse întrebător spre mine. Cej de afară țipau și râdeau. Așteptau clipa în care, siliți fiind să ieșim din casă, ne vor putea împușca pe toți.

— Fie, Ray! strigai eu. Să ucidem cât mai mulți dintre bandiți.

— Ar fi zadarnic, mă întrerupse «Strălucitul». Vom fi omorâți înainte ca noi să putem trage un singur glonte. Mai bine să așteptăm aci liniștiți, cât mai este posibil.

— Ai dreptate, recunoscui Ray. Dar nu ne rămân prea multe speranțe...

Nici nu isprăvi bine să rostească aceste cuvinte și se auzi un sgomot infernal: catul de sus se prăbușise. O ploaie de scântei pătrunse prin ușa bucătăriei.

— Acum e momentul! strigă Ray năpustindu-se spre ușa din dos.

Dar Bert îl opri. Auzeam țipete și împușcături. Imi dădui imediat seama de cele ce se petreceau: Loomis și banda lui fuseseră atacați de altcineva.

— Acum vom ataca și noi! exclamă Bert. Dar nu toți deodată. Ray, dumneata vei ieși prin ușa din dos. Tu, Rickie, te vei strecura prin ușa laterală, iar eu voi trece pe cea din față. Dar nu fugiți. Târâți-vă și împușcați cât mai repede.

Ne îmbrățișarăm și pornirăm. În curând reușii să ajung la marginea pădurii.

CAPITOLUL XXIV

Zării, printre copaci, oameni fugind în toate părțile: erau membrii bandei lui Loomis.

«Micul Charlie» se repezi la grajd, încălecă și acum gonga prin pădure.

Fiecare încerca să scape:

— Niciunul să nu rămâie în viață! se auzi cineva strigând mereu.

Dill — cel care mă trădase — surise și el pe cal. Dar animalul nu vroia să se urnească din loc. Un mișc se apropie de el. O împușcătură. Banditul căzu mort.

Țineam un revolver în fiecare mână. Zării doi oameni luptându-se. Intr'unul din ei îl recunoscu pe Ferrald. Sării în ajutorul lui. Prea târziu. Fusesse rănit de moarte. Dar și potrivnicul său, zăcea nemîșcat. Era

pe moarte! Harry Loomis plătea cu viața uciderea lui Jerry.

— Sunt amândoi aici! strigă Ralph. Dar tu, Ray, ce cauți în banda noastră?

— Am schimbat macazul, răspunse el râzând.

Insfârșit Suzana se apropie de mine și mă îmbrățișă. Nu voiu uita niciodată clipa aceea.

Ea încercase încă de mult să ajungă la cabana lui Loomis. Fusese însă împiedicată de Thomson, care făcea pe sentinela.

Banditul îi spusese că noi fuseserăm prinși și că vom fi executați. Ea se întoarse acasă și repetase știrea lui Ralph.

— «Dacă Rickie va muri, îi zise el, va fi numai din vina mea. Voiu încerca să-l salvez. Dar trebuie să mă duc singur acolo. Ajutorul altor oameni nu-mi poate fi de niciun folos, dimpotrivă...

Pornise imediat. Fata îl urmăse fără știrea lui. Pe drum, Ralph se întâlni cu Ferrald. Jim se îndreptă spre coliba lui Loomis. Vroia să vorbească cu mine. Pierduse răbdarea de a-l mai aștepta pe Bert la Culver Canon și părăsise vechiul său plan, punând la cale un altul.

Ralph îl recunoscuse și intra repede cu el. Carr îi propuse să se întovărășească cu el. Jim, aflând că Ralph se pregătea să-l atace pe Loomis, se grăbi să primească propunerea. Cei doi bărbați atacaseră singuri banda și se achitaseră atât de bine de misiunea lor.

Din toată banda lui Loomis, numai trei oameni scăpară cu viață: Emmory, care în cădere își rupsese amândouă picioarele, Ray care obținuse o amnistie dela guvernator pentru purtarea lui cavalerescă și «Micul Charlie».

Ne apropiarăm de Jim. Îl ridicarăm și-l sprijinirăm de un copac. Îi pansarăm rănilor. Carr rămase pe lângă el. Ferrald îi ceru o țigară.

Loomis era mult mai grav rănit. Nimerit de mai multe gloanțe, capul lui fusese sfârtecat în urmă de un cuțit. Fusese așezat, rezemat de un copac, în fața lui Jim. Cei doi vrăjmași se priveau cu răutate.

Ferrald era însă conștient, dar Loomis delira. Se mai credea încă în toiul luptei. O recunoscuse totuși pe Suzana. Fata îngenunchie lângă el.

Îi venea greu să se despartă de ea. Dar soarta era no-

miloasă... îi imploră o ultimă mângâiere. Ea îl sărută pe frunte.

Gemu. Suzana rămase lângă el până în ultima clipă. Muri foarte greu. Fata era tot îngenunchiată lângă el. Își dădea seama că era ultima lui fericire.

Jim Ferrald se bucura de moartea potrivnicului său. Zâmbea la fiecare geamăt a lui Loomis.

— Soarta a fost darnică cu mine, spuse el când Harry muri. Am văzut sfârșitul banditului...

Ralph îngenuchiasse lângă el.

— Ai luptat ca un erou, îi zise el.

— Sunt recunoscător Cerului că mi-ai îngăduit să împlinesc eu însuși răzbunarea. Desigur, că pe cea lume, fratele meu se bucură de moartea lui Loomis.

Se întrerupse și căzu într-o parte. Carr îl ridică.

— Ei, «Strălucitule», zise Ferrald privindu-l pe Bert, ești mulțumit? Nu-i așa că planul meu era bun?

— Ne-ai scăpat și pe noi, tu și Carr. Mare curaj ai avut să vă apropiați de coliba lui Loomis.

— Dar nici nu mi-a păsat de salvarea voastră... Vreau să știu numai dacă am tras bine... Știi, e destul de greu să nimeriști prin întuneric. Dar iată-l pe Lefty Payson... Vezi dacă l-am nimerit între ochi. Asta era ținta mea.

Bert se plecă spre el.

— Ești un tinaș minunat.

Jim surâse mândru de el. Apoi se prăbuși. Țigara îi scăpă din mână.

«Strălucitule» murmură el, să povestești tuturor isprava mea.

— Ți-o jur, răspunse Bert.

Ferrald zâmbi. Carr îi puse mâna sub cap. Uriașul plângea ca un copil.

Muribundul încercă să se mai salte odată.

— Auziți, îngână el, auziți... acesta e râsul lui Jerry.

Se prăbuși. Mușe.

CAPITOLUL XXV

Poate că vă întrebați care e rostul acestei povestiri. Eu are totuși un scop. S'au născocit o seamă de zvonuri neadevărate asupra noastră. Trebuia să le pun capăt odată pentru totdeauna. Iată dar țelul istorisirii de față.

Mulți din compatrioții mei îmi atribuiau fapte eroice. Nu puteam suporta să fiu ridicat în slava cerului fără

nici un merit. Deaceea eu nu am înfățișat aici decât purul adevăr.

Legende care s'au țesut în jurul nostru au avut totuși și urmări bune.

Ne-am ușurat mult existența pe care o ducem acum, liniștiți, la ferma lui Carr. Nu mai există nici criminali nici hoți de vite, căci sfârșitul lui Loomis i-a înspăimântat pe toți. Iar dacă totuși vreunul din ei ar mai cuteza să se apropie, va fi împușcat de Stackel. Și el ne este folositor. Ne aduce vânat și ține de urât sorcru'ui meu Ralph, căci Suzana nu ar avea timp pentru aceasta, ea fiind prea ocupată cu îngrijirea copiilor.

Mama a vândut vechea noastră proprietate și s'a mutat împreună cu noi. Ea se ocupă de gospodărie.

Bert este angajatul unei societăți miniere și locuiește împreună cu Albertina într'o căsuță din apropierea orașului. Seara, «Strălucitul» studiază cu multă râvnă căci domnul Crestau, șeful lui, vrea să-l facă inginer șef. Deocamdată, el nu e decât un fel de supraveghetor. Se pricepe foarte bine să stăpâncască oamenii. De ani de zile, nu a mai luat un revolver în mână.

S F Â R Ș I T

Editura „Danubiu“

lansează următoarele
cărți de Sărbători:

1. Masca de fer

de AL. DUMAS

2. Comoara din insula piraților

de R. L. STEVENSON

3. Tovarăși la drum

de MAX BRAND

4. Geniul răului

de J. W. WALSH

și

5. Numărul 55

de EDGAR WALLACE

Aceste lucrări nu trebuie să lipsească din bi-
blioteca nici unui amator de romane valoroase.